PAMELA KENT

Dragoste la Istanbul

Traducerea şi adaptarea în limba română

de FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Stând în apropierea uşii de sticlă, Gay se uita la oamenii care râdeau şi discutau în sala arhiplină. Aceştia semănau cu membrii unui grup din înalta societate care putea fi întâlnit în orice loc din lume: Londra, Paris sau Monte Carlo. Şi chiar dacă femeile păreau aici ceva mai exotice, modelul pieptănăturilor şi al hainelor era copiat extrem de fidel după cele existente în capitalele europene.

Cât despre bijuterii, orice capitală occidentală ar fi dorit să le ştie în siguranţă în seifurile unei bănci bine păzite. Dar aceste femei graţioase cu ochii oblici şi dinţi albi ca laptele era clar că nu erau chinuite de asemenea griji. Ele străluceau pur şi simplu sub povara diamantelor şi a pietrelor preţioase. Cu toate că nu era vorba decât despre un cocteil ce avea loc în locuinţa lui Orhan Bey, intenţia lor de a se depăşi unele pe celelalte era evidentă.

Bărbaţii, cu ochii de culoare închisă, erau seducători... dacă puteau exista bărbaţi atrăgători cu o asemenea culoare a

ochilor. în sală mai erau si câţiva ofiţeri tineri aflaţi în permisie, îmbrăcaţi în uniforme imaculate. Ei îmbălsămau aerul cu mireasma ţigărilor lor turceşti, acceptau toate aperitivele care li se ofereau şi evaluau cu ochi de expert însuşirile gleznelor fine şi ale buzelor machiate cu mare artă ale femeilor, aşa cum ar fi făcut orice bărbat din oricare capitală europeană.

Istanbulul nu era capitală, dar oraşul se mândrea cu modernitatea lui.

Gay îl zări de departe pe Orhan Bey. Acesta tocmai părăsise un grup de doamne în vârstă şi îşi croia drum spre câţiva domni cam de aceeaşi etate. Atunci când îl văzu că se aşază într-un fotoliu cu o ceaşcă de cafea turcească în mână, tânăra îşi spuse că venise momentul să se strecoare afară din sală. Seara, cam pe la ora aceea, începea întotdeauna să aibă o uşoară durere de cap. Afară ar putea să asculte cântecul privighetorilor ascunse în tufişuri. Aerul era curat şi parfumat şi spera ca murmurul produs de valurile Mării Marmara s-o încânte şi s-o relaxeze.

Gay nu ştia exact ce se găsea de partea cealaltă şi fusese uluită să afle că era vorba despre uriaşul continent asiatic. Pentru ea, acea evaluare însemna întoarcerea într-o lume normală, pe care o cunoscuse înainte de a veni aici. O lume în care femeile, tinere sau bătrâne, luptau pentru existenţă şi nu erau învăluite într-un lux orbitor de dimineaţă până seara.

Femei care luau metroul sau autobuzul în fiecare zi la ora cinci şi jumătate după-amiază şi se întorceau acasă să-şi pregătească masa de seară în micile lor garsoniere.

Şi ea trăise odinioară într-o asemenea locuinţă, dar acum nu-şi mai amintea nici cum arăta şi nici unde era situată. Ştia numai că avea cheia casei şi că fereastra acesteia avea vedere spre un parc - era vorba oare despre Hyde Park? -, şi că pe strada ei treceau permanent nişte autobuze roşii. Dar atunci când încerca să-şi amintească şi alte detalii, de exemplu ce mobilă avea sau numărul de pe uşa de la intrare, totul se înceţoşa, începea s-o doară capul şi i se făcea frică.

- N-are rost să te frămânţi atâta, îi spunea mereu Orhan Bey cu vocea lui blândă şi înţelegătoare. E inutil să forţezi lucrurile. Cu timpul ceaţa se va risipi, dar trebuie să ai multă răbdare.

Răbdare! Când zilele şi săptămânile treceau una după alta şi ea se simţea parcă prinsă într-o capcană! O, da, trăia într-o colivie de mătase şi aur, e adevărat, dar era oricum o capcană.

In seara aceea îl revăzu pe Charles Villiers, care-i fusese prezentat săptămâna trecută. Acesta se furişase discret pe uşa de sticlă lângă care se ascunsese tânăra. Trebuia neapărat să-l găsească. Dacă va fi necesar, îl va căuta, pentru că era compatriotul ei şi era sigură că, dacă ar face apel la el, acesta ar ajuta-o. Gay nu era foarte convinsă că el

ar putea s-o facă, dar spera măcar s-o asculte. Şi nu voia să discute cu el în prezenţa lui Orhan Bey care ar fi intervenit în discuţie şi ar fi spus cu vocea lui blândă că Gay era cam obosită. şi că încă nu se restabilise complet.

Se hotărî să deschidă uşa. Charles Villiers ar fi obligat s-o asculte. Peste câteva clipe păşea pe gazonul verde şi des din grădină. In picioare purta nişte sandale uşoare şi poalele rochiei din satin negru, adusă chiar în după-amiaza aceea de către un croitor celebru, se ridicară de jur-împrejurul ei umflate de briza nocturnă. Razele lunii suspendate pe cerul violet al Istanbulului îi dădeau părului ei des un aspect de nor argintiu.

Gay privi spre formele întunecate ale vechilor grajduri transformate acum în garaje. Un şir de maşini luxoase străluceau sub clarul de lună. Mai zări şi o umbră care se mişca prin faţa clădirilor. Charles Villiers nu era prea înalt de statură, însă gesturile lui aveau o ciudată graţie felină, care făcea să fie recunoscut cu uşurinţă. Gay îşi dădu imediat seama că era el. Capătul incandescent al unei ţigări se aprinse, apoi se stinse, ca şi cum ar fi fost strivită cu piciorul de asfalt. Umbra începu să se deplaseze de-a latul peluzei.

în spatele grajdurilor, minaretele zvelte ale Moscheei Albastre se profilau pe cer. Fiecare din numeroasele ei cupole era lucrată cu o fineţe desăvârşită. întunericul nopţii punea şi mai mult în

valoare acea capodoperă a artei orientale. Era o noapte cum nu mai văzuse Gay la Londra şi care, cu toată încordarea care o stăpânea, reuşea totuşi s-o mai liniştească.

Auzi zgomotul unor paşi hotărâţi ce călcau pe gazon, apoi o voce bărbătească îi spuse:

- Cauţi pe cineva, domnişoară Maitland?

De data asta avusese noroc. Gay îi răspunse imediat:

- O, da! Pe tine te căutam.

Charles Villiers nu păru foarte mirat. O prinse de braţ pe tânără şi o conduse departe de ferestrele luminate ale clădirii.

- In cazul ăsta, ar fi mai bine să nu rămânem într-un loc unde ne poate vedea toată lumea. Paznicul tău şi invitaţii lui ar putea să tragă concluzii greşite dacă nu suntem atenţi.

- Vreau să vorbesc cu tine, te rog.

- De acord, îi spuse el pe un ton liniştitor, ca şi cum cererea ei i s-ar fi părut cât se poate de firească. Singura problemă este că trebuie să găsim un loc mai ferit. Am putea să stăm pe bancheta din spate a maşinii mele, dar şi acolo riscăm să creăm o impresie greşită celor care ne-ar vedea. Ştii cumva un loc mai potrivit?

- Nu, nu, în maşina ta e foarte bine.

Tânăra îl prinse de braţ şi-l conduse de-a lungul peluzei.

- Nu vreau să mai pierdem timpul. Invitaţii vor pleca în curând. Unde ţi-e maşina? E vreuna din cele parcate aici?

Ea arătă spre maşinile aliniate pe aleea care ducea spre grajduri.

- Nu, am lăsat-o ceva mai departe, imediat după curbă.

Probabil că ieşise din sală ca să verifice dacă totul era în
ordine, îşi spuse ea în timp ce se îndreptau spre locul de parcare. Cu toate că era destul de întuneric, se vedea de departe că este vorba despre o limuzină extrem de luxoasă, asemănătoare aceleia cu care se obişnuise şi ea să circule de vreo şase luni încoace.

- Urcă-te în maşină, o invită el.

Ea se aşeză pe bancheta din spate.

- Ti-e frig?

El se încruntă când puse această întrebare, întrucât în Bosfor nopţile erau rareori răcoroase, iar în seara aceea era foarte cald.

Gay clătină din cap.

- Nu, cred... cred că sunt puţin nervoasă, recunoscu ea.

- Nu ţi-e cumva teamă? o întrebă el pe un ton aspru.

- O, nu! Nu cred că e vorba despre asta.

O cută adâncă apăru pe fruntea interlocutorului ei, însă ea n-o văzu.

- Nu vrei o ţigară? îi propuse el.

Scoase din buzunar o tabacheră din platină şi o întinse spre ea. Obiectul luci sub razele de lună şi pentru o clipă ea reuşi să-i vadă faţa fină şi oacheşă ce aducea vag cu capul unei păsări de pradă. Ochii lui cenuşii erau aţintiţi asupra ei.

- în general nu fumez, spuse ea.

- Totuşi, acum ar cam trebui s-o faci. Eşti foarte agitată în seara asta, domnişoară Maitland.

- Dar eu nu sunt domnişoara Maitland, îl opri ea repede. Tocmai asta vroiam să-ţi spun, domnule Villiers. Nu sunt Cecile Maitland ci Gay Nicholson!

- Domnişoara Nicholson!

- Da, desigur!...

Aşează cu o mână tremurând' ţigara pe care i-o oferise el în scrumieră şi-l prinse de braţ. Apoi ridică spre el ochii ei albaştri imploratori.

- ... Aici nimeni nu mă crede şi din cauza asta a trebuit să te abordez pe tine. Tu eşti englez, eşti primul compatriot pe care l-am întâlnit aici şi din cauza asta sunt sigură c-o să mă înţelegi. De ce-aş pretinde că mă numesc Gay Nicholson, dacă aş fi în realitate Cecile Maitland? Mă înţelegi, nu-i aşa?

- De ce te-aş înţelege?

- Ei bine. bănuiesc că datorită faptului că venim din aceeaşi ţară.

- Văd că dai o mare importanţă acestui amănunt. Dar sunt sigur că, de fapt vrei să spui că noi vedem lucrurile cam în acelaşi mod. Avem o gândire logică.

Şi oameni precum Orhan Bey pot fi la fel ca noi, dar în alt fel.

- Chiar aşa! Am impresia că mă izbesc de un zid de cărămidă. Orhan Bey a fost extrem de amabil cu mine, dar mie teamă că este vorba despre o greşeală. O greşeală cumplită! Şi nici măcar nu pot s-o dovedesc. De aceea îţi cer să mă ajuţi.

- Să te ajut eu? Un prieten al lui Orhan Bey?

- Eşti cumva unul din prietenii lui apropiaţi?

Tânăra îl privi drept în ochi, aşteptându-i răspunsul cu nerăbdare.

- înainte să mă pronunţ, zise Charles Villiers uitându-se la ţigara pe care o fuma, accepţi să-mi răspunzi la o întrebare?

- Da, bineînţeles, îi răspunse Gay încrucişându-şi pe ascuns degetele.

- Ce mai ştii despre mine, în afară de faptul că mă numesc Charles Villiers şi că sunt englez?

Gay adoptă un aer mirat.

- Nimic. absolut nimic!

- Nici măcar de cât timp îl cunosc pe Orhan Bey şi cu ce mă ocup ca să-mi câştig existenţa?

- Vrei să spui. că tu munceşti ca să-ţi câştigi existenţa?

- Majoritatea oamenilor o fac. Chiar şi Orhan Bey, care este milionar, are un birou unde îşi petrece câteva ore pe zi. Şi crede-mă că munceşte din greu în acele ore.

El o privea cu un aer ciudat, îşi spuse ea. Se uita

în ochii ei atât de fix, încât s-ar fi simţit stânjenită, dacă n-ar fi fost atât de agitată.

- Deci, nu ştii nici măcar că sunt arheolog şi că lucrez aici de câţiva ani buni? Tot mai crezi că poţi avea mai multă încredere în mine decât în Orhan Bey, care te-a tratat atât de frumos până acum?

- Desigur. desigur! spuse ea.

- Bine. Dacă nu te-ai afla într-o situaţie atât de critică, cred că m-aş putea simţi măgulit! Şi acum, spune-mi toată povestea.

- Ce-ai aflat până acum despre mine? şopti ea cu un glas înăbuşit.

El dădu din umeri.

- Ştiu ceea ce Orhan Bey a povestit tuturor prietenilor lui, şi anume că eşti fiica soţiei lui englezoaice, recent decedate şi că ai venit din Anglia să locuieşti în casa lui. Nu ştiu ce făceai înainte de plecare, dar presupun că erai încă studentă.

Charles Villiers o privi îndelung pe Gay. în apropierea lor, Marea Marmara clipocea uşor. în casă, cineva dăduse drumul la un radio şi vocea melodioasă a unui cântăreţ ajungea până la ei.

- . Pari a fi foarte tânără, de aceea am făcut această supoziţie.

-Am douăzeci şi patru de ani şi am terminat liceul de şapte ani.

- După câte se pare, Cecile Maitland era studentă la o facultate privată. Probabil că Orhan Bey îi finanţa studiile. Dar nu cred c-a văzut-o vreodată, nu-i aşa?

- Nu. O, ce rău îmi pare!

Gay îşi acoperi ochii cu palmele, cu un aer îndurerat.

- Să continuu, sau vrei să spui tu ceva? o întrebă el pe un ton mai blând.

- Continuă, te rog, şopti ea.

El luă o pătură din păr de cămilă şi i-o aşeză pe umeri.

- Nu-mi place să te văd tremurând, chiar dacă o faci numai din cauza nervilor.! Aşa deci. Avionul tău a avut un accident deasupra Mării Egee, în apropiere de coastă şi tu ai fost unica supravieţuitoare. îmi pare rău că vorbesc despre toate astea, dar consider că e foarte important. Erai înscrisă pe lista pasagerilor cu numele Cecile Maitland. Nu exista nici o Gay Nicholson. Şi, în plus, semnalmentele tale corespund perfect acelora ale domnişoarei Maitland. Mama ta, adică a doua soţie a lui Orhan Bey, te-a descris foarte des, pentru că era foarte mândră de tine. Şi cu toate astea, în mod curios, ea n-a trimis niciodată vreo fotografie de-a ei. Dar cum îţi explici că ai acelaşi păr auriu, aceiaşi ochi albaştri şi acelaşi trup de manechin ca şi ea? Stau şi mă întreb. Da, chiar mă întreb cum e posibil aşa ceva.

Gay îl privi cu un aer îndurerat.

- Oare crezi şi tu, ca şi ceilalţi medici, infirmiere, ca Orhan Bey însuşi, că din cauza traumatismului sufăr un fel de amnezie care la un moment dat va dispărea? Din punct de vedere fizic m-am refăcut

complet şi mă simt foarte bine, doar că nu ştiu mare lucru despre persoana mea. Dar îţi jur că măcar ştiu cine sunt! adăugă ea cu însufleţire. Deocamdată îmi scapă câteva detalii, dar până la urmă sunt convinsă că-mi voi aminti totul şi le voi putea demonstra că s-au înşelat cu toţii.

- Serios?

Tonul lui sceptic reuşi s-o enerveze la culme pe tânără. Ochii ei albaştri exprimau o tulburare profundă.

- Da! Ştiu deja că sunt Gay Nicholson şi ştiu că am trăit la Londra. Şi chiar dacă o să-mi spui că şi Cecile Maitland locuia tot la Londra, asta n-ar schimba cu nimic situaţia, întrucât sunt convinsă că nu trăia în cartierul în care stăteam eu! Eu munceam ca să-mi câştig existenţa. cred. cred că eram dactilografă.

- Multe fete folosesc maşinile de scris, obiectă el cu blândeţe. Le sunt necesare la dactilografierea cursurilor.

Ea îl privi cu un aer trist şi încărcat de reproşuri.

- Dar eu o făceam pentru că eram obligată. pentru că trebuia să-mi plătesc chiria, mâncarea şi să-mi cumpăr haine.

- Deci nu aveai părinţi?

- Nu cred. Nu, sunt aproape sigură că nu aveam, întrucât locuiam singură într-o cămăruţă, de unde auzeam noaptea sirenele vapoarelor.

- în Chelsea?

- E posibil, nu-i aşa?

Dar ea-şi dădu deodată seama că el era ironic şi se depărtă de el ca şi cum ar fi pălmuit-o.

- ... Dar te asigur că trăiam acolo! îmi pregăteam singură de mâncare. Pe culoarul imobilului exista un telefon cu fire! Şi. în seara plecării am cinat cu cineva care mi-a spus c-o să ne revedem la Istanbul. Da! Acum îmi amintesc! Era un bărbat. Sunt sigură că era vorba de un bărbat.

- Intr-adevăr, de-obicei cam aşa se întâmplă, îi spuse el pe un ton mai aspru.

- Nu, nu! Nu m-ai înţeles! Nu-mi era prieten, nici măcar nu cred că era vorba despre cineva la care să fi ţinut cât de puţin! De fapt.

- De fapt?

Gay îşi apăsă fruntea cu degetele şi-l privea cu un aer disperat şi îndurerat, de parcă l-ar fi rugat să-i vină în ajutor.

- Nu. nu-mi mai aduc aminte! gemu ea.

Charles Villiers o strânse uşor la pieptul lui.

-Ascultă, copila mea. Dacă bărbatul acela cu care ai cinat ar fi trebuit să se întâlnească aici cu tine, cum se face că nu te-a căutat? De ce Ambasada britanică nu ştie nimic despre tine? De ce nimeni nu s-a interesat de vreo englezoaică fermecătoare cu ochii albaştri şi părul blond, cu numele Gay Nicholson? Dacă ai reflecta cu mai mult calm la toate astea, nu crezi c-ai ajunge la concluzia că de fapt această persoană nu există?

- Da. Da, fără nici o îndoială, aşa este. Pare o situaţie cam ieşită din comun, nu-i aşa?

In grădină se auzi zgomot de voci.

- Ascultă. Eu nu refuz să te cred, dar acum nu mai avem timp să discutăm despre problema asta. Nu vrei să ne întâlnim mâine undeva? Ai voie să ieşi singură din casă?

- Da, pot să vin cu maşina.

- Atunci ne întâlnim la hotelul Commodore. Eu un hotel nou deschis de nişte americani. Acolo nimeni nu va fi şocat să vadă o fată venind singură la o întâlnire. Să zicem la ora unu, e bine aşa?

Tânăra aprobă din cap, ca un copil căruia i se dădeau nişte indicaţii.

- Da, e bine.

- Totuşi, mai vreau să ştiu un lucru. De ce ţii atât de mult să-ţi dovedeşti adevărata identitate? în definitiv, trăieşti într-un lux orbitor, Orhan Bey îţi este devotat total şi nu-ţi lipseşte nimic. De ce simţi atunci nevoia asta imperioasă?

- Pentru că nu mai suport să trăiesc ca o pasăre într-o colivie aurită. Vreau să fiu liberă! Liberă să-mi trăiesc propria viaţă! Şi pentru că.

- Şi pentru că.?

- Mama Ceciliei a acceptat să-şi mărite fiica aşa cum doreşte Orhan Bey şi au găsit deja un tânăr care trebuie să sosească foarte curând. De fapt în weekendul ăsta.

- Am înţeles. Acum întoarce-te în casă şi încearcă să fii cât mai discretă. Ne vedem mâine.

Capitolul 2

Atunci când o văzu a doua zi, pe lumină, Charles fu mirat, căci Gay semăna cu oricare fată care mergea la o întâlnire.

Purta o rochie din mătase albastră, ce părea să fie foarte scumpă şi se asorta perfect cu ochii ei. Genele-i dese erau aurii la vârfuri şi uşor curbate. Cât despre părul ei, de culoarea grâului copt, putea să jure că nu văzuse altul mai frumos.

Stând în capul scărilor hotelului, Charles o privea atent în timp ce ea cobora din maşină şi se îndrepta spre el. Avea un mers graţios, ca de manechin, îşi spuse el în gând. Cedând unui impuls de moment, alergă s-o întâmpine la baza scărilor. Ea-i mulţumi aruncându-i o privire recunoscătoare, lucru care pe el îl emoţionă într-un mod destul de ciudat.

- Vroiam să-ţi propun să bem ceva pe terasă înainte de masă, îi spuse el. Ce ţi-ar plăcea?

- Un pahar de vin alb, dacă nu te superi.

- Nu mă supăr deloc.

Ii aruncă o privire amuzată.

- ... Ia mai degrabă un suc de grepfrut.

- O, chiar se poate? Mi-ar plăcea mai mult, într-adevăr.

Zâmbetul lui Charles Villiers crescu în intensitate.

- Probabil că te simţi foarte derutată în mediul în care trăieşti acum! Va trebui să-ţi însuşeşti tot felul de obiceiuri costisitoare! Asta nu dovedeşte decât că, dacă plantezi o floare rară într-un mediu arid, aceasta va muri, şi viceversa!

- Cred că aş muri dacă aş fi nevoită să duc o astfel de viaţă la nesfârşit. Asta dovedeşte că nu sunt o floare rară, nu-i aşa?

- Şi totuşi, semeni foarte mult cu o floare

- Se poate, dar probabil cu una oarecare. Simt până în adâncul fiinţei mele că sunt un om cât se poate de obişnuit.

Charles Villiers îi zâmbi. Avea un surâs foarte seducător. De fapt, îşi spuse ea în gând, privindu-l printre genele-i dese, era foarte atrăgător. Chiar periculos de atrăgător, ar putea să spună. Dar atunci, de ce cu ocazia întâlnirilor lor anterioare, nu băgase de seamă acest lucru? Şi de ce atunci când se agăţase fără jenă de braţul lui, nu văzuse în el decât un mijloc prin care să poată evada din colivie?

I se făcu deodată ruşine de lipsa ei de reţinere din noaptea precedentă.

- E-n regulă, domnişoară Gay Nicholson. Să admitem deci că n-ai nimic dintr-o orhidee şi să ne propunem ca orice conversaţie serioasă să fie interzisă înainte de masă. De acord?

Tânăra încuviinţă cu un gest din cap şi roşi uşor.

- Eşti foarte amabil că n-ai insistat la masă.

- N-ai pentru ce. îmi place să mănânc în compania fetelor frumoase.

Fără să-şi dea seama din ce motiv, ea roşi şi mai puternic.

Hotelul era construit în vârful unui deal şi, de pe terasă, se putea admira priveliştea minunată a grădinilor cu palmieri care coborau în pantă uşoară

până la Bosfor. Strâmtoarea care desparte două continente şi uneşte două dintre cele mai frumoase mări din lume, răcoreşte aerul oraşului în orele cele mai toride ale verii. In ziua aceea, soarele dogorea puternic şi umbrela în dungi de deasupra capetelor lor reuşea să-i apere într-o foarte mică măsură. Numai panorama Bosforului argintiu şi sclipitor avea o senzaţie de răcoare. La poalele dealului, apa mării era atât de albastră, încât le lua ochii. Şi, privit de departe, oraşul era presărat cu minarete şi cupole, mărturii ale splendorii epocii bizantine.

- Ce oraş ciudat e Istanbulul, spuse Charles Villiers pe un ton visător. Vechiul şi noul nu se mulţumesc să coexiste în mod paşnic, ci par a se strădui să nu se lase invadaţi unul de către celălalt. Vechiul e hotărât să nu piară, iar noul este extrem de modern. In magazine se poate cumpăra orice, de la maşini de spălat şi până la îmbrăcăminte croită după ultimul jurnal de modă.

Gay clătină din cap.

- Poate că o să te miri, îi mărturisi, dar, cu toate că mă aflu aici de câteva luni, nu prea ştiu mare lucru despre oraş. Am vizitat Marele Bazar, evident, e minunat să găseşti blănuri, mătăsuri, bijuterii, parfumuri şi tot felul de lucruri extraordinare sub acelaşi acoperiş! Am mai fost şi pe la câţiva prieteni ai lui Orhan Bey. Din tot ce-aş vrea cu adevărat, adică să vizitez vechile cartiere, să studiez arhitectura, să mă întâlnesc cu oameni. nu mi se dă

voie să fac.

- Deci azi s-a făcut o excepţie?

- Nu tocmai. Am spus că am o întâlnire cu cineva.

- Şi n-ai fost întrebată dacă este vorba despre un bărbat sau despre o femeie?

Tânăra se înroşi.

- Am minţit. Am spus că mă întâlnesc cu o femeie.

- Hmm! făcu el cu un zâmbet amuzat pe buze. Dar sunt convins că-ţi pare rău c-ai minţit, nu-i aşa? Nu faci parte din categoria femeilor cărora le plac intrigile. Bun. Şi acum să mergem la masă, de acord?

La început, Charles crezu că Gay nu va reuşi să mănânce nimic, atât de încordată părea. Dar încet, încet atmosfera plăcută din restaurant şi decorul occidental al acestuia îi domoliră nervozitatea.

Discutară despre arheologie. Tânăra înţelese că aceasta reprezenta singura raţiune de a trăi a însoţitorului ei. în timp ce vorbea despre oraşele părăsite şi ruinele îngropate în nisip, ochii lui cenuşii se luminau ca şi cum în ei se aprindea brusc o flacără. O flacără care-i izgonea tot cinismul din priviri.

Gay simţi că Charles nu era cu adevărat fericit decât atunci când se găsea „pe teren“, după cum spunea el. Vorbea despre munca lui cu atâta patimă, încât şi-l putu imagina cu uşurinţă într-un deşert încins de arşiţă, în mijlocul unei tabere rudimentare, dând ordine unei caravane de cămile să pornească

din nou la drum. Seara, aşezat în faţa cortului, sub clarul de lună, probabil fără inventarul descoperirilor din ziua aceea: figurine, pietre cioplite, cioburi de oale şi chiar oase de oameni. Părea atât de absorbit de vorbele lui, încât devenise aproape jenant. Cum putea să trăiască într-o asemenea solitudine, departe de-ai săi?

Charles Villiers fusese la Petra, în Iordania şi în Mexic, la aşezările civilizaţiei aztece. Abia se întorsese din Siria şi deja îşi făcuse planuri noi. Dar atunci când Gay se interesă care erau acestea, el refuză să-i răspundă şi chipul i se întunecă. Ce om misterios! Oare ce voia el de la viaţă? Probabil că cea mai scumpă dorinţă a lui era doar aceea de a continua să scormonească prin istorie, ca să caute relicve ale trecutului.

Dar după părerea lui aceste relicve erau încă vii. Femeile?... Era genul de bărbat care era de-a dreptul fascinat de ele. Şi cu toate astea nu era căsătorit, era convinsă de asta. Să fi fost măcar logodit?

- Nu ai uneori impresia că duci o viaţă prea solitară? îl întrebă Gay.

Prânzul se apropia de sfârşit. Curând urmau să vorbească despre problema care o preocupa pe tânără.

- Solitară? repetă el pe un ton aproape ironic. Ai vrea să ştii dacă mi-ar plăcea să mă aşez la casa mea şi să-mi întemeiez o familie? Dacă doresc să mă

căsătoresc? Nu, fetiţo, cu siguranţă nu! Femeile şi arheologia nu fac casă bună împreună. Sau să zicem. nevestele şi arheologia, adăugă el zâmbind. Dar te rog să nu mă înţelegi greşit. E adevărat că nici nu-mi trece prin cap să mă însor, dar sunt şi eu totuşi o fiinţă umană. Uneori femeile mi se par extrem de seducătoare!

Gay simţi că se înroşeşte şi i se făcu ruşine din cauza asta. Roşeaţa din obrajii ei parcă demonstra că fusese scandalizată, tulburată, poate chiar uşor dezamăgită de ceea ce auzise.

Aşadar, el nu se va căsători niciodată. Rigiditatea buzelor şi linia aspră a bărbiei lui demonstrau că era vorba despre o hotărâre irevocabilă. Dar era păcat. Şi era şi mai regretabil faptul că le considera pe femei nişte simple partenere de distracţie la care putea să apeleze din când în când.

îşi băură cafeaua în salon, întrucât afară se făcuse răcoare şi aici lumina nu era atât de puternică. Domnul Villiers aşteptă ca Gay să soarbă câteva înghiţituri de cafea.

- Ei bine, îi spuse el în cele din urmă, acum vrei să vorbim despre tine?

Ea îşi aşeză cu atenţie ceaşca pe masă, căci degetele îi începură să tremure.

- Măcar crezi că ţi-am spus adevărul aseară?
- Cred că tu eşti convinsă că mi-ai spus adevărul.
- Dar nu e de ajuns! exclamă tânăra. O, te rog! Eu

sunt Gay Nicholson Trebuie să mă crezi!

El îi evită privirea.

- în dimineaţa asta am stat de vorbă cu doctorul care s-a ocupat de tine. E unul din prietenii mei, aşa că sunt sigur că nu m-ar minţi niciodată. El e convins că eşti fiica lui Orhan Bey. Mi-a spus că în accident ai fost rănită la cap şi asta explică himerele tale actuale. Mai devreme sau mai târziu te vei convinge şi tu că eşti Cecile Maitland.

- Niciodată, îi răspunse ea cu calm.

De data asta, el ridică ochii spre ea şi o privi drept în faţă.

- Am sunat şi la compania aeriană şi la consulatul britanic. N-au auzit niciodată despre vreo anumită Gay Nicholson.

El observă că lui Gay începuse să-i tremure bărbia. Ea-şi căută o batistă în geantă.

- Şi tu crezi asta?

- Nu, nu. Nu ştiu ce să mai cred. Dar aş vrea să te forţezi să pătrunzi cât mai adânc în amintirile tale. Bărbatul acela cu care ai cinat în Anglia. N-ai putea cumva, făcând un efort mai intens să-i descrii portretul.

- Nu, spuse ea clătinând din cap, nu pot.

- Nu ştii nici măcar dacă era vorba despre vreun prieten sau despre o cunoştinţă mai veche? Un coleg de serviciu, de exemplu.

- Ştiu că nu-mi era prieten.

- Eşti sigură?

- Da. da.

- Domnişoară Maitland, îi spuse el deodată, nu cumva vrei să mă amesteci într-o afacere cam necurată? N-ai fost implicată în cine ştie ce tărăşenie care te-ar fi putut sili s-o ştergi englezeşte? Şi acum, ca să fii mai sigură, încerci să-ţi schimbi identitatea ca să nu poţi fi depistată?

Gay era atât de uluită, încât nu reuşi decât să-l privească fix în ochi. Apoi, spre mirarea însoţitorului ei, buza inferioară începu să-i tremure şi fu nevoită să şi-o muşte ca să-i oprească acea reacţie neaşteptată.

- Nu ştiu ce înţelegi tu prin „tărăşenie“, dar cuvântul mi se pare abject. Mai ales că vrei să mă convingi c-aş vrea să scap de consecinţele faptelor mele. Poate că nu ştiu cine sunt, sau mai exact ştiu, dar nu reuşesc să-i conving şi pe ceilalţi, însă nu sunt implicată în nici o „tărăşenie“

El se aplecă spre ea şi-i mângâie mâna cu afecţiune.

- îmi pare rău. Numai că trebuia să mă asigur. N-ar fi trebuit s-o fac, dar eşti atât de drăguţă, dacă-mi îngădui să spun aşa. Şi fetele drăguţe au parte adesea de oameni pisălogi.

- Nu cred să mai fi fost tratată vreodată în felul ăsta.

- Atunci înseamnă c-ai trăit între nişte oameni

orbi!

De masa lor se apropie un chelner şi arheologul mai comandă încă două cafele.

-Apropo de căsătorie, continuă el. îl cunoşti pe tânărul ce ţi-a fost destinat drept soţ?

- Nu, dar este nepotul lui Orhan Bey. Se numeşte Karin, este student la Londra şi trebuie să sosească la sfârşitul săptămânii acesteia.

- Şi nu eşti deloc curioasă să-l întâlneşti?

- Nu, din moment ce ştiu motivul venirii lui, şi anume acela de a-şi forma o părere despre mine!

- Dar este absurd! Sunt convins că munceşte din greu ca să-şi ia examenele şi-şi ia acum o vacanţă bine meritată. De altfel, eu i-am văzut pe vreo doi nepoţi ai lui Orhan şi mi s-au părut absolut fermecători. Să nu-ţi doreşti oare un soţ turc, bogat şi seducător?...

Tânăra se mulţumi doar să clatine din cap în tăcere.

- ... Oricum, cred că nici tu nu ştii ce vrei. Ţi se propune
o viaţă minunată şi tu vrei cu orice preţ să te întorci la sărăcie şi o existenţă anonimă. Gândeşte-te bine, fetiţo! Şi dacă până la urmă vei fi la fel de hotărâtă ca acum, îţi voi dezvălui planul pe care l-am urzit pentru tine. După aceea, dacă eşti cuminte, te voi duce acasă pe străduţele acelea înguste despre care mi-ai vorbit. doar dacă nu ţi-e teamă c-o să ai probleme la întoarcere.

- Nu mi-e teamă de ce-o să urmeze, îi spuse ea cu calm. Şi dacă m-am adresat ţie, am făcut-o pentru că sunt convinsă că te temi mai puţin ca mine de consecinţe. De altfel, cred că pe tine nu te înspăimântă nimic, nu-i aşa?

- Greşeşti, există două sau trei lucruri care, într-adevăr, mă înspăimântă. Dar nu sunt nişte treburi împotriva cărora se poate lupta cu mâinile, nici măcar cu spada sau cu pistolul! Şi acum, ascultă-mă cu atenţie.

Capitolul 3

In seara aceea, Valerie Lansdowne, cunoscută în lumea întreagă drept o exploratoare iscusită şi-o scriitoare talentată, se întoarse în apartamentul ei situat într-un cartier vechi al Istanbulului, întrebându-se de ce se simţea atât de nervoasă. Fără îndoială, îşi spuse ea în gând, starea ei se datora faptului că în ultima vreme dusese o viaţă prea liniştită. Şi, în plus, era foarte supărată pe Charles Villiers. Atât de supărată, încât nu ştia ce să facă.

Trecu cu maşina pe sub bolta bizantină şi parcă în curtea palatului care fusese transformat în hotel. Ea locuia într-unul dintre apartamente. Mustafa, servitorul ei, îi deschise uşa şi Valerie fu uşurată să constate că nu era nici o carte de vizită pe şemineu. Se săturase de musafiri. se săturase de toată lumea!

- După câte se pare a fost o după-amiază liniştită, Mustafa, spuse ea aruncându-şi mănuşile şi geanta pe o măsuţă.

- A sunat domnul Villiers, doamnă. De două ori.

La gândul că ratase telefonul lui, tânăra începu să bată nervos din picior.

- Sună-l imediat şi dă-mi-l la telefon!

- Am înţeles, doamnă.

în timp ce el forma numărul, ea măsura agitată încăperea în lung şi-n lat. Era o femeie extrem de subţire. Se aflase faţă-n faţă cu tigri şi lei. Traversase un deşert însoţită numai de nişte hamali indigeni. Toate aceste aventuri lăsaseră urme adânci asupra

siluetei ei fragile. Gesturile ei aduceau cu cele ale unei feline şi ochii negri ştiau să se lumineze sau să arunce fulgere pe sub pleoapele grele în anumite situaţii. în momentul acela i se citea o agitaţie extremă, dar şi un anumit sentiment de frustare. Totuşi, atunci când se întoarse ca să se privească într-o minunată oglindă veneţiană, Valerie Lansdowne se mai linişti, de parcă perfecţiunea palidă a chipului ei o făcea să-şi recapete un oarecare echilibru. Mustafa îi întinse receptorul şi brusc vocea îi deveni blândă şi afectuoasă.

- Charles! îmi pare nespus de rău că Mustafa nu te-a anunţat că m-am întors! Ieşisem numai să fac câteva cumpărături de la Bazar. Treaba asta îmi mai ridică moralul.

Râse uşor când interlocutorul ei îi răspunse curtenitor, apoi sprâncenele i se încruntară.

- Dar bineînţeles că vreau să fac ceva pentru tine! Ştii foarte bine c-aş face orice pentru tine, Charles! Mai ales dacă accepţi să iei masa cu mine în seara asta. De acord?

Pe buzele ei roşii apăru un zâmbet triumfător, iar glasul i se îmblânzi şi mai mult.

- ... Perfect!... Deci, te aştept cu nerăbdare să vii. Cu ce te pot ajuta, dragul meu?

Sprâncenele i se încruntară din nou.

- Dar, Charles, nu ţi se pare că eşti cam imprudent? Eu n-am întâlnit-o niciodată pe fiica lui Orhan Bey, dar aproape tot oraşul a auzit vorbindu-se despre ea. Mama ei era una dintre acele femei

anoste cărora le place să trăiască sub scutul protector al bărbaţilor autoritari. Şi Orhan Bey este cu siguranţă un astfel de om. Am auzit că făcuse nişte planuri pentru fiica lui adoptivă. în legătură cu cel mai mic din nepoţii lui, Karin. Este un tânăr de o frumuseţe extraordinară, dar e cam un fel de oaie neagră a familiei. Ii dă mari bătăi de cap unchiului său. Nu prea îmi place să mă ţin de bârfe, dar se pare că de curând s-a trezit amestecat într-o afacere rău famată. Ce-ai spus? Charles! Tu nu poţi să te implici în povestea asta. Trăieşti în ţara asta de suficientă vreme ca să-ţi dai seama că aşa ceva nu se face! Cât despre fata aceea care crede că este altcineva, pot să-ţi spun că mi se pare o chestie total absurdă! Cum se spune atunci când oamenii se lovesc la cap şi-şi pierd memoria? Amnezie! Asta e! Multe persoane accidentate suferă de aşa ceva.

- Vreau să-mi dai voie s-o aduc mâine la masă, îi răspunse hotărât Charles Villiers. Şi mai vreau să-i ceri să stea câteva zile la tine acasă. Treaba asta n-o să declanşeze în nici un caz vreun război civil şi-i va îngădui bietei copile să se odihnească puţin.

- Câţi ani are? îl întrebă Valerie pe un ton aspru.

- Ă., nu ştiu, minţi el. In jur de douăzeci de ani.

- E frumoasă?

- Pe mine fetele drăguţe nu prea mă pasionează, draga mea, îi răspunse el cu asprime, dar pot să afirm că este frumoasă.

- E vreo blondă onestă ca mama ei?

- E blondă, într-adevăr.

- Atunci nu mai există nici un dubiu în privinţa identităţii ei. Dar, dacă insişti, vino cu ea. Poate şi să rămână câteva zile la mine dacă-i dă voie Orhan Bey. Nu trebuie în nici un caz să-l asmuţim pe acest om împotriva noastră!

- Nici n-am de gând să fac aşa ceva. îi voi cere permisiunea.

- Nu uita că noi trebuie să plecăm în curând, Charles. N-o lăsa pe fata asta pe capul meu prea mult timp. Ar fi incorect faţă de mine şi chiar faţă de tine.

- Serios? răspunse el laconic.

Atunci când puse receptorul în furcă, de pe chipul ei dispăruse orice urmă de calm. Rămase sprijinită de perete câteva clipe, muşcându-şi furioasă buzele.

Agitaţia ei era atât de vizibilă, încât Mustafa nu se putu abţine să nu-i arunce o privire curioasă.

- Domnul Villiers vine în seara asta la cină, Mustafa. Ai grijă ca mâncarea să fie bună şi masa să fie aranjată aşa cum îmi place mie!

- Desigur, doamnă, îi răspunse el cu o voce indiferentă.

Ieşi din încăpere, iar tânăra ridică un pumn ameninţător în aer.

- Charles este un om imposibil, bombăni ea. îşi închipuie că poate obţine orice vrea, dar de data asta într-adevăr picătura a făcut să se reverse paharul!

Din pricina furiei, îşi rupse buza şi dinţii ei albi se pătară de sânge.

***

In camera luxoaxă pe care i-o pusese la dispoziţie

Orhan Bey, Gay puse receptorul în furcă şi se întoarse spre camerista care-i întindea o rochie de dantelă roz pal.

Tânăra rămăsese sub impresia amintirii plăcute a prânzului luat în compania lui Charles Villiers. Acesta tocmai o anunţase că doamna Valerie Lansdowne accepta s-o ajute, şi acest lucru îi provoca o stare de imensă uşurare.

Citise mai multe cărţi scrise de Valerie şi avea o mare admiraţie pentru acea femeie văduvă care, cu toate că arăta extrem de feminină, aşa cum apărea în fotografii, reuşise să elimine din vocabularul ei cuvântul „frică“. Infruntase cu curaj animalele sălbatice, stătuse la masă singură cu un şef indigen şi era descrisă de reviste ca „cea mai fermecătoare aventurieră a epocii noastre“.

Pe Gay, o fată care nu era în stare să-şi dovedească adevărata identitate şi îngrozită la gândul că urma să-şi petreacă toată viaţa purtând numele altei persoane, ideea că o femeie atât de cunoscută accepta să-i vină în ajutor o încuraja extrem de mult.

Doamna Lansdowne va şti să descopere adevărul, după ce-i va povesti totul. Charles Villiers îi spusese că o cunoştea de mulţi ani. După părerea lui, dacă îşi punea ea ceva în cap era imposibil să nu-i reuşească şi se gândea că o femeie ar putea să-i fie mai utilă decât el. Incă nu ştia că Gay vedea în el un colac de salvare providenţial. Orice va face doamna Lansdowne de-acum înainte pentru ea, tânăra îl va socoti tot pe el ca pe adevăratul ei salvator.

Din nefericire, când coborî pentru cină, liniştea ei dispăru cu desăvârşire.

- Vom cina numai noi doi, draga mea, o anunţă Orhan Bey. După aceea, mă voi duce la o mică petrecere împreună cu nişte prieteni. Dar nu voi insista să te iau cu mine, pentru că în seara asta trebuie să sosească cineva care va fi foarte dezamăgit dacă nu te va vedea! Este vorba despre Karin, draga mea, Cecile! adăugă el zâmbind încântat. Avionul lui aterizează peste o oră şi probabil va fi aici la o jumătate de oră după aceea. Aşa că voi avea timp să vă prezint unul altuia înainte să plec!

***

Dar aşteptară toată seara şi Orhan Bey fu nevoit să-şi anuleze plecarea la petrecere. Atunci când, la miezul nopţii, o trimise pe Gay la culcare, Karin Abdul Anouk tot nu sosise încă.

Tânăra se retrase cu impresia că beneficiase doar de o amânare, cu toate că, îşi repeta ea în gând, nimic n-o putea sili să se mărite cu cineva împotriva voinţei ei, chiar şi în împrejurările de faţă. Şi dacă avea în vedere amânarea sosirii acestuia - sau mai degrabă absenţa lui, căci domnul Karin trimisese înapoi maşina care venise să-l ia de la aeroport, spunând că va lua un taxi ca să se întoarcă acasă - era evident că tânărul avea cu totul alte intenţii şi nu va accepta nici el să
i se dicteze ce să facă.

Atunci când şoferul se întorsese singur şi-i

transmisese mesajul nepotului său, Orhan Bey îşi strânsese buzele cu dispreţ. Nu făcuse nici un comentariu asupra mofturilor tinerilor de azi, dar era în mod vizibil şocat.

Gay se culcă şi uită imediat de Karin. Toate gândurile ei erau acum îndreptate spre Charles Villiers şi ochii lui cenuşii care priveau în gol. Oftând fericită, fata se gândi că urma să-l vadă a doua zi şi se cufundă într-un somn profund.

Dormi adânc toată noaptea. Nici nu era de mirare, după ziua neobişnuită pe care o avusese. Camerista o lăsă să doarmă, astfel încât atunci când coborî în sfârşit, era deja destul de târziu. Uitase cu desăvârşire de Karin şi nu se mai gândea decât la întâlnirea cu doamna Lansdowne. De aceea, împinse uşa sufrageriei, fără să-şi imagineze că ar putea găsi pe cineva acolo.

Incăperea era slab luminată. Nişte perdele groase împiedicau razele soarelui să pătrundă înăuntru. Verdele peluzelor şi al viilor se reflecta în argintăria din bufet şi pe tacâmurile aşezate pe masă. Orhan Bey trăia ca un englez bogat din secolul al nouăsprezecelea. Mobilele somptuoase erau lucrate în stil victorian, dar alesese şi obiecte mai moderne, ca să demonstreze că trăia în pas cu vremurile.

Gay, îmbrăcată într-o fustă de culoarea paiului, o bluză din bumbac subţire şi purtând o panglică galbenă în păr, părea să aducă deodată o rază de soare în camera cufundată în semiîntuneric. Bărbatul care stătea în picioare lângă bufet şi se servea cu

diferite feluri de mâncare cu un aer posomorât, ridică ochii spre ea şi chipul i se lumină pentru o clipă, în timp ce tânăra îl privea uluită.

- Ia te uită! exclamă el. Aşadar, până la urmă tot ne întâlnim, eu şi micuţa Cecile!...

Karin ar fi fost, într-adevăr un bărbat de o frumuseţe extraordinară, dacă pe trăsăturile feţei lui nu s-ar fi citit o anumită slăbiciune de caracter. în special colţurile gurii îi trădau un sentiment de decepţie şi proastă dispoziţie. în schimb, ochii lui căprui erau foarte strălucitori pe sub genele extrem de lungi şi părul negru arunca nişte reflexe roşcate. Se îndepărtă de bufet cu un mers plin de graţie. Gay se gândi imediat la un animal din junglă, suplu şi bănuitor.

El o privi cu un fel de admiraţie reţinută.

- Deci tu eşti aceea pe care a ales-o unchiul meu să-mi fie soţie! Ce idee agreabilă în cazul în care aş avea de gând să mă însor!

- Ştii desigur, îi spuse ea fără să-şi dea seama din ce motiv, că eu nu sunt Cecile Maitland.

Stătea sprijinită cu spatele de uşă şi pentru prima oară în ultimele săptămâni simţea că-i era indiferent ce urma să se întâmple. Şi cu toate astea răspunsul tânărului o surprinse.

- De fapt, mi s-a comunicat cam cum stau lucrurile, recunoscu el dezvelindu-şi dinţii albi într-un zâmbet. Cecile Maitland nu era nici pe departe atât de drăguţă ca tine şi, după părerea mea, sunt sigur că nici nu era atât de inteligentă! E adevărat că tu

trebuie să ai un an sau doi mai mult decât ea.

- Era? repetă tânăra. Deci ea era la bordul..

Nu reuşea niciodată să spună „la bordul avionului care s-a prăbuşit“ căci nu înţelegea nici acum cum fusese posibil ca ea să fie unica supravieţuitoare. Oare din ce cauză scăpase cu viaţă, din moment ce toţi, inclusiv membrii echipajului, muriseră?

Karin încuviinţă, făcând un semn din cap.

- Desigur, era în avion. Nu mă întreba de ce numele tău nu figura pe lista pasagerilor, vreau să spun numele tău adevărat şi nici de ce eşti unica supravieţuitoare. Ai avut pur şi simplu noroc. Dar din ce motiv nu apari pe listă, n-am nici cea mai vagă idee. Ăsta e secretul tău, nu al meu! Cecile era prea tânără ca să moară, dar se pare că tu o înlocuieşti cu succes!

Gay îşi umezi buzele cu nervozitate.

- Nu-mi amintesc nimic! Nu ştiu nimic!

El dădu uşor din umeri, privind-o cu un aer neîncrezător.

- Cu excepţia faptului că nu eşti Cecile. Doar asta ştii.

Ea clătină din cap.

- Toate amintirile au dispărut.

- Ce păcat! şopti el. Eşti amabilă să-mi torni o ceaşcă de cafea? Mâncarea mi se pare greţoasă după petrecerea la care am fost aseară! Era o reuniune de bun venit organizată de câţiva din prietenii mei. Dar unchiul meu nu ştie nimic despre treaba asta,

bineînţeles. Spera c-o să vin direct aici ca să fac cunoştinţă cu tine. Poate că m-aş fi grăbit să mă întorc acasă, dacă aş fi ştiut că semeni atât de puţin cu Cecile, adăugă el privind-o cu ochii pe jumătate închişi.

In timp ce-i umplea ceaşca, lui Gay îi tremurau mâinile. Işi turnă şi ei o cafea, însă nu reuşi să bea. Karin era singurul om care putea să risipească ceaţa în care era învăluită de şase luni încoace. Şi chiar dacă personajul îi repugna, cu toate că nu se simţea aproape deloc atrasă de el şi în ciuda frumuseţii lui deoasebite, era obligată să-i ceară ajutorul.

- Domnule Anouk.

- Să fim serioşi! exclamă el oferindu-i o ţigară, pe care ea o refuză, ar fi mai bine să-mi spui Karin! Care este numele tău adevărat?

- Gay Nicholson.

- Pari să fii foarte sigură de asta, dar după câte am înţeles, anumite persoane nu sunt de aceeaşi părere. în sfârşit, să nu mai vorbim despre problema asta. Gay mi se pare un nume foarte frumos. încep să regret că am pierdut vremea la petrecerea de aseară!

- Te rog!... Karin! îl imploră ea.

Dintr-o dată, ochii luminoşi ai tânărului deveniră blânzi şi afectuoşi. Se aplecă spre ea.

- Spune, fetiţo! Voi face tot ce-mi ceri. Bineînţeles, dacă n-o să depăşeşti nişte limite rezonabile! Doar n-o să-i spun unchiului meu că nu eşti Cecile Maitland,

sau în orice caz, nu imediat şi nu-l voi informa că Cecile se măritase cu unul din prietenii mei înainte să plece din Anglia! De fapt, luase avionul tocmai ca să-l anunţe despre acest eveniment şi ca să-i explice că toate planurile lui referitoare la ea şi la mine nu mai aveau nici un rost!

Ochii lui Gay se măriră de uimire. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

- Vrei să spui că. Cecile Maitland nu era de fapt Cecile Maitland? Că ea. ea.

-Avea un nume nou care ar putea, bineînţeles, să fie al tău acum, da!...

In ochii lui apăru o scânteie.

- ... Situaţia începe să se complice, nu-i aşa? Sau mai degrabă riscă să se complice! Oficial, tu eşti Cecile Maitland. Şi dacă soţul lui Cecile se hotărăşte brusc să vină aici şi jură că eşti chiar cea cu care s-a căsătorit. Inţelegi ce vreau să spun?

Se lăsă cu toată greutatea pe spătarul scaunului şi o sorbi din ochi, satisfăcut.

- Nu, îi răspunse ea.

Deodată, situaţia i se păru caraghioasă. Lucrurile merseseră deja mult prea departe şi, cu toate astea, se simţea extrem de calmă. Cineva ştia deci, că ea nu era Cecile Maitland, asta era important! Tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l silească pe Karin să mărturisească acest lucru şi ea ar fi liberă! Liberă să-şi ia zborul din colivia aurită!

- Cred că-ţi dai seama că spui nişte lucruri absurde, îi spuse ea cu o voce uşor epuizată. Mai

devreme sau mai târziu, toată lumea va afla care este adevărata mea identitate, chiar şi fără ajutorul tău. Dar datorită ţie, e posibil să fie dezvăluit totul imediat. Nu văd de ce ai vrea să-l păcăleşti pe unchiul tău fără nici un motiv, în legătură cu o problemă atât de importantă.

- E importantă pentru tine, draga mea, pentru tine care pari preocupată să-ţi stabileşti identitatea adevărată! Dar eu trebuie să analizez foarte atent toate aspectele situaţiei. La sfârşit aş putea să mă aleg şi eu cu un profit. Şi, în afară de asta trebuie să-ţi mărturisesc că unchiul meu nu are o părere prea bună despre mine în acest moment. Are impresia că o să pic la examene; de fapt, probabil că aşa se va şi întâmpla. Dacă i-aş da peste cap unul din planurile la care ţine cel mai mult într-un moment atât de nepotrivit ar însemna să fiu inconştient! Trebuie să-mi mai laşi puţin timp la dispoziţie.

Gay se ridică în picioare.

- Dar este ridicol! Trebuie să vii imediat cu mine la unchiul tău. La ora asta se găseşte de obicei în biroul lui. Vom merge să stăm amândoi de vorbă cu el.

Dar el clătină din cap.

- Refuz să fiu hărţuit. Ti-am mai spus o dată, mai am nevoie de timp.

- în cazul ăsta, mă voi duce singură.

- Şi ce-o să-i spui? o întrebă el cu calm respingător.

- Că sunt. cine sunt!

Pielea albă şi delicată de pe gâtul ei palpita. Cu

toate că se mai lămurise puţin, situaţia rămânea confuză încă. Tânăra nu ştia multe lucruri referitoare la ea şi dacă i s-ar fi pus întrebări precise, n-ar fi fost în măsură să răspundă la ele în mod satisfăcător. Deci era necesar să fie ajutată de Karin.

- Unchiul tău e un om cu judecată. O să mă asculte.

- Dar până acum n-a făcut-o, nu-i aşa? Nu, micuţă vrăjitoare! Aşa că va trebui să ai răbdare şi să aştepţi să reflectez asupra problemei. în cazul în care o să mă hotărăsc că o să am chef să-mi asum nişte responsabilităţi, de exemplu o căsnicie şi o soţie.

Rămasă stană de piatră, Gay îl privi drept în ochi.

- Uiţi că dacă Cecile Maitland ar fi fost încă în viaţă, acum ar fi fost căsătorită.

- Exact! şopti el. Dar încă nu ţi-am dezvăluit numele soţului ei.

Tânăra nu reuşea să-şi mai dezlipească privirea din ochii lui strălucitori. Se simţea ca o insectă minusculă, hipnotizată de către un şarpe. Nu-i rezista decât cu preţul unui enorm efort de voinţă. Tulburată şi ciudat de stânjenită, ea reuşi în cele din urmă să-şi întoarcă privirea în altă parte.

- Nu, şi nici nu ţi-l cer, pentru că nu mă priveşte absolut deloc.

Incercă să-şi adune toate forţele ca să se poată duce în
camera ei şi să se pregătească pentru întâlnirea cu Valerie Lansdowne. Valerie Lansdowne! Numele acela îi producea o senzaţie de încurajare.

- ... Am o întâlnire la prânz cu cineva, îi spuse ea cu o voce crispată. Te las.

- E cineva pe care-l cunosc? Prietenii unchiului meu sunt şi prietenii mei atunci când mă aflu la Istanbul.

- Este vorba despre Valerie Lansdowne, se auzi ea răspunzându-i automat, şi.

- Un bărbat, bineînţeles! îi tăie el vorba cu un glas ironic. Două femei iau rareori masa împreună din plăcere şi Valerie nu e genul care să suporte aşa ceva!

Izbucni într-un râs răutăcios, atunci când observă uimirea din ochii fetei.

- ... Tot mapamondul a auzit despre isprăvile doamnei Lansdowne. Scrie nişte cărţi foarte amuzante. Dar cred că l-am auzit claxonând afară pe cel de-al treilea comesean! Maşina lui era parcată în faţa intrării de serviciu. Asta nu i-ar plăcea deloc unchiului meu. Ar trebui să le ceri cavalerilor tăi să vină să te ia din faţa intrării principale.

***

Gay se grăbi atât de tare, încât i se tăiase răsuflarea atunci când se aşeză în sfârşit lângă Charles Villiers. Era extrem de palidă la faţă.

- Totul e în regulă? o întrebă el în timp ce pornea motorul.

Gay clătină din cap.

- Da, mulţumesc. M-am trezit cam târziu azi-dimineaţă şi a trebuit să mă pregătesc foarte repede.

înşfăcase din zbor jacheta care se asorta cu fusta pe care o purta şi acum arăta splendid. Dar

nervozitatea mâinilor aşezate pe genunchi îi trăda agitaţia interioară.

- E o deprindere cam dăunătoare să te scoli târziu, îi răspunse el.

- De obicei nu fac aşa ceva. De fapt nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Charles zâmbi.

- Probabil că n-ai avut prea des ocazia s-o faci!... Am considerat că e mai bine să te aştept în faţa intrării de serviciu, adăugă el. E preferabil ca Orhan Bey să nu ştie nimic despre această întâlnire până când nu vei face cunoştinţă cu Valerie.

Chipul lui Gay fu umbrit brusc de un presentiment de îngrijorare.

- Nu crezi că doamna Lansdowne va fi.. .va fi enervată de cererea noastră? Eşti convins că mă va crede? adăugă ea mai rar.

El îi răspunse la a doua parte a întrebării, fără s-o abordeze pe prima.

- Valerie are o minte extrem de ageră. Ştie să-i aprecieze pe oameni şi e evident că tu nu cauţi să înşeli pe nimeni.

- Dacă e să înşel pe cineva, aceea nu pot fi decât eu, nu-i aşa?

Charles înălţă uşor din umeri.

- Există şi posibilitatea asta.

- Nu, îi răspunse ea cu o hotărâre neaşteptată. Problema asta nici nu intră în discuţie!

El îşi luă ochii de la şosea pentru câteva clipe, pentru a-i arunca o privire mirată.

- A venit Karin, îi explică ea strângând cu nervozitate cureaua poşetei. Şi el ştie că nu sunt Cecile Maitland!

Charles îşi rotunji buzele ca şi cum ar fi avut de gând să scoată un fluierat de surpriză.

- In cazul ăsta, identitatea ta poate fi stabilită.

- Nu. nu e atât de simplu.

Tânăra părea extrem de încordată. Charles îşi dorea tare mult s-o vadă căpătând ceva culoare în obraji. Era atât de palidă!

- . Pot să am o discuţie cu tine. după întrevederea cu doamna Lansdowne?

- Desigur. Dar dacă vrei să te ajute Valerie, va trebui să joci cu cărţile pe masă, o avertiză el.

Gay încuviinţă în tăcere. Deja doi bărbaţi îi spuneau exploratoarei „Valerie“, fără nici o jenă, îşi spuse ea în gând. Se exprimau cu dezinvoltura acelora care se cunosc de multă vreme. Şi totuşi, Karin era mult mai tânăr decât Charles şi nu petrecuse decât câţiva ani în Anglia.

O găsiră pe scriitoare în salon, o încăpere mare şi răcoroasă, împodobită cu mobile moderne, alese cu gust. Tânăra se potrivea perfect cu acest decor plin de tablouri ciudate, canapele ultramoderne şi aranjamente florale originale. Nu şi-o putea închipui într-un mediu mai învechit sau mai clasic. Personalitatea ei era minunat scoasă în evidenţă atât de ambianţa în care trăia, cât şi de îmbrăcămintea foarte originală pe care o purta. Era convinsă că ar fi

fost elegantă şi în pantaloni de călărie şi cizme înalte şi negre. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase splendidă.

Valerie Lansdowne fuma o ţigară vârâtă într-un portţigaret lung de jad. Gay observă că nu exista nici o urmă de afectare în gesturile ei. De asemenea, fusta strâmtă de culoare neagră şi bluza de culoarea stânjenelului nu erau destinate să atragă atenţia asupra ei. Acestea pur şi simplu reflectau personalitatea ei, o personalitate foarte puternică ce se făcea imediat remarcată.

- Aşadar, tu eşti Gay! exclamă ea.

Stând în picioare în faţa tinerei, Valerie o privea intens cu ochii ei mai întunecaţi ca noaptea. Era mult mai înaltă decât invitata ei, şi acest fapt îi oferea un avantaj în plus asupra lui Gay, care avea şi aşa o mulţime de probleme.

- Nu-ţi voi spune Cecile, pentru că se pare că acesta nu este numele tău. Şi-ar fi mult prea protocolar să-ţi spun doamnişoară Maitland sau domnişoară Nicholson. Ia loc şi spune-i lui Mustafa ce vrei să bei.

Gay se aşeză. Charles îi sări în ajutor.

- Adu-i un suc de fructe, Mustafa, îi ceru el zâmbind.

- E într-adevăr o băutură dintre cele mai inofensive! spuse Valerie. După câte se pare, îi cunoşti perfect gusturile, Charles!

In timp ce aşteptau să le fie servită masa, discutară despre diferite subiecte care n-aveau nici o

legătură cu problemele personale ale lui Gay. Se simţi mai uşurată deşi acum avea o stare mult mai tensionată decât atunci când luase masa împreună cu Charles. Fusese oarecum surprinsă de doamna Lansdowne. Era distantă şi vorbea pe un ton aspru. şi, în ciuda frumuseţtii ochilor ei negri, tânăra nu desluşea nici o urmă de căldură la ea. Nici una. Şi acest lucru o demoraliza foarte mult.

Masa fu servită într-o încăpere zugrăvită în albastru şi cenuşiu. Ca şi în camera principală, aici nu exista nici o amintire sau trofeu adus din vreo expediţie a exploratoarei. Dacă Gay s-ar fi aşteptat cumva să găsească acolo nişte colţi de elefant sau vreo piele de tigru, ar fi fost dezamăgită. De fapt se simţi chiar uşor tulburată de feminitatea excesivă a ambianţei.

Mustafa, care îndeplinea şi funcţia de bucătar, le servi un prânz tipic turcesc. La desert le aduse struguri, pepeni verzi tăiaţi în felii şi tradiţionala cafea pe care o băură în salon în jurul unei tăvi imense din alamă. Fereastra dădea spre curtea vechiului palat bizantin. Crengile unui nuc uriaş umbreau acel spaţiu liniştit şi retras. Gay şi-o imagina pe doamna Lansdowne stând seara pe terasa din piatră şi amintindu-şi despre toate aventurile pe care le trăise în timp ce fuma o ţigară şi privirea îi rătăcea peste acel loc împrejmuit de ziduri în care femeile haremului veneau odinioară purtate în litiere acoperite cu stofe grele ţesute cu fir de aur.

Cât de diferită era situaţia de atunci faţă de cea de acum, când palatul devenise locuinţa lui Valerie Lansdowne, simbol al libertăţii de care se bucurau

femeile moderne!

Ea avea o voce limpede, modulată şi discuta cu Charles despre viitoarea ei carte. Spera să înceapă s-o scrie cât de curând, dacă alte planuri pe care le schiţase cu puţină vreme în urmă n-o vor împiedica s-o facă.

Şi în timp ce rostea acele vorbe, îi aruncă o privire insistentă însoţitorului ei. Gay observă că el îi răspunse cu o oarecare gravitate, de parcă doamna Lansdowne încerca în mod deliberat să-l ispitească făcându-i o propunere oarecum misterioasă. Şi acest fapt părea să-i producă lui Charles un fel de exaltare care nu-i plăcea nici lui însuşi. Tânăra îi zâmbi cu un aer provocator şi nonşalant.

Stând confortabil într-un fotoliu, Charles Villiers părea extrem de viril în încăperea aceea atât de feminină. Graţia felină a trupului său era accentuată de costumul perfect croit. Nu avea frumuseţea strălucitoare a lui Karin Anouk, dar era periculos de seducător.

Gay căzu pe gânduri. Trebuia să fie foarte atentă. Deodată, simţi că cineva o priveşte intens. Valerie Lansdowne îşi stinse ţigara pe care o ţinea între degetele delicate cu unghii lungi şi roşii, apoi se înclină spre tânără.

- M-am gândit că am putea purta o mică discuţie particulară, numai între noi două, draga mea. Charles ştie deja toată povestea, aşa că nu mai este nevoie s-o mai audă încă o dată. Te rog să vii cu mine în camera mea.

Ochii ei păreau să-i zâmbească, însă aceştia aveau şi o expresie autoritară. Se întoarse spre

Charles şi-i aruncă un zâmbet total diferit.

-Mai bea o cafea, prietene, sau serveşte-te cu orice doreşti. N-o să stăm mult. E mai bine ca eu şi Gay să facem cunoştinţă fără să fim tulburate de influenţe exterioare.

Şi-i aruncă un zâmbet plin de subînţelesuri.

Capitolul 4

Cum ajunseră în camera ei, zâmbetul de pe buzele Valeriei Lansdowne dispăru. Sprijinindu-se cu spatele de uşă, o privi pe Gay drept în ochi.

- Şi acum, îi porunci ea, spune-mi tot ce ştii despre accident. Ce s-a petrecut după ce ţi-ai revenit şi tot ce-ţi aminteşti despre perioada anterioară producerii lui.

Gay se prăbuşise pe un scaun. Faţa ei era palidă ca a unui cadavru.

- ... Nu vreau nici să te enervez şi nici să te fac să suferi. Dar a venit vremea ca cineva să se ocupe serios de afacerea asta şi să-i descâlcească iţele cu adevărat. E numai spre binele tău. Deci, te simţi în stare să-mi răspunzi la câteva întrebări directe?

Tinând strâns braţele fotoliului, tânăra clătină încet din cap.

- Da, reuşi să spună. Vă voi povesti tot ce-mi mai aduc aminte.

Doamna Lansdowne începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, ca un tigru mlădios şi trufaş.

- Bine. Gândeşte-te la început. la începutul călătoriei tale. Aminteşte-ţi de ultima seară petrecută la Londra, atunci când ai cinat cu un bărbat foarte blând, foarte seducător.

Rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra lui Gay, precum un savant care aşteaptă să vadă rezultatele unui experiment.

- Iţi aminteşti de acel bărbat?

Tânăra îşi trecu nervoasă limba peste buze. O

durea cumplit capul. In se părea că un ciocan lovea permanent în pereţii cutiei craniene. Strânse şi mai puternic braţele fotoliului.

- Eu. da. eu. îmi amintesc.

- Te-a dus într-un mic restaurant discret situat în apropierea locului tău de muncă. Lucrai pe Bond Street, nu-i aşa? Şi ţi-a încredinţat un obiect. Un mic geamantan! Nu s-a mai găsit din conţinutul lui? Ai pierdut tot ce-ai luat cu tine?

***

Atunci când se întoarseră în salon, Gay era extrem de palidă şi părea sleită de puteri. Ochii ei erau trişti, pupilele ciudat de dilatate şi mişcările şovăitoare. Charles sări în întâmpinarea ei şi-o ajută să se aşeze. Apoi se întoarse spre Valerie cu sprâncenele încruntate.

- Se simte foarte bine, îi răspunse ea la întrebarea lui mută! Răscolirea trecutului e un lucru dureros, dar vroiam s-o ajut pe tânăra ta prietenă şi cred c-am reuşit. Dă-i o ţigară, adăugă ea întinzând către el o cutie din lemn de cedru. Voi suna să ni se aducă nişte cafea foarte tare.

Mustafa le aduse o tavă şi Charles turnă repede cafea într-o ceaşcă. Gay schiţă un zâmbet slab şi vru să-l liniştească spunându-i că totul era în regulă. Dar cuvintele rămaseră nerostite.

- Nu face o dramă din asta, Charles, protestă Valerie cu răceală. De fapt, afacerea asta nici nu te priveşte pe tine. în mod normal, tinerele aflate în

dificultate nu cer ajutorul bărbaţilor celibatari chiar dacă este vorba de compatriotul lor. Asta i-am explicat eu lui Gay. Tu eşti foarte generos şi în mod cât se poate de firesc, ai încercat s-o ajuţi. Dar de acum încolo mă ocup eu de problema asta.

Deodată, izbucni în râs şi-l bătu uşor pe braţ.

- Sărmane prieten, ce caraghios eşti! Nu prea ai aerul unui cavaler în armură gata să salveze domnişoarele aflate în suferinţă! Dar, bineînţeles, Gay n-avea de unde să ştie toate astea. Naivitatea ei demonstrează că te-a ales pe tine numai din cauză că eşti englez.

- Nu văd ce e atât de ciudat în treaba asta, îi răspunse el pe un ton aspru.

Valerie îl mângâia în continuare pe braţ. Pe buze îi apăru un zâmbet.

- Nu te mai gândi la asta, dragul meu. Am un plan! Cred că e excelent, şi ne priveşte numai pe noi trei. Nu trebuie în nici un caz să-l supărăm pe Orhan Bey. în definitiv, de ce am face-o? Este o persoană extrem de respectabilă. Dar dacă eu hotărăsc să organizăm o întrunire în locuinţa mea din munţii Taurus la care o invit şi pe Gay, nici măcar Orhan Bey nu va avea ceva de obiectat! Noi doi avem de discutat despre planurile noastre; acolo vom avea timp destul să stăm de vorbă în tihnă. Şi dacă Gay va vrea să se facă utilă, va putea să execute mici lucrări de secretariat pentru mine.

- Nu conta pe prezenţa mea, îi răspunse Charles

după câteva clipe de ezitare. Săptămâna viitoare plec la Paris.

- In călătorie de afaceri? îl întrebă doamna Lansdowne cu un zâmbet ciudat pe buze.

- Zi-i cum vrei.

O sclipire periculoasă apăru în ochii ei negri catifelaţi.

- In cazul ăsta, ea va trebui să te aştepte, dragul meu!... Charles nu e insensibil la farmecul franţuzoaicelor, adăugă ea întorcându-se spre Gay. Şi în special la cel al pariziencelor. Pe vremuri, l-am văzut atât de fascinat de chipul unei tinere berbere, încât a pus pe cineva s-o picteze. Ce s-a întâmplat cu portretul acela, Charles? Ai de gând să-l agăţi în sufragerie când te vei stabili în sfârşit undeva?

Charles se mulţumi doar s-o privească furios. Gay, care avea senzaţia că iese cu mare greutate la suprafaţă după o şedere îndelungată sub apă, părea dezorientată. Dar în ciuda derutei sale, ea observă ceva: Valerie Lansdowne nu-şi mai ascundea deloc ghearele şi era pe cale de a-i da un avertisment. Un avertisment care-l amplifica pe cel primit în camera ei.

Tânăra se întreba cum fusese posibil să creadă că scriitoarea putea să-i fie de vreun ajutor.

- Nu fi ridicol, Charles, continuase Valerie pe un ton mai aspru. Vei veni cu noi, bineînţeles. Pentru nimic în lume n-o să-ţi permit să pleci la Paris acum. Ai făcut apel la mine ca să-ţi vin în ajutor. Acum am şi

eu dreptul să-ţi cer ceva în schimb. Mâine mă voi duce personal la Orhan Bey. Peste câteva zile o vom aduce şi pe Gay. N-ar fi prea înţelept să grăbim lucrurile. Lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

- Foarte bine, răspunse Charles întorcându-se spre ea. Acum te simţi mai bine micuţo? o întrebă el pe Gay pe un ton mai blând. Dacă da, am face bine să ne retragem. Nu vreau să te grăbesc, dar am o întâlnire în seara asta şi trebuie să te duc înapoi la paznicul tău temporar.

Insistase asupra cuvântului „temporar“ şi tânăra mai căpătă un pic de curaj. îi zâmbi cu recunoştinţă.

în momentul în care ieşeau pe uşă, doamna Lansdowne îi atinse obrazul lui Gay cu vârful degetului.

- Nu-ţi mai face atâtea griji, draga mea. Totul se va termina cu bine, o să vezi.

îi urmări cu privirea până plecară, stând în pragul uşii, apoi se întoarse în salon şi-şi aprinse o ţigară. Chipul ei era lipsit de orice expresie.

în timp ce maşina lor îşi croia drum de-a lungul străduţelor înguste din oraşul vechi, Gay observă că începuse să se însereze. Minaretele cu forme graţioase se profilau pe cerul colorat în nuanţe de trandafiriu. Pe străzi umbrele căpătaseră tente roşietice. Era o atmosferă liniştită şi numai valurile leneşe ale mării aveau o rezonanţă uşor sinistră. Apăruseră primele stele, reci şi îndepărtate. Chiar şi

în cartierul în care se găseau birourile oamenilor de afaceri şi care mişuna de funcţionare ce se grăbeau să se întoarcă pe la casele lor, tânăra nu-şi putea înfrânge sentimentul de singurătate care o stăpânea.

Gândindu-se la casa lui Orhan Bey şi la Karin, ar fi dorit să-i ceară însoţitorului ei să n-o ducă acasă, sau măcar să n-o ducă imediat.

Deodată el se trezi vorbind.

- Ce voiai să-mi spui azi-dimineaţă?

Aşa e, îi ceruse să stea de vorbă cu el. Dar aducându-şi aminte de anumite cuvinte rostite de doamna Lansdowne în camera ei, Gay şopti cu o voce şovăitoare:

- Nu contează. Nu vreau să abuzez de timpul tău preţios. Ai fost foarte amabil şi ţi-ai pierdut mult timp cu mine astăzi. N-aş vrea.

- Nu abuzezi deloc, îi răspunse el calm. Erai tulburată în dimineaţa asta, nu-i aşa? Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

- Ba da.

- Ţi s-ar părea deplasat dacă ţi-aş propune să vii la hotelul meu?

- Dar. Şi întâlnirea pe care spuneai că o ai?

- Am suficient timp să ajung şi acolo.

Ii aruncă o privire scurtă şi-i zâmbi cu atâta blândeţe, încât dintr-o dată tânăra avu impresia că inima urma să-i explodeze. Oftă adânc.

- O, domnule Villiers! exclamă ea cu un glăscior slab şi plin de recunoştinţă, nu ştiu ce m-aş face fără

tine!

Ea simţi cum mâna bronzată şi delicată a însoţitorului ei se aşază peste a ei.

- Serios? Ei bine, află că sunt foarte măgulit de declaraţia ta. Sper să-ţi pot fi de folos şi în continuare, sau cel puţin o bună bucată de vreme. Dar mi se pare că ai putea să-mi spui Charles. Domnule Villiers este prea protocolar.

- O, da, nu-i aşa?

Tânăra nu mai ştia ce spunea. Tot ce conta în momentul acela era mâna pe care şi-o aşezase el peste mâna ei. Dacă ar fi putut să rămână aşa la nesfârşit, totul ar fi fost foarte bine.

- Şi nu te temi că rişti să-ţi compromiţi reputaţia pentru o jumătate de oră de conversaţie cu mine?

- Nu, dacă tu accepţi s-o petrecem împreună.

Dar după ce jumătatea de oră va trece? Şi dacă Valerie Lansdowne nu era destul de convingătoare pentru a-l împiedica să plece la Paris şi nu-l va mai revedea niciodată?

Evident, reputaţia lui Gay nu risca să-i fie pătată. Nu se întâlniră cu nimeni în timp ce urcau în camera lui Charles. Hotelul era întotdeauna extrem de liniştit la ora aceea, îi explică arheologul.

Salonul învecinat cu camera lui era foarte luxos. Aici o conduse el pe Gay. Apoi sună şi un servitor veni să ia comanda. Individul rămase indiferent când o zări pe fată în faţa ferestrei. Dacă ar fi fost mai puţin naivă, ar fi înţeles semnificaţia atitudinii lui:

probabil că Charles Villiers primea destul de des tinere în apartamentul lui. Dar ideea asta nu-i veni în minte atunci. Charles, îşi spunea ea în gând, nu era interesat de femei.

- Ia loc, îi propuse el arătând spre o canapea confortabilă.

El rămase în picioare, dar nu-şi putea desprinde privirea de
la părul ei cu reflexe aurii, care semăna cu o spumă din cauza strălucirii lămpilor aprinse.

- ... Şi acum, continuă el, spune-mi de ce erai atât de tulburată când am venit să te iau azi-dimineaţă. De ce Karin, care pare totuşi să fie singura persoană capabilă să-ţi dovedească identitatea, te îngrozeşte atât de mult?

Ea-i povesti ce se petrecuse la micul dejun. Atunci când termină, observă că el avea sprâncenele încruntate. Incepu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, cu capul în jos şi adus de spate, ca şi cum tot ce-i relatase ea îi displăcea profund.

Apoi se opri şi-o întrebă:

- In după-amiaza asta, când ai vorbit cu Valerie, presupun că i-ai spus şi ei toate astea.

- Da, până în cele mai mici detalii, dar ea înclină să creadă că totuşi Karin e lipsit de importanţă. Ea spune că nu e decât un tânăr desfrânat care risipeşte banii unchiului său şi care ar face mai bine să se însoare cu o fată bogată. După câte se pare, Cecile Maitland urma să moştenească o sumă importantă de bani când avea să împlinesc' douăzeci şi cinci de

ani.

Charles se încruntă din nou.

- Dar după părerea ta, Karin este deja căsătorit cu Cecile. sau cel puţin, el era soţul ei atunci când a avut loc accidentul, nu-i aşa? Valerie ce spune despre asta?

Gay înălţă uşor din umeri.

- După părerea ei, toată povestea asta e o cacealma.

- Şi dacă este nevoie, noi putem s-o demonstrăm, bineînţeles. De fapt, putem să dovedim multe lucruri acum. dar.

- Dar? îl întrebă ea uşor îngrijorată.

- Mie nu-mi place deloc acest tânăr, după felul cum l-ai descris. Spre deosebire de Valerie, eu cred că nu putem să-l ignorăm. Atunci când vom reuşi să-l determinăm să mărturisească adevărul, da. Dar nu înainte de asta. Deocamdată, situaţia de acum mi se pare mult mai complicată decât era ieri. Tu trăieşti sub acelaşi acoperiş cu el şi Orhan Bey. Orhan este paznicul tău, desigur, dar până când va fi el eficient?

- Ce. ce vrei să spui? îl întrebă tânăra cu o voce tremurândă.

O venă de pe gât începuse să-i zvâcnească şi fu cuprinsă brusc de o stare de nervozitate. Charles se întoarse spre ea şi o privi în ochi. Privirea lui era atât de insistentă, încât o roşeaţă uşoară îi apăru în obraji şi se răspândi pe toată faţa. Ar fi vrut să închidă ochii ca să se poată ascunde.

- Ce vrei să spui? repetă ea în cele din urmă.

- Vreau să spun că Anouk Karin se află în prezent într-o poziţie extrem de favorabilă. Vrea să-i facă pe plac unchiului său şi să obţină şi bani de la el. Ca să ajungă la aceste două rezultate, nu are de făcut decât un singur lucru: să te ia de soţie.

- Dar eu nu sunt Cecile! exclamă ea. Cecile a murit în accidentul de avion.

- Poţi s-o dovedeşti?

Tânăra îşi duse mâna la gât.

- Nu, dar. Ai spus adineauri că va fi destul de uşor de dovedit.

- Dacă îl convingem pe Karin să recunoască şi în faţa altor martori în afară de tine. Putem oricând să verificăm, desigur, dacă această căsătorie a avut loc cu adevărat, dar faptul că Cecile Maitland s-a căsătorit sau nu cu Karin, sau cu unul din prietenii lui, tot nu dovedeşte că tu eşti Gay Nicholson. Şi până când nu vom reuşi s-o facem, mie nu-mi place deloc faptul că Anouk Karin.

- Ce anume? îl întrebă ea cu calm.

El aprinse o ţigară şi i-o oferi. Ea se simţi ciudat de amoţionată în momentul în care filtrul care atinsese gura lui Charles se afla între buzele ei. Inspiră nervoasă câteva fumuri, în timp ce el îşi aprindea o altă ţigară.

- Ascultă-mă cu atenţie, fetiţo, îi spuse el aplecându-se spre ea prin norul de fum albăstrui.

Valerie Lansdowne este o femeie foarte ageră, însă din pricina faptului că e şi ea femeie ca şi tine nu vede toate primejdiile acestei situaţii. Nu vreau să te sperii, adăugă el luând-o de mână, dar eşti foarte vulnerabilă în împrejurările actuale. Fără Karin, nu poţi să dovedeşti nimic şi, din punctul lui de vedere, există diverse aspecte ale situaţiei din care el poate să tragă un oarecare profit. Dacă ar fi acceptat să meargă cu tine la unchiul lui azi- dimineaţă ca să-i spună adevărul, ar fi putut să piardă nişte avantaje considerabile.

- Tot nu înţeleg ce vrei să spui, repetă ea.

Şi dintr-o dată înţelese! Cu faţa albă ca varul, ridică ochii spre Charles.

- în cazul în care s-a căsătorit într-adevăr cu Cecile şi vrea să obţină bani de la el, Karin poate să ateste că sunt soţia lui!

Simţi cum degetele lui Charles îi strâng mâna şi ea îi răspunse printr-o strânsoare şi mai puternică.

- Seamănă puţin cu acţiunea unui roman de proastă calitate. Dar ar putea s-o facă, într-adevăr! Bineînţeles că, mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieşi la lumină. Dar nu de asta mi-e teamă mie. De fapt, treaba asta nu mă sperie deloc.

- Atunci de ce ţi-e teamă? şopti ea.

- în momentul de faţă, tu încerci cu disperare să dovedeşti că eşti Gay Nicholson, dar. Karin ar putea foarte bine să aibă alte planuri. Eşti atât de frumoasă încât, dotată pe deasupra şi cu o avere considerabilă,

ai putea să devii pur şi simplu irezistibilă, îi spuse el evitându-i privirea. Şi trăieşti sub acoperişul lui Orhan Bey. Acesta îi va lua cu siguranţă apărarea nepotului său, nici măcar nu va voi să creadă că Anouk Karin ar putea fi atât de lipsit de scrupule.

Deodată, el îi dădu drumul la mână şi începu să meargă dea lungul şi de-a latul încăperii. Apoi reveni lângă Gay cu o expresie hotărâtă pe figură.

- Aş putea să te duc la Valerie în seara asta, dar ar fi posibil ca ea să nu fie de acord. în afară de asta, astăzi ai fost supusă unor grele încercări şi n-aş vrea s-o iei de la capăt. De aceea, îţi propun să rămâi aici în seara asta, urmând ca eu să dorm la nişte prieteni care au pregătită în permanenţă o cameră pentru mine. Mâine dimineaţă mă voi duce la Orhan Bey. Sau poate îşi va asuma Valerie sarcina asta.

- Dar. dar nu pot să te gonesc în felul ăsta din camera ta.

- Ba poţi foarte bine.

Zâmbetul lui era foarte vesel, dar acesta dovedea şi o mare amabilitate.

- . Nu vreau să par melodramatic, dar n-aş putea să închid ochii la noapte dacă te-aş şti în aceeaşi casă cu Karin. Tot ce-am auzit despre tânărul ăsta îmi.

- Dar. Orhan Bey. Lucrurile mele. N-am nici măcar
o periuţă de dinţi la mine.

- O să-ţi găsesc eu una. Pot chiar să-ţi împrumut o pijama, dacă vrei.

Gay se ridică în picioare. Totul era atât de incredibil, încât abia reuşea să realizeze că totuşi era real. In acelaşi timp, se temea ca nu cumva să-l deranjeze pe Charles Villiers.

- Şi doamna Lansdowne? Dânsei situaţia nu i se părea atât de îngrijorătoare. Mâine dimineaţă trebuie să se ducă la Orhan Bey.

- O să-l sun pe Orhan Bey în seara asta şi o să-i spun că rămâi peste noapte la Valerie. Ea va trebui să confirme mâine dimineaţă.

- Dar s-ar putea ca ea să refuze s-o facă.

- In cazul ăsta, o să ne lipsim de ajutorul ei. Oricum, nu-ţi fie teamă. Iţi garantez c-o să accepte.

Dispăru în camera de alături şi reveni peste câteva clipe.

-Am pus pe pat o pijama şi un halat de casă. Pe măsuţa din baie ai o periuţă de dinţi nouă. Pijamaua îţi va fi cu siguranţă prea mare, adăugă el cu o sclipire amuzată în privire.

Dar redeveni serios după ce observă silueta firavă a fetei. Părea atât de subţire, de neajutorată. Ochii ei mari erau prea trişti în seara aceea şi pe buzele întredeschise se citea nesiguranţa care o stăpânea.

- Micuţa mea Gay, totul se va rezolva până la urmă, îţi promit.

- Nu ştiu de ce faci atâtea pentru mine, şopti ea.

Charles se depărtă, atinse o cutie care se afla pe masă,
mută o vază cu flori cu câţiva centimetri mai departe, apoi veni din nou spre ea. Căpătase dintr-o dată un aer îngrijorat, dar din cu totul alte motive. De parcă şi-ar fi pus o întrebare la care îi era teamă să răspundă.

- Nu fac mare lucru, îi răspunse el în cele din urmă.

Ea întinse mâna şi el i-o prinse în a lui Fata se gândea cu teamă că va pleca şi o va lăsa singură în camera de hotel.

- Noapte bună, fetiţo. Odihnă plăcută. N-o să vină nimeni să te deranjeze aici.

Făcu un pas, ezită, apoi se întoarse spre ea. Gay simţi cum braţele lui puternice o înconjoară şi-o strâng tare la pieptul lui, după care gura lui îi atinse buzele senzuale.
Acest sărut îi spulberă orice urmă de îndoială. Nici un alt bărbat nu va mai trezi în ea o asemenea dorinţă, o asemenea stare de abandon total. Ea îi oferi o gură tandră, fără să opună vreo rezistenţă, gata să accepte toate cerinţele lui, toate dorinţele. Dar peste câteva clipe, Charles se depărtă de ea. Era palid şi abătut.

- Iartă-mă, te implor! exclamă el cu o voce agitată. Nu ştiu ce m-a apucat. Eu ar trebui să fiu cel care să te apere de Karin.

Se îndreptă repede spre uşă şi o deschise.

- Nu-ţi fie teamă. Şi ia micul dejun în cameră. Noapte bună.

Inchise uşa ca şi cum ar fi vrut să ridice o baricadă între ei.

***

Gay avea împresia că abia închisese ochii atunci când cineva se aşeză la capătul patului ei şi-i ordonă pe un ton aspru să se scoale imediat.

Tânăra se trezi brusc şi se sprijini în coate. Imbrăcată în pijamaua prea mare pentru ea şi cu părul ciufulit care-i încadra chipul delicat, părea extrem de tânără şi atrăgătoare. Dar nu şi pentru Valerie Lansdowne. Văduva neînfricată, arătând impecabil în taiorul ei de culoarea levănţică asortat perfect cu pălăria cu boruri late şi mănuşile din piele, era vânătă de furie. Ea-i spuse că situaţia i se părea inadmisibilă.

- Eu am concepţii destul de liberale, îi strigă ea, şi am făcut şi eu nişte lucruri nu prea ortodoxe în viaţa mea, dar la vârsta ta nu dormeam în patul unui bărbat îmbrăcată în pijamaua lui, într-un oraş ca Istanbulul. La Paris sau la Londra mai treacă- meargă, dar nu aici unde toată lumea te consideră fiica adoptivă a lui Orhan Bey. Ce vor spune oamenii? Ce o să-i spun eu lui Orhan Bey atunci când o să mă duc la el?

Gay se dădu jos din pat şi-şi puse halatul de casă al lui Charles. Imaginea veşmântului din mătase pe trupul zvelt al fetei păru să întărâte şi mai mult furia

Valeriei. Ea-şi muşcă buzele şi-i aruncă o privire ucigătoare tinerei.

- Du-te şi îmbracă-te! îi comandă ea. Ia-ţi şi lucrurile din baie, în timpul ăsta eu o să fac ordine prin cameră. N-are nici un rost să încerci să-i păcăleşti pe servitorii hotelului, probabil că-n apartament există o mulţime de urme care demonstrează că ţi-ai petrecut noaptea aici. Şi totuşi, nu e bine să rămână vreo urmă a prezenţei tale în hotel. Mă găseşti în salon, după ce o să te îmbraci într-o ţinută mai decentă. I-am spus deja lui Charles, la telefon, ce părere am despre fapta asta nesăbuită. într-o jumătate de oră va fi şi el aici.

în timp ce vorbea, scoase o batistă din poşetă şi ştergea o urmă de pudră de pe măsuţa de toaletă. Gay rămase câteva clipe nemişcată şi o privi cu atenţie. Vorbele Valeriei o înfuriaseră şi tocmai se pregătea să-i răspundă prin câteva cuvinte dure şi sincere. Dar paloarea cadaverică a tinerei şi ura care-i lucea în priviri o determină să tacă. Pentru prima oară în viaţa ei, Gay simţea că o personalitate mai puternică decât a ei era hotărâtă să pună stăpânire pe ea şi s-o modeleze după bunul ei plac. Dacă ar fi fost unul din acele animale de pradă pe care Valerie obişnuia să le vâneze şi nu o femeie, aventuriera n-ar fi şovăit nici o secundă să-i aplice un tratament, ca s-o pedepsească pentru că avusese îndrăzneala s-o înfrunte.

Cu toate că se grăbise foarte tare, Gay încă nu se îmbrăcase complet când auzi nişte voci în salon. Cea

a lui Charles avea accente dure, pe care nu le mai auzise până atunci, iar Valerie vorbea foarte tare şi adoptase un ton dojenitor. Atunci când fata intră în încăpere, îi găsi stând în picioare, unul în faţa celuilalt. Cu toate că se simţea foarte tulburată, nu se putu abţine să nu observe că cei doi formau o pereche superbă. Amândoi erau la fel de supli şi vorbeau cu aceeaşi patimă, erau supăraţi şi hotărâţi. Nici unul şi nici celălalt nu erau obişnuiţi să li se spună cum să se poarte. Figura netedă ca de bronz a lui Charles părea luminată din interior de o flacără slabă.

Când o auzi pe Gay intrând, el se întoarse brusc spre ea.

- Bună ziua Gay. Ai dormit bine?

- O! A dormit foarte bine, n-am nici o îndoială, interveni în discuţie doamna Lansdowne cu o expresie dispreţuitoare pe faţă. Dar ar fi dormit poate la fel de bine şi în patul ei sau în unul din paturile mele şi asta n-ar fi stârnit comentariile nimănui. Acum suntem obligaţi s-o ducem cât mai curând posibil departe de aici.

- Mulţumesc, am. am dormit bine.

- Ţi-ai luat micul dejun?

De data asta făcu semn că nu.

- Dar nu-i nimic, nu mi-e foame şi.

Charles ridicase deja receptorul telefonului interior şi ceru biroul de recepţie.

- Şi trimiteţi-ne sus cafea pentru trei persoane, vă rog, spuse el aruncându-i o privire rece Valeriei.

Văzând că te-ai sculat atât de dimineaţă, presupun că nici tu n-ai avut timp să mănânci.

Auzind aceste cuvinte, furia femeii făcu explozie.

- Nu te înţeleg deloc, Charles, exclamă ea. Tu! Un om de lume şi nu un personaj inocent ca prostuţa asta! Ea nu ştie nimic despre viaţă şi se pare că ignoră faptul că anumite lucruri nu trebuie făcute. Şi asta nu în numele unor principii sau a îngustimii vederilor unor oameni, ci pur şi simplu pentru că nu trebuie făcute. Nu se poate trăi într-o lume convenţională şi să acţionezi într-o manieră neconvenţională. Crezi cumva că Orhan Bey va privi cu îngăduinţă căsătoria lui Gay cu nepotul lui acum când a petrecut o noapte în camera ta? Şi nici n-o să ia în seamă faptul că tu ai dormit la nişte prieteni.

- I-am spus la telefon că a rămas peste noapte la tine, îi răspunse Charles pe un ton calm. Şi oricum, Gay nu se va căsători cu Karin. Ce crede Orhan Bey are mai puţină importanţă.

- El este protectorul ei legal la ora actuală.

- Dar nu pentru multă vreme.

- Eşti mult prea optimist. Eu sunt mai pesimistă. Şi în plus, am multe motive să consider că Gay ar face foarte bine să se mărite cu Karin.

- Problema asta nici nu intră în discuţie.

- După ceea ce s-a petrecut noaptea asta, Orhan riscă foarte mult să trebuiască s-o mărite cu forţa cu altcineva.

- în cazul ăsta, răspunse Charles, înainte ca

Valerie să înţeleagă ce greşeală făcuse, e foarte clar că mă va alege pe mine.

Scriitoarei i se tăie răsuflarea. Cele două pete roşii de pe pometii obrajilor începură să-i dispară treptat. Izbucni într-un râs forţat.

- Charles! Nu glumi cu lucrurile astea! protestă ea. Sunt sigură că bietei Gay nu-i prea arde de râs în dimineaţa asta, nu-i aşa, micuţo?

Se uită la fată cu o expresie atât de blândă şi relaxată, încât Gay se întrebă prin ce minune reuşea Valerie să-şi schimbe atât de uşor fizionomia feţei. Câteva clipe în ochii ei negri ardea duşmănia şi ura reţinute şi imediat după aceea nu se citea în ei decât umorul ironic. Cum era posibilă o asemenea schimbare de dispoziţie?

- Nu glumesc deloc, minţi Charles.

Gay strânse cu putere braţele fotoliului.

Chiar în clipa aceea, cineva bătu la uşă şi în cameră intră un servitor împingând un cărucior încărcat cu cafea şi cornuri calde. Doamna Lansdowne descoperi brusc că murea de dorinţa de a bea cafea şi spuse că era convinsă că şi Gay voia acelaşi lucru. Se aşeză apoi în faţa căruciorului şi începu să umple ceştile cu gesturi graţioase, scoţând în evidenţă mâinile albe cu unghii roşii ca sângele. Aerul ei cordial şi buna dispoziţie erau atât de uluitoare, încât te-ai fi putut întreba dacă scena dinainte avusese cu adevărat loc.

Dar Charles nu-şi schimbă expresia feţei în timp

ce lua ceaşca pe care i-o oferea ea cu o mână delicată. De fapt, o mână asemănătoare unei labe cu gheare de oţel. Nu, Charles avea un aer posomorât şi se uita la ceaşcă de parcă nici n-ar fi văzut-o. Gay, nefiind în stare să-şi stăpânească tremurul nervos, încercă să soarbă câteva înghiţituri de cafea.

- Să fim serioşi, continuă doamna Lansdowne pe un ton cât se poate de firesc, n-o să ajungem nicăieri dacă nu privim lucrurile cu realism. Recunosc, Charles, că mi s-a părut că ai fost imprudent atunci când m-ai anunţat că Gay şi-a petrecut noaptea aici. Dar sunt convinsă că ai acţionat în interesul tinerei noastre prietene. Dar, mă rog, în virtutea a ceea ce credeai tu că este interesul ei, adăugă ea cu un zâmbet fermecător. Dacă m-ai fi consultat pe mine înainte, nu te-aş fi sfătuit deloc să iei o asemenea hotărâre. Dar acum faptul este împlinit şi n-are rost să revenim asupra lui. După părerea ta, era preferabil ca Gay să nu se mai întoarcă acasă la Orhan Bey aseară şi poate că ai avut dreptate. Nu vreau să mai discut despre această problemă. Acum este important să hotărâm ce ne rămâne de făcut.

- Orice-am face, Gay nu se va mai întoarce la Orhan Bey! îi răspunse Charles pe un ton hotărât.

Valerie îşi păstră calmul.

- Foarte bine. în cazul ăsta, ar trebui să anticipăm puţin planurile noastre. Apartamentul meu este destul de mare ca s-o pot găzdui pe Gay şi, oricum, e mai bine s-o ducem departe de locul ăsta cât mai

curând posibil. Propun deci să plecăm imediat în munţii Taurus.

Charles o privi căzut pe gânduri.

- Treaba asta nu constituie nici un inconvenient pentru tine? o întrebă el.

- Ba da, mă dezavantajează foarte mult, îl asigură ea pe un ton resemnat. Dar sunt gata să-mi sacrific confortul pentru o anumită perioadă de timp. Cât despre tine, Charles, va trebui să renunţi la călătoria la Paris, sau în orice caz s-o amâni.

El încuviinţă.

- Oricum, nu era o călătorie prea importantă. De altfel, am alte planuri pe care nu-mi permit să le neglijez. Dar mai întâi de toate o să mă duc să vorbesc cu Orhan Bey.

- Tu?

- Da, şi-i voi spune tot. Tot ce-a recunoscut nepoata lui. Şi el a recunoscut că Gay nu este Cecile Maitland, ceea ce este cel mai important.

Valerie îşi stinse ţigara şi-şi aprinse imediat alta.

- Eu continuu să cred că ar fi mai înţelept să mă duc eu la el. De altfel, în stadiul în care ne aflăm, nu ne e de nici un folos să-l supărăm pe Karin. Acest tânăr poate deveni extrem de periculos dacă ne vom purta cu el într-un mod nechibzuit, observă ea. Metodele mele vor fi mai subtile, dar îţi pot garanta că în cele din urmă se vor dovedi eficiente.

- In cele din urmă nu mi se pare o formulă prea

satisfăcătoare îi răspunse Charles.

Vorbise cu o hotărâre care era cam neobişnuită pentru el.

- Gay acum este în pericol şi mi se pare inutil să-ţi pierzi timpul cu subtilităţi când ai de-a face cu un individ ca Anouk Karin. O să mă duc la Orhan imediat ce va avea timp să mă primească.

- Foarte bine, spuse din nou Valerie. Dar ai grijă să nu faci vreo prostie, Charles! Nu te lăsa influenţat de simpatia faţă de Gay, simpatie pe care, de altfel, o împărtăşesc şi eu.

El se întoarse spre Gay şi-i întinse mâna. Zâmbetul lui o tulbură foarte tare pe tânără.

- Nu fi îngrijorată, micuţa mea, îi spuse el cu blândeţe. Acum treci printr-o perioadă dificilă, dar o să supravieţuieşti. Va veni curând şi ziua în care totul va reveni la normal, o să vezi.

- Ca să nu mai pierdem timpul, interveni Valerie, ne vom întoarce la mine acasă şi vom face pregătirile pentru călătorie. E mai bine să plecăm seara. O să conduci toată noaptea, Charles. O să ne oprim undeva ca să luăm micul dejun, apoi ne vom continua drumul. în felul ăsta nu va trebui să mergem cu maşina în timpul zilei, când este foarte cald.

Charles dădu din cap şi mai adăugă că va lua maşina lui.

- Presupun că o să-i ceri lui Mustafa să vină cu

tine. Doar n-ai de gând să-l laşi la Istanbul.

- Ba da. Aştept nişte prieteni care trebuie să sosească peste câteva zile. Mustafa îi va întâmpina şi-i va aduce şi pe ei cu el.

Charles plecă după câteva minute şi Valerie se întoarse spre Gay cu un zâmbet binevoitor pe buze.

- Dragul de Charles! Adoră spaţiile întinse şi singurătatea! Femeia care va reuşi să-l îndepărteze de pasiunea lui şi să-l determine s-o ia de nevastă va fi o persoană foarte puternică. De altfel, cred că nu va reuşi să-l păstreze prea mult. S-ar sufoca închis între patru pereţi. Nici măcar n-am încercat vreodată să-l prind în lanţuri şi de aceea am rămas atât de buni prieteni. Ştie că eu nu-i voi răpi niciodată libertatea. Aşa că rămâne mereu la mine.

Preţ de o clipă, zâmbetul ei exprima o cruzime nemaipomenită. Apoi îşi recăpătă aerul ei paşnic.

- Sunt sigură că vom deveni bune prietene când ne vom cunoaşte mai bine, îi spuse ea pe un ton indiferent. Aş putea chiar să-ţi găsesc ceva de lucru.

- Voi face tot ce pot ca să vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, îi răspunse Gay.

- E perfect! Vei putea să-mi serveşti drept secretară pentru noua mea carte. Va lucra şi Charles la etajul de deasupra. Avem atâtea amintiri în comun. Şi casa mea este locul ideal pentru o asemenea activitate. De fapt, este locul ideal pentru mai multe lucruri.

In timp ce vorbeau, cele două femei părăsiră

camera. Atunci când ieşiră în holul întunecos al hotelului, fură izbite de lumina orbitoare a dimineţii, specifice malului Bosforului. Clipind din ochi, Gay fu tentată pentru o clipă să sară în apele limpezi şi misterioase şi să se lase înghiţită de ele pentru totdeauna. Dorinţa aceea era atât de puternică, încât începuse să tremure când se aşeză în maşină, alături de Valerie.

Era prea târziu. Prea târziu ca să scape de strania ameninţare care-i va influenţa viitorul şi poate întreaga viaţă.

Capitolul 5

Merseră cu maşina toată noaptea. Dis-de-dimineaţă se opriră la un mic han. Aici puteau să inspire deja aerul curat şi tonic al munţilor care reprezenta o schimbare plăcută faţă de atmosfera sufocantă din Istanbul.

Gay ieşi din maşină tremurând de oboseală. Adormise din când în când şi din cauza luminii vii a dimineţii o dureau ochii. Bancheta din spate a maşinii lui Charles era suficient de confortabilă ca s-o îndemne la somnolenţă şi, în afară de asta, nu avusese pe nimeni să-i ţină companie şi s-o ţină trează în timpul călătoriei. Valerie se aşezase în faţă, lângă şofer. Acum, cu o ţigară aprinsă în mână şi părul frumos pieptănat, scriitoarea era proaspătă ca un trandafir. Aruncă o privire uşor dispreţuitoare spre tânăra care se împiedica de denivelările pasajului din faţa hanului.

- Dacă ai fi călătorit la fel de mult ca mine, ai fi ştiut că sunt momente în care trebuie să stai trează şi altele în care trebuie să dormi, spuse ea arătând peisajul cu degetul. Regiunea asta este mai frumoasă decât toate oraşele voastre occidentale. E mai frumoasă chiar şi decât Parisul, adăugă ea întorcându-se spre Charles.

El îi întoarse privirea cu aceeaşi promptitudine. Totuşi, refuzase ca Valerie să-l înlocuiască la volan şi condusese toată noaptea. Răspunse schiţând un zâmbet rece la provocarea din cuvintele exploratoarei, apoi întinse mâna pentru a o împiedica

pe Gay să cadă. Fata privea în jurul ei cu un aer uimit, fermecată de transformarea peisajului.

Intr-un anumit sens, Valerie avea dreptate: ar fi trebuit să facă nişte eforturi să rămână trează. Ar fi dat orice ca să asiste la ivirea zorilor peste ţinutul acela sălbatic. Vârfuri semeţe acoperite de zăpadă înconjurau văi adânci şi întinse. Intre văgăuni şi trecători cu pereţi abrupţi, versanţii munţilor străluceau sub povara mulţimii brazilor verzi. In depărtare, lumina rozalie a soarelui care răsărea aprindea milioane de diamante într-o cascadă efervescentă care cobora peste stânci.

Drumul nepavat care ducea la han era de culoare roşu închis şi, pe cer, zorii de ziuă semănau cu zborul unei păsări flamingo roz în aerul curat şi parfumat de mireasma chiparoşilor. Acel exces de culori şi senzaţii o ameţea pe Gay care era obişnuită cu nuanţele blânde şi pastelate ale Angliei.

Cu un zâmbet nepăsător pe buze, scriitoarea se îndreptă spre han.

- Aici ne vom spăla şi ne vom schimba hainele înainte de micul dejun. Din fericire, Orhan Bey s-a lăsat convins de către Charles să-ţi trimită câteva haine.

Gay îi zâmbi plină de recunoştinţă. Arheologul o bătu pe umăr cu un aer încurajator. Cu o seară în urmă nu avusese ocazia să-i povestească întrevederea cu Orhan Bey, căci Valerie se arătase foarte nerăbdătoare să plece, după ce-i repetase la nesfârşit instrucţiunile lui Mustafa. Ea decretase că

vor avea destul timp să-i povestească totul pe drum. Deocamdată, Gay nu ştia nimic în afară de faptul că Orhan îi trimisese un mesaj ciudat. Acesta aştepta cu nerăbdare întoarcerea ei, spunea el cu o sinceritate vădită şi casa lui îi va fi mereu deschisă. Putea să vină şi să se refugieze acolo în orice împrejurare.

în orice împrejurare. Fata privi spre drumul de munte pustiu, spre zonele de şes înconjurate de pereţi abrupţi şi deodată se simţi foarte departe de Istanbul. Orhan Bey se arătase întotdeauna bun faţă de ea şi ea fugise din adăpostul pe care i-l oferise din cauza dorinţei ei pătimaşe de a fi liberă. Dacă acela putea fi numit adăpost. După părerea ei, casa lui Orhan Bey aducea mai mult cu o capcană, cu o închisoare.

Dar era posibil să mai existe şi alt fel de capcane.

- Haide, vino, insistă Valerie pe un ton nervos. Mai avem mult drum de făcut şi nu vreau să pierd aici mai mult de o jumătate de oră.

- Toate lucrurile trebuie făcute la timpul potrivit, îi răspunse calm Charles Villiers. O să primeşti toate explicaţiile necesare la timpul potrivit, Gay. Până atunci, ai scrisoarea de la Orhan. Dacă asta poate să te mai liniştească, află că nu e supărat pe tine.

îi întinse o mică valiză şi ea se duse într-o cameră ca să se schimbe. Luară un mic dejun copios şi porniră din nou la drum. De data asta, Gay se simţea în stare să aprecieze cum se cuvine peisajul. Purta o bluză curată si bine călcată, părul îi strălucea în lumina dimineţii si ochii îi erau mai vioi ca niciodată.

Pentru prima oară vedea cu adevărat Turcia, aceea care n-avea nimic de-a face cu oraşele, o ţară grandioasă si sălbatică. Uneori drumul devenea atât de pustiu, încât aproape că i se făcea frică. In fundul câte unei văi zăreau din când în când câte o caravană de cămile păşind agale, aşa cum făceau de secole. Atunci când se apropiau de un orăşel pârjolit de arşiţa soarelui, zăreau întotdeauna mai întâi silueta înaltă şi graţioasă a unui minaret. Apoi urmau din nou caravanele de cămile.

In oraşele prin care trecuseră, toată lumea se îmbrăca în stil european. Dar, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în zona muntoasă, întâlneau din ce în ce mai des ciobani cu căciuli de blană şi şube grele din piele întoarsă de oaie. Uneori se întâmpla să le iasă în cale nişte patrule de poliţişti sau soldaţi în uniformă kaki. Alteori zăreau bărbaţi cu faţa roşie şi părul ciufulit îmbrăcaţi într-un stil ciudat, de parcă ar fi venit din epoca lui Gingis Han, dacă n-ar fi purtat nişte puşti moderne pe umăr.

Cu cât regiunea devenea mai sălbatică, cu atât mai mult avea Gay senzaţia că spunea adio civilizaţiei, cel puţin pentru o vreme. Cu toate că era emoţionată profund de ceea ce descoperea, tânăra se simţea cuprinsă treptat de un sentiment de nelinişte.

Dar Valerie Lansdowne părea că revine la viaţă. Proasta dispoziţie îi dispăruse. Lăsa impresia că în plină civilizaţie se simţea îngrădită, pe când în

ţinuturile pustii îşi lua zborul şi plutea precum un vultur însetat de beţia spaţiului.

- Stai să vezi cum arată casa, dragul meu Charles, îi spuse ea la un moment dat.

Se adresa exclusiv lui.

- O să fii mirat şi încântat, sunt sigură. Am cumpărat-o acum câţiva ani de la un individ căruia-i plăcea să trăiască într-o singurătate deplină, la fel ca mine. Am cheltuit o avere s-o modernizez. La început nu era decât un grup de clădiri nu prea confortabile, dar în prezent este aproape în întregime renovat. Atunci când ţin la un lucru, nu mă uit la bani. Din fericire, nu trebuie să-mi fac griji din pricina problemei banilor.

- Ceea ce înseamnă că probabil eşti o femeie foarte bogată, draga mea, Valerie, îi răspunse Charles cu o indiferenţă infirmată de privirea lui atentă şi curioasă. îi datorezi cumva acest belşug excesiv răposatului domn Lansdowne?

Buzele roşii ale femeii schiţară un zâmbet amuzat.

- Aşa este, cu toate că mi-a lăsat şi tatăl meu o mulţime de bani. Dar nu mi-e ruşine să recunosc că m-am măritat din motive materiale. Data viitoare nu voi mai face o asemenea greşeală.

- Deci a fost o greşeală?

- într-un sens, da. Dar asta mi-a îngăduit să fac multe lucruri la care nici n-aş fi visat dacă n-aş fi fost bogată. Şi fără prima căsătorie, o a doua, hotărâtă din motive mai plăcute n-ar fi avut prea mari şanse

de succes, nu-i aşa?

- Nu, dacă-ţi închipui că excesul de bunuri materiale este absolut necesar reuşitei unei căsnicii, îi răspunse el cu asprime.

- Dar tu, dragul meu, dispui de mulţi bani? După câte văd, faci tot ce-ţi trece prin cap şi, din informaţiile mele, nu eşti nevoit să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa. Dar există desigur şi multe lucruri pe care ţi-ar plăcea să le faci, de exemplu expediţiile, care sunt extrem de costisitoare, şi pe care n-ai avea mijloacele necesare pentru a le organiza. Sunt sigură că ai şi tu nişte dorinţe secrete, nu-i aşa Charles?

Şoferul încruntă din sprâncene, fără să-şi ia ochii de la şosea.

- Ai întâlnit vreodată pe cineva destul de bogat ca să-şi poată realiza toate dorinţele ascunse? o întrebă el.

- Nu, dragul meu, tocmai asta am şi vrut să spun. Un bărbat ca tine ar trebui să-şi poată îndeplini orice dorinţă. Ce cumplit trebuie să fie să fii nevoit să cerşeşti ca să obţii fondurile necesare unei expediţii. In timp ce ai putea să faci nişte descoperiri extraordinare dacă. Dar există întotdeauna un „dacă“.

De data asta el nu-i mai răspunse. Valerie se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului. Atunci când vorbi din nou, o făcu pe un ton visător.

- Am făcut nişte planuri, Charles pe care am să ţi le expun înainte să plecăm din casa aceea. O să

vorbim despre ele pe îndelete şi-ţi garantez că voi şti să te ispitesc.

Se făcuse deja noapte. Traversară un sat cu un aspect foarte animat, o luară apoi pe un drum abrupt de munte şi în cele din urmă se opriră în faţa unei porţi înalte şi solide. Ajunseseră la destinaţie.

Maşina mai trecu prin alte câteva porţi înainte să se oprească în faţa unei clădiri albe, foarte moderne, înconjurată de straturi de flori multicolore. Uşa din sticlă a vilei se deschise şi în prag îşi făcu apariţia o tânără cu o înfăţişare sobră.

- Nu mă aşteptam să sosiţi atât de devreme, doamnă, spuse ea în franceză. Dar totul este pregătit.

- E foarte bine, Marie. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Nicholson, adăugă ea întorcându-se spre Gay. Dânsa îmi va fi secretară timp de câteva săptămâni. Şi ţi-l prezint şi pe invitatul meu, domnul Villiers!

Gay fu uşor surprinsă auzind modul cum erau făcute prezentările. Nu se pusese niciodată problema duratei şederii ei acolo şi, când Valerie vorbise despre activitatea ei de secretară, o prezentase ca pe o simplă sugestie.

Marie îi salută cu un gest scurt din cap.

- Bună seara, domnule, şopti ea. Bună seara, domnişoară, adăugă ea după câteva secunde.

- Condu-o pe domnişoara Nicholson în camera ei, Marie, şi adu-ne ceva de băut în salon.

Roşie la faţă din pricina umilinţei la care fusese supusă, Gay fu nevoită să urmeze silueta gravă a tinerei. Fusese pur şi simplu poftită afară. I se păru că Charles o urmăreşte cu privirea şi mai observă că pe fruntea acestuia apăruse o cută care-i exprima îngrijorarea.

Marie o conduse într-o cameră somptuoasă. Era o încăpere decorată foarte modern, dar puţin cam rece sau mai degrabă sobră.

Baia era echipată cu toate accesoriile imaginabile. Şi cu toate astea, când intră acolo se înfioră uşor. La început îşi spuse că asta se datora plăcilor de faianţă neagră şi smalţului verde închis al căzii îngropate în podeaua de culoarea abanosului. Dar îşi aduse aminte că se găsea la munte, unde nopţile puteau fi foarte reci.

Marie observă că tremura.

- Casa este prevăzută cu încălzire centrală, îi spuse ea în engleză. Cred că veţi avea aici un cadru plăcut pentru lucru. Doamna ţine întotdeauna ca angajaţii ei să se bucure de tot confortul.

- In. înţeleg, răspunse Gay.

Nu ştia ce să mai spună, dar Marie nu părea prea dispusă să se retragă. Deodată, tânăra auzi un zgomot ciudat. Il mai auzise şi la sosire şi se gândise că era vorba probabil despre lătratul câinilor. Tresări.

- Ce face aşa? o întrebă ea.

- E doar unul din animalele doamnei.

Servitoarea deschise uşa şi se întoarse spre Gay.

- Veţi lua masa împreună cu doamna şi domnul Villiers?

Gay o privi cu un aer mirat.

- Dar eu. da, desigur.

- De obicei secretara doamnei ia masa cu dânsa, dar uneori preferă ca angajaţii să mănânce în camerele lor. Vom afla curând ce a hotărât. Până atunci, mă duc să vă pun tacâmul în sufragerie.

După plecarea fetei, Gay rămase năucită câteva clipe. Avea senzaţia că se ciocnise de o fiinţă necruţătoare, aproape neomenească. Şi, pe lângă asta, nu prea înţelegea de ce trebuia să fie tratată ca o servitoare încă de la sosire. Tânăra era gata s-o ajute pe doamna Lansdowne cât putea mai mult, fie şi numai pentru a-i mulţumi, dar în seara sosirii ei, după o călătorie lungă şi obositoare, se aşteptase să fie primită ca oricare alt invitat.

„Invitatul meu. Domnul Villiers“. O spusese foarte răspicat.

Gay îşi îmbrăcă rochia din satin negru şi se duse în camera principală. Casa nu avea etaje, era construită în formă de „U“. Camerele erau dispuse de o parte şi de cealaltă a salonului.

Nu venise încă nimeni atunci când sosi tânăra. în şemineu ardea un foc imens, răspândind un miros plăcut de răşină până în încăperile învecinate. Tremurând uşor în rochia ei subţire, se apropie de vatră. Şemineul din cărămidă ocupa o treime din

perete. Deasupra acestuia, un tablou atrăgea imediat atenţia. Reprezenta un loc deprimant, poate un deşert, la ora amurgului. Razele soarelui aflat la asfinţit încingea fiecare grăunte de nisip, fiecare stâncă, părând că le transformă într-un infern dogoritor.

Cu toate că Marie părea a fi singura îngrijitoare, casa era extrem de bine întreţinută. Fotolii adânci şi canapele confortabile erau aşezate cu gust în jurul pereţilor. Chiar în faţa şemineului era întinsă o splendidă piele de tigru. Capul, foarte bine conservat, era cam fioros: flăcările care se reflectau în ochii de sticlă păreau că-i insuflă viaţă.

Gay îşi întoarse repede ochii de la el, preferând să se uite la numeroasele vase cu flori, la perdelele de brocart stacojiu şi la obiectele de o valoare inestimabilă aşezate pe mese.

Tânăra tocmai se îndrepta spre o mică bibliotecă în momentul în care o mişcare pe care o simţi în spatele ei o făcu să se întoarcă. Işi făcuse apariţia Charles Villiers.

Purta un smoching alb şi un papion negru. Părul pieptănat îngrijit îi strălucea în lumina flăcărilor. In timp ce se apropia de ea, Gay observă că avea câteva fire argintii la tâmple. Dar, acestea, în loc să-l dezavantajeze, îi accentua virilitatea şi eleganţa naturală. O privi cu ochii lui cenuşii, subliniaţi de gene dese şi negre.

- Mă întrebam unde te-ai ascuns! exclamă el. Măcar ţi s-a dat ceva de băut? Ţi s-a adus vreo băutură răcoritoare în cameră?

Ea îi făcu semn că nu.

- Nu, dar n-aveam nevoie de nimic, te asigur.

Observă că el se încruntă şi imediat se simţi mai uşurată.

- Dar e absurd! Sunt convins că simţi nevoia să bei ceva după o călătorie atât de lungă. Trebuie să-ţi mărturisesc că, dacă m-aş fi gândit mai bine, aş fi refuzat să plec în expediţia asta imediat. Se pare că nu prea eşti în formă, adăugă el privindu-i faţa foarte palidă. Incă nu ţi-ai revenit complet, nu-i aşa?

Ii vorbise foarte blând şi făcea în mod discret aluzie la faptul că încă nu-i revenise total memoria. Dar ea-i făcuse o promisiune Valeriei în timpul acelui dejun de neuitat: nu-i putea spune lui Charles că toate piesele jocului de puzzle erau acum la locul lor.

El îi zâmbi cu blândeţe.

- Mă duc să-ţi aduc ceva de băut. Valerie are un bar foarte bine aprozivionat.

Se întoarse curând să-i ofere un pahar cu vin alb.

- ... Probabil că ţi se pare puţin cam. neobişnuită, nu-i aşa? Poate chiar un pic antipatică! Dar este singura persoană care poate să te ajute la ora actuală şi din moment ce ai foarte mare nevoie de ajutor. Aş vrea să nu iei în seamă asprimea de care dă dovadă uneori. Te asigur că se interesează foarte

mult de problemele tale. Poate chiar o să-ţi ofere ceva de lucru, o muncă permanentă dacă doreşti.

- Aş putea să mă întorc în Anglia, îi răspunse Gay cu glasul tremurând. Dacă aş putea obţine un paşaport. dacă mi s-ar putea dovedi identitatea. N-am nici un motiv să-mi petrec viaţa aici.

- O să discutăm despre toate astea în timpul mesei. Am multe lucruri să-ţi spun.

- Dar deocamdată probabil că vă e amândurora o foame de lup, interveni în discuţie doamna Lansdowne.

Intrase fără să facă nici un zgomot, îmbrăcată într-o rochie de catifea stacojie foarte decoltată. La gâtul şi mâinile ei străluceau nişte rubine, care-i accentuau albul delicat al pielii.

- . Şi aflaţi că Marie e cea mai bună bucătăreasă din lume. De fapt, tot ce face e remarcabil. Este în serviciul meu de mulţi ani.

- Dacă are grijă singură de casa asta, este într-adevăr remarcabilă, spuse Charles.

- Bineînţeles, o s-o ajute şi Mustafa atunci când o să vină. Ei doi se înţeleg foarte bine. Pot să spun, fără să mă laud, că-mi sunt amândoi foarte devotaţi.

In timp ce vorbea, n-o scăpa din ochi pe Gay, care avea ciudata impresie că primise un avertisment. Dar era absurd. Ca să scape de senzaţia aceea, bău repede câteva înghiţituri de vin. Gestul ei nu-i scăpă Valeriei.

- Vad că te-ai ocupat deja de Gay, dragă Charles.

Termină de băut şi după aceea propun să mergem să mâncăm.

Nici nu se aşezară bine la masă că scriitoarea se şi întoarse spre fată.

- Eşti mulţumită de cameră, draga mea? Există câte un birou în majoritatea încăperilor din casă. Aşa că vei putea să lucrezi în camera ta atunci când eu voi avea nevoie de bibliotecă. Totuşi, acolo îţi voi da toate indicaţiile şi vei bate la maşină. Nu ştiu cât de repede lucrezi, dar sunt foarte grăbită să-mi termin cartea. Cu puţin exerciţiu, sunt sigură că-ţi vei recăpăta rapiditatea.

Gay simţi mai degrabă decât văzu că Charles se încruntă din nou. Apoi îl auzi protestând cu blândeţe.

- Dar, draga mea, n-ai impresia că grăbeşti cam mult lucrurile? Gay abia a venit şi, din câte ştiu, încă n-a acceptat să-ţi fie secretară.

Valerie îl privi cu un zâmbet care infirma expresia gravă a ochilor ei.

- Cerşetorii n-au de ales, spuse ea. Nu vreau să spun că Gay ar fi cerşetoare, dar se află într-o situaţie de dependenţă, nu-i aşa? Şi apoi, sper că nu te deranjează să mă ajuţi, Gay, Eu fac tot ce pot pentru tine, aşa că nu cred că fac un gest necugetat cerându-ţi să-mi faci şi tu în schimb un serviciu.

- Bineînţeles, răspunse Gay.

Dacă ar fi înghiţit încă o lingură de supă, s-ar fi înecat.

Masa îşi urmă cursul ei firesc. Gazda pălăvrăgea veselă şi povestea despre toate transformările pe care avea de gând să le facă în casă. Charles îi răspundea monosilabic, iar Gay rămăsese complet mută. Aproape ajunseseră la desert când Charles începu să vorbească pe un ton hotărât.

- Ascultă, nu crezi c-ar trebui să-i spunem lui Gay ce s-a petrecut la Orhan Bey? I-ai citit numai scrisoarea, dar practic nu ştie nimic.

- Şi tocmai de aceea, în condiţiile actuale, e preferabil să nu ştie „practic nimic“. Scrisoarea ar trebui să-i fie de ajuns ca să-şi domolească neliniştea. Cât despre Karin.

- Te-ai întâlnit cu el înaintea mea, nu-i aşa? o întrebă Charles cu amărăciune în glas.

- Aşa este, recunoscu Valerie. Dar eu apăr mai eficient interesele lui Gay. Nu sunt o sentimentală gata să salveze îngerii aflaţi în pericol. Şi dacă face exact ce-o sfătuiesc eu şi are răbdare câteva săptămâni, totul se va sfârşi cu bine, îţi garantez. Pot chiar să-i prezic un viitor foarte agreabil.

- Serios? spuse Charles.

Se juca întruna cu piciorul paharului de cristal, cu atâta nervozitate încât părea pe punctul de a-l sparge.

- Nu-mi place să bâjbâi prin întuneric, spuse el. Şi, oricum, tu nu poţi să hotărăşti viitorul unei fete într-un mod atât de rapid. Trebuie s-o consulţi şi pe Gay.

- O s-o consult, n-ai grijă, îl asigură Valerie. Acum,

te rog să fii amabil şi să-ţi aduci aminte că mi-am lăsat baltă toate treburile ca s-o aduc pe Gay aici, că sunt gazda ta şi că mi-ar plăcea tare mult să te văd acordându-mi şi mie puţină atenţie, Charles, prietene! Pentru mine este întotdeauna un eveniment extrem de important venirea aici. Vreau să împărtăşeşti alături de mine plăcerea pe care o simt. Aici sunt cea mai fericită! Sunt multe lucruri despre care aş vrea să vorbesc cu tine în seara asta şi-ţi cer insistent să-mi acorzi toată atenţia, dacă este posibil.

Până şi Gay trebui să recunoască faptul că nu se putea răspunde în nici un fel acestui discurs. Işi propuse să se retragă imediat ce se va ivi o ocazie potrivită.

Lucru care se petrecu destul de curând. Imediat ce tânăra turnă cafeaua în ceşti, la cererea Valeriei, stăpâna casei păru că se cufundă într-o adâncă reverie solitară. Privea la cerul negru de catifea cu un aer total plictisit. Gay înţelese curând că plecarea ei ar fi fost binevenită. Se ridică şi ceru în mod politicos voie să se retragă. Doamna Lansdowne îi zâmbi uşurată.

- Dar, bineînţeles, micuţa mea! Probabil că eşti istovită. Du-te la culcare şi nu te trezi prea devreme mâine dimineaţă. Marie o să-ţi aducă o tavă cu micul dejun.

Charles se ridică şi el în picioare. Ii întinse mâna.

- Noapte bună Gay, odihnă plăcută. Probabil o să dormi dusă în noaptea asta.

Tocmai voia să-i răspundă, când se auziră nişte lătrături puternice, care fură urmate de un răget înspăimântător, la fel cu acela pe care-l mai auzise deja de două ori. Era oare posibil să fie vorba despre un leu? Charles se întoarse spre Valerie.

- Să nu-mi spui, draga mea, că te temi de singurătate şi că te-ai înconjurat de animale sălbatice ca să-ţi asiguri protecţia?

Femeia zâmbi amuzată.

- Eu n-am niciodată nevoie de protecţie, Charles. Dorm mereu cu un pistol încărcat sub pernă şi e de ajuns. Este vorba doar despre animalele mele de companie. O să ţi le arăt mâine; ca toţi cei din regiunea asta, sunt destul de sălbatici. Nu te sfătuiesc, dulce Gay să te plimbi noaptea pe afară, chiar dacă nu-ţi găseşti somnul. Ziua sunt legaţi cu lanţuri, dar începând de la o anumită oră le dau drumul.

- Vă mulţumesc că m-aţi prevenit, îi răspunse ea calm.

Şi le întoarse spatele. înainte să iasă, mai avu timp să audă vorbele lui Charles.

- Ce idee ciudată, Valerie!

Gay grăbi pasul, lăsându-i singuri pe terasă.

Cât timp vor rămâne acolo în seara aceea? se întrebă ea. Probabil că Valerie va învinge.

Capitolul 6

Pe tava cu micul dejun găsi un bilet. Era o foaie de hârtie parfumată acoperită de un scris fin prin care era anunţată că Charles şi doamna Lansdowne plecaseră să facă o plimbare călare. Dacă nu se întorceau până la prânz, Marie urma să-i arate biblioteca, unde doamna Lansdowne îi lăsase ceva de lucru, în cazul în care ar fi dorit să înceapă munca.

Gay făcu o baie, apoi se aranjă cu multă grijă. Alese o rochie din bumbac subţire, discretă şi elegantă în acelaşi timp. Marie, care nu se dovedi mai vorbăreaţă decât în seara anterioară şi nici mai prietenoasă, o conduse în bibliotecă şi înainte să iasă îi făcu semn spre un alt bilet aflat pe birou. Valerie îi scrisese în el tot ce avea de făcut. Maşina de scris era instalată la vedere, lângă un teanc de foi de hârtie albă. Mai exista şi un caiet plin de notiţe pe care se presupunea că trebuie să le dactilografieze.

Tânăra lucră fără să se gândească la nimic până la ora prânzului. De fapt, imediat ce se instală în faţa maşinii de scris, se simţi mult mai fericită si mai în largul ei. Asta nu i se mai întâmplase de când părăsise Anglia la bordul avionului fatal care urma să-i schimbe destinul.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o încăpere cu un décor atât de luxos, ar fi putut crede că se întorsese în biroul ei londonez, ca si cum ultimele luni n-ar fi fost decât un vis din care ţăcănitul maşinii de scris o făcuse să se trezească.

Dar nimic nu putea să-i şteargă din amintire

sărutul pe care-l schimbase cu un bărbat cu ochi cenuşii şi pielea înnegrită de soare. Sărutul acela îl simţea pe buze zi şi noapte. Şi tot ce s-ar fi putut întâmpla după aceea, caracterul neaşteptat, chiar violenţa acelei fapte impulsive o vor face mereu să tremure până în adâncul sufletului ei.

Când ajunse la sfârşitul unei pagini, se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Cu fruntea lipită de geam, privi în curtea înconjurată de ziduri înalte. Soarele lumina aleile pietruite şi straturile de flori ofereau privirii culorile lor vii, dar Gay nu vedea nimic din acest spectacol. Crestele înzăpezite ale munţilor ce se înălţau în jurul casei şi albastrul fără pată al aerului păreau că se transformaseră într-o ceaţă subţire pe fundalul căreia se profila clar imaginea lui Charles Villiers. Acesta devenise unica fiinţă umană pe care putea conta.

El n-avusese intenţia s-o sărute, ştia acest lucru şi probabil că n-o va mai săruta niciodată. Şi doamna Lansdowne ar fi fost cu siguranţă turbată de furie dacă ar fi aflat ce se întâmplase. Căci nu avea nevoie de prea multă imaginaţie ca să înţeleagă intenţiile Valeriei în legătură cu arheologul.

Il cunoştea perfect. Cunoştea pasiunea lui pentru libertate, prăpastia pe care o simţea la gândul de a se lăsa prins în capcana vieţii de familie. îi spusese chiar el că nu se va căsători niciodată. Un vultur nu poate fi dresat şi nici un animal sălbatic nu poate fi silit să-şi amenajeze bârlogul într-o gogoaşă de mătase. în ciuda vârstei fragede, Gay îl înţelesese

foarte bine şi i se părea că avea tot dreptul să-şi aleagă un asemenea mod de viaţă. Avea oroare de viaţa casnică. Numai o femeie ca Valerie Lansdowne, la fel de curajoasă ca şi el şi pasionată după aventuri, putea să-i ofere o viaţă demnă de el.

Şi scriitoarea era inteligentă! Nu şi-ar impune niciodată voinţa în faţa lui, dar ar şti să pară indispensabilă. I-ar oferi nişte lucruri pe care el nu şi-ar putea permite să le cumpere. Valerie avea răbdare. L-ar aştepta. Poate îl aştepta deja de săptămâni, de luni, de ani întregi. Dar în cele din urmă ar câştiga. Gay era convinsă de asta.

De când trecuse prin evenimentele dramatice din ultimele luni, tânăra se simţea uneori foarte bătrână şi înţeleaptă. încă nu-şi revenise din starea de şoc provocată de accident şi mai ales nu înţelegea de ce rămăsese unica supravieţuitoare. Era un fapt atât de inexplicabil, încât chiar şi acum uneori, noaptea, când încerca zadarnic să-şi găsească somnul în întuneric, se simţea îngrozită. De ce fusese salvată? De ce tocmai ea? Cu atât mai mult cu cât era era singură pe lume şi nu exista nimeni care s-o regrete sau să plângă după ea. Ba mai rău! De când îşi făcuse şi ea câţiva prieteni, nu le adusese decât necazuri.

Charles Villiers era singura persoană care-i mai oferea oarecare consolare atunci când se gândea la el în timpul acelor nopţi fără somn. Dar cu cât s-ar gândi mai mult la el, cu atât s-ar agăţa mai mult de el si s-ar simţi singură si părăsită atunci când ar

pleca. Dacă ar fi avut ceva mai mult bun simţ, nu i-ar fi cerut niciodată ajutorul în grădina lui Orhan Bey. Ar fi trebuit să se descurce singură, fără să apeleze la un necunoscut care oricum s-ar retrage curând. Ar fi trebuit să înţeleagă că Orhan Bey nu-i făcuse niciodată vreun rău. Ba dimpotrivă, o înconjurase mereu cu atenţie si poate, mai devreme sau mai târziu, ar fi găsit o soluţie.

Numai de n-ar fi atât de convinsă că Charles Villiers era unicul în stare s-o ajute, după seara aceea faimoasă de la Istanbul. îşi asumase riscul de a-l pune într-o situaţie foarte stânjenitoare pe Charles. Poate chiar a făcut-o. Nu era de mirare că-i era atât de antipatică doamna Lansdowne.

Antipatică? Privind în gol, tânăra se gândi că nu era vorba numai de atât. Valerie Lansdowne era stăpânită de o furie rece şi se străduia să ascundă dimensiunile acestui sentiment faţă de Charles. Dar Gay vedea foarte clar cum stau lucrurile.

Dacă ar fi rămas la Istanbul, ar fi putut găsi un mijloc prin care să se întoarcă la Londra. Dar aici, în creierul acestor munţi sălbatici, era mai prizonieră decât fusese înainte. Şi nici chiar scrisoarea pe care i-o trimisese Orhan Bey cu atâta amabilitate nu reuşea să-i înlăture proasta dispoziţie.

Du-te la Istanbul! Acum ştia cine rostise acele cuvinte şi de ce. Ce bine ar fi fost să nu le fi rostit niciodată şi să nu fi plecat niciodată din Anglia.

Dar acum nu mai avea nici un rost să se gândească la problema asta. Se găsea la distanţă de

câteva ore de oraş, îi crea necazuri lui Charles şi-i provoca o nervozitate crescândă Valeriei Lansdowne. Ce putea face ca să îndrepte lucrurile?

***

Marie îi aduse masa de prânz pe o tavă. Tânăra se întrebă dacă nu cumva gestul acela nu făcea parte dintr-un plan al Valeriei menit s-o îmblânzească. După ce-şi termină treaba, liniştea din încăpere începu s-o apese şi Gay se hotărî să iasă la soare.

Era convinsă că cei doi nu se întorseseră încă, pentru că nu văzu pe nimeni în salon când trecu prin dreptul uşilor din sticlă. Ridicând ochii spre munţii din apropiere, foarte vizibili pe cerul senin, se gândi că, în alte împrejurări, aceste locuri i s-ar fi părut foarte romantice şi emoţionante.

Ce bine ar fi fost să fie liberă şi să plece în acest loc fermecător. Liberă să urce pe drumurile de munte călare pe cal, împreună cu Charles... Să-şi petreacă serile cu el în faţa şemineului sau să împartă intimitatea bibliotecii cu arheologul, discutând despre lucrările lui.

In asemenea condiţii, oare ar mai fi dorit vreodată să părăsească această casă izolată de restul lumii?

Timp de câteva secunde, simţi o gelozie intensă faţă de Valerie, o gelozie atât de cumplită, încât se înfioră. Atunci îşi propuse să nu se mai gândească la Charles şi-şi continuă plimbarea.

Dar cu toate că traversă mai multe curţi, toate semănând între ele, şi descoperi grajdurile şi magaziile, nu găsi nici măcar o singură uşă care să dea spre lumea din afară şi care să se deschidă când

era împinsă cu mâna. Toate uşile erau masive şi era prevăzută fiecare cu câte o broască nouă din care se scosese cheia. Din loc în loc, gardul din lemn era străpuns de câte un mic grilaj şi, în timp ce le privea uluită, din cauză că avea impresia că e prizonieră în creierii munţilor, i se părea că e urmărită de nişte ochi printre gratii.

Simţindu-se din ce în ce mai stânjenită, se hotărî să-şi întrerupă plimbarea şi se întoarse spre casă. In momentul în care dădea ocol unuia dintre grajduri, un bulgăre uriaş de blană se aruncă brusc asupra ei.

-Jos, Sullaba! comandă o voce.

Era un glas de femeie care vorbise însă în mod autoritar şi dobermanul o ascultă.

Gay avu impresia că părul i se făcuse măciucă în cap. Rămase ţintuită pe loc.

Marie, căci ea era, îi aruncă o privire acuzatoare. Ţinea un alt doberman de lesă, care părea şi mai întărâtat decât celălalt.

- N-ar trebui să hoinăriţi prin locuri în care n-aveţi ce căuta, domnişoară Nicholson, îi spuse ea pe un ton mustrător; dacă vi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi numai din vina dumitale.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse Gay încercând să-şi păstreze aerul demn, în ciuda mârâitului cam îngrijorător al celor două animale. Făceam doar o mică plimbare. Doamna Lansdowne m-a avertizat că are nişte câini destul de fioroşi, dar am crezut că în timpul zilei stau legaţi.

- Intr-adevăr, sunt legaţi de-obicei. Acum îi

duceam la plimbare. Sullaba şi Bedia nu sunt răi decât dacă sunt provocaţi sau când intră străini pe proprietate.

- Asta-i bună! Mă plimbam şi eu prin parcul casei protestă fata. Unde aş putea să mă duc din moment ce toate porţile proprietăţii sunt zăvorâte? N-am dreptul să ies nicăieri?

Marie înălţă din umeri ca şi cum problema aceea o lăsa indiferentă. Apoi îi atrase atenţia lui Gay să nu mai facă nici o mişcare în direcţia câinilor până când nu-i sunt prezentaţi.

- Nu vă apropiaţi! exclamă ea.

Gay întinse mâna spre ei, căci îi plăceau foarte mult animalele, iar cei doi câini i se păreau splendizi.

- ... Dacă nu vreţi să aveţi necazuri. Atunci când doamna se va hotărî că poate să vă prezinte câinii, veţi fi în siguranţă peste tot pe unde veţi merge.

- Dar nu poţi să mi-i prezinţi chiar tu?

Servitoarea îşi strânse buzele în semn de dispreţ şi în ochii ei negri apăru o expresie de dezaprobare.

- Eu nu anticipez dorinţele doamnei!

Gay fu uluită de acest răspuns. Simţi că este cuprinsă de un val de frig. Aici nu era, desigur, la fel de cald ca la Istanbul, dar soarele strălucea sus pe cer şi deci n-avea nici un motiv real să tremure.

Servitoarea o privi timp de câteva secunde într-un mod ciudat, apoi trăsăturile feţei i se mai destinseră puţin.

- Dacă vă interesează animalele şi modul lor de viaţă, poate v-ar plăcea să vedeţi şi celelalte animale

ale doamnei.

Suna mai degrabă a ordin, decât a propunere.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre grajduri, urmată de Gay. Când ajunse în faţa unei uşi vopsite în albastru, scotoci în buzunarul şorţului şi scoase o cheie. Deschise larg uşa, cu un aer misterios şi se dădu într-o parte ca s-o lase să treacă, pândindu-i reacţia.

Uşa se deschidea spre o altă curte, înconjurată de ziduri şi mai înalte decât cele pe care le văzuse mai înainte. în centru se găsea o cuşcă având un aspect foarte solid. Atât de solidă era, încât într-adevăr lui Gay n-ar fi avut de ce să-i fie frică. Dar nu-şi putu reţine o tresărire de spaimă şi buzele Mariei schiţară un zâmbet dispreţuitor. Se îndreptă spre cuşcă vorbind cu blândeţe. Animalele din cuşcă, ce moţăiau leneşe la soare, deveniră atente la primul sunet pe care-l auziră. Apoi, ca şi când vorbele duioase ale Mariei i-ar fi jignit, cei doi lei uriaşi săriră deodată asupra grilajului scoţând nişte răgete înfiorătoare.

Gay făcu câţiva paşi înapoi spre uşă. I se făcuse pielea de găină şi faţa îi devenise albă ca varul. Marie izbucni într-un râs batjocoritor.

- Nu-i aşa că sunt splendizi? o întrebă ea.

Işi plimbă apoi degetul pe gratiile dese ale grilajului. Leii începură să ragă şi mai tare. Servitoarea râse din nou cu poftă:

- ... Intr-adevăr, e foarte uşor să-i înfurii, dar e mult mai greu să-i linişteşti. Totuşi, eu reuşesc s-o fac. I-a adus doamna dintr-una din călătoriile dânsei şi mă ocup de ei de mai bine de un an. Mi-ar lipsi

foarte mult dacă doamna s-ar hotărî să-i doneze unei grădini zoologice. De altfel, se simt mult mai bine aici şi doamna este în siguranţă atâta timp cât sunt ei prin preajmă. Toată lumea este în siguranţă. Câtă vreme n-o să hoinărească prin cine ştie ce coclauri, încheie ea cu o privire provocatoare.

***

Atunci când Gay intră în casă, din salon se auzeau voci. In timp ce urca scările, o auzi pe gazda ei spunând că era extrem de fericită şi nu putuse suferi niciodată viaţa la oraş.

- Te simţi mult mai bine atunci când eşti liber, spunea ea; şi unde te poţi simţi mai liber decât în munţii ăştia? Plimbarea de azi m-a cam obosit, dar mâine o să te duc şi mai departe. O să-ţi arăt satul în care trăieşte omul acela bătrân şi înţelept care-mi dă nişte sfaturi excelente. Este înconjurat de vreo jumătate de duzină de neveste foarte năstruşnice. Seamănă perfect cu celebrul Matusalem. O să ajungi şi tu la concluzia că un asemenea personaj nu poate fi găsit decât în satele izolate.

Vocea lui Charles părea să aibă uşoare accente ironice.

- Ţi se pare chiar atât de plăcut să fii ca Matusalem? în ce mă priveşte, aş prefera să mor înainte de a deveni senil. Şi, în plus, credeam că legea islamică nu dă voie bărbatului să aibă decât patru neveste. Kemal Ataturk n-a interzis oare. Doamne Dumnezeule, Gay! Ai văzut cumva vreo fantomă?

Tânăra se străduia să surâdă cu un aer firesc şi

clătină din cap.

- Evident că nu!

Valerie Lansdowne îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se întinse cu voluptate. Purta o bluză din mătase crem şi nişte pantaloni de călărie extrem de bine croiţi. Semăna cu Diana, zeiţa vânătorii. Zâmbind într-un mod seducător, îi spuse lui Gay că se întorsese exact la timp ca să le fie servit ceaiul.

- Sper că te-ai putut descurca şi că Marie s-a ocupat în bune condiţii de tine. Am încercat să fiu cât se poate de explicită în mesajele pe care ţi le-am lăsat. Dar dacă n-ai putut să-ţi termini treaba, nu e prea grav. Aşa e în prima zi.

Gay nu-i răspunse imediat şi de aceea, Charles insistă. în privirea lui se citea foarte clar că nu se va mulţumi cu un răspuns vag.

- Cum ţi-ai petrecut ziua, Gay? Valerie s-a gândit că e mai bine să te lase acasă astăzi. De altfel, nici nu ştiu dacă ştii să călăreşti. In cazul în care ştii, o să vii cu siguranţă cu noi data viitoare. Dar de ce ai un aer atât de tulburat?

- Nu sunt tulburată, răspunse ea.

Lui Gay îi era ruşine de ea însăşi. Marie fusese martora groazei de care fusese cuprinsă în faţa leilor şi era convinsă că doamna Lansdowne ar ironiza-o dacă i-ar mărturisi cât de tare
o înspăimântaseră acele animale.

- Marie m-a dus să văd animalele doamnei Lansdowne şi.

- Care animale? o întrerupse Charles, cu un aer uluit.

- Saphir şi Jupiter. îi explică Valerie.

Aşa cum se aşteptase Gay, doamna Lansdowne căpătase o expresie ironică.

- ... După câte se pare, prietena noastră face parte din acea categorie de oameni căreia îi este frică de orice animal care e mai mare decât o pisică. Şi splendidele mele feline i-au umplut inima şi sufletul de groază. Dar dacă aş fi avut aici nişte pisici siameze, sunt sigură că mi-ar fi cerut voie să ia una din ele în camera ei, adăugă ea cu o ironie rece.

Pe fruntea lui Charles apăru o cută adâncă.

- Nu mai fi sarcastică, Valerie. Gay este obişnuită cu pisicuţele, dar până acum n-a mai văzut „splendidele tale feline“ decât la grădina zoologică din Londra. N-ar trebui să judeci pe toată lumea în comparaţie cu tine şi nici să împarţi medalii de curaj numai formelor de vitejie care te caracterizează pe tine.

- M-ai pus în încurcătură, dragul meu, răspunse ea vădit prost dispusă.

- Gay este foarte curajoasă în felul ei.

- Sunt convinsă că aşa este, se alintă ea cu o voce dulceagă. Cine s-ar putea îndoi, din moment ce a supravieţuit timp de şase luni în casa lui Orhan Bey şi a preferat s-o şteargă de acolo decât să se mărite cu nepotul lui. E nevoie de curaj ca să fugi de o viaţă luxoasă, mai ales atunci când nu eşti obişnuit cu aşa

ceva. Dă-mi o ţigară, dragul meu, îi ceru ea.

Trase o dată din ţigară şi trimise un norişor de fum parfumat spre faţa lui Charles. Acesta rămase tot posomorât.

- Nu mai vreau să beau ceai, spuse el dintr-o dată. Mai bine mă duc să fac o baie şi să mă schimb, dacă-mi permiţi. Dar tu, Gay, poţi să bei o ceaşcă. Pari să ai mare nevoie de aşa ceva.

- Da, nu-i aşa? şopti Valerie.

Charles se întoarse spre ele din pragul uşii.

- Sper că „pisicile“ tale nu se bucură de o prea mare libertate, Valerie.

- O, nu, stai liniştit. Sunt în cuşcă şi unica cheie e la Marie. I-am încredinţat-o fără nici o teamă: e o servitoare extrem de fidelă.

După plecarea lui Charles, Gay se ridică în picioare.

- Doamnă Lansdowne, notiţele pe care mi le-aţi lăsat.

Valerie se lăsase pe spate şi închisese ochii.

- Sunt prea obosită ca să mai discutăm despre problema asta acum. O să vedem mâine cum stau lucrurile. Şi aş fi foarte mulţumită dacă ai găsi o scuză ca să iei masa în camera ta, seara asta.

- Am înţeles, îi răspunse cu demnitate tânăra. Dacă doriţi, pot să iau toate mesele separat.

- O să vorbim mâine despre asta. De fapt, o să avem foarte multe lucruri de văzut împreună. Te-am mai avertizat o dată, dar eşti neatentă. Cu atât mai rău pentru tine.

Privirea ei întunecată era încărcată de ameninţări nerostite.

***

Stând în faţa oglinzii, Gay îşi peria în mod automat părul, când auzi un ciocănit uşor în geam.

Afara era încă lumină, cu toate că soarele aflat la asfinţit nu se vedea din cauza munţilor. Numai crestele căpătaseră o nuanţă trandafirie la ora aceea, înainte să fie înghiţite de întuneric..

In urmă cu câteva clipe începuse să privească un rond de regina-nopţii din faţa ferestrei. Lângă zid se găsea un răzor cu crini vărgaţi şi cane. Nişte flori uriaşe de culoare roşu închis, ca cele de hibiscus erau plantate peste tot. Probabil fusese nevoie de mult timp şi răbdare ca să se amenajeze o astfel de grădină într-un ţinut sălbatic, îşi spuse Gay în sinea ei. Doamna Lansdowne trebuia să aibă un grădinar extraordinar. Nu-şi putea da seama de ce manifesta un asemenea interes faţă de acele flori şi în timp ce se pieptăna privind în gol, dar măcar astfel reuşea să nu se mai gândească la altceva.

Atunci când mâna bronzată bătu din nou în geam, ea nu băgă de seamă imediat, dar apoi îl recunoscu pe Charles şi deschise repede uşa din sticlă.

- Gay, exclamă el. N-am decât câteva minute la dispoziţie. Trebuie să-ţi vorbesc neapărat.

- E vorba cumva despre ceea ce voiai să-mi spui aseară? îl întrebă tânăra.

Arheologul părea tulburat.

- Ieri, Valeriei discuţia i se părea total inutilă. De fapt, ei îi place mai mult să acţioneze, decât să

discute. Dar eu ştiu că suporţi cu mare greutate situaţia în care te afli şi aş fi vrut să te liniştesc. Stând de vorbă, vom putea să clarificăm anumite lucruri. Adineauri păreai dezorientată. Chiar şi acum simt că eşti încordată. Unde putem să discutăm?

- Adică fără ca doamna Lansdowne să afle, vrei să spui.

îi răspunse pe un ton aspru. Charles zâmbi cu tristeţe.

- Se pare că noi doi ne punem mereu în nişte situaţii imposibile. Atunci când ne vedem, o facem mereu într-o maşină sau într-o cameră de hotel. Ceea ce a dezlănţuit fulgerele gazdei noastre asupra sărmanului tău cap nevinovat. De fapt, nici nu mi-ai spus până acum dacă ai dormit bine în patul meu şi dacă pijamaua mea ţi-a venit bine, adăugă el zâmbind cu blândeţe.

- Cred c-ar fi mai bine să nu discutăm aici, îi răspunse Gay grăbită. Sunt sigură că doamna Lansdowne ar fi foarte nemulţumită. Dar cred că ai dreptul să te plimbi prin curte şi eu aş putea să te însoţesc.

- De acord. Chiar dacă ne vede Valerie, n-are nici o importanţă. în definitiv, la mine ai făcut apel prima dată. Şi o să te ajut, Gay, din toate puterile, în cazul în care planul Valeriei nu reuşeşte. îţi dau cuvântul meu de onoare.

Timp de câteva minute Gay merse alături de el în tăcere. Apoi ridică privirea spre însoţitorul ei.

- Ştii cumva în ce constă planul Valeriei?

- Nu ştiu nimic, în afară de faptul că ar putea să

te folosească în calitate de secretară permanentă timp de un an cel puţin. Ti-ar plăcea?

- De unde să ştiu eu dacă o să fac faţă? răspunse ea pe un ton cam evaziv.

- Sunt convins că o să te descurci foarte bine, îi spuse el privind-o cu afecţiune. E adevărat că înainte erai secretară? Valerie mi-a spus că ţi-ai amintit treaba asta, cu ajutorul ei.

- Da, recunoscu ea, mi-am adus aminte. Cu ajutorul ei.

Charles înălţă braţele spre cer cu un aer uluit.

- Nu mai înţeleg nimic! Există într-adevăr multe fapte inexplicabile în povestea asta a ta. Mai întâi lista de pasageri pe care numele tău nu apare. După aceea, asemănarea ta cu Cecile Maitland. Cu toate că Valerie nu este de acord, o să-ţi spun ce s-a petrecut acasă la Orhan Bey. După ce m-a primit, i-am povestit tot, fără să-i ascund nimic. El a trimis imediat după Karin, care a recunoscut faptele cu un calm deplin. Ştia cine eşti, dar, din motive speciale, considerase că era preferabil să nu-i dezvăluie lui Orhan Bey identitatea ta. Atunci, Orhan Bey mi-a spus că oricum casa lui va fi şi a ta atâta timp cât vei dori.

- In cazul acesta, n-ar trebui oare să mă întorc la el? Prefer să-l deranjez pe el, decât pe doamna Lansdowne.

Arheologul se opri din mers.

- Nu! spuse el hotărât. Nu atâta timp cât Karin se va afla acolo.

- Dar el a mărturisit ce ştia. Deci nu mai există nici un pericol.

Charles îi aruncă o privire enigmatică. Dacă Gay ar fi ridicat în clipa aceea privirea spre el, fără îndoială că n-ar mai fi dorit să continue o discuţie atât de intimă în grădina aceea în care noaptea începuse să-i învăluie într-o mantie de întuneric periculos de plăcută. Dar ea nu îndrăzni să ridice privirea spre însoţitorul ei.

- Karin e mare amator de fete tinere şi frumoase, îi răspunse Charles pe un ton repezit. Şi tare mă îndoiesc că a fost atins brusc de orbire în ziua în care te-a întâlnit.

- Atunci aş putea să mă întorc la mine acasă, în Anglia. Dacă m-ai ajuta.

Mâna bronzată şi puternică a arheologului o prinse de umărul firav.

- Ştii foarte bine că nu vreau s-o faci, îi spuse el cu blândeţe.

- De ce?

Inima îi bătea cu putere. în întunericul ce se accentua, ochii ei măriţi trădau o emoţie extremă. Charles ştia că ea îi aştepta răspunsul cu toată fiinţa ei. Dar îşi înăbuşi doar un oftat şi exclamă pe un ton devenit deodată nerăbdător.

- Ce bine ar fi dacă aş şti, draga mea Gay. De câte ori te văd, simt o dorinţă nebună să te iau în braţe şi să te acopăr cu sărutări. Sunt sigur că asta nu te prea miră. Probabil că mulţi bărbaţi au simţit acelaşi lucru

în prezenţa ta.

- Nu încurajez un asemenea gen de comportament, îi răspunse ea pe un ton uşor aspru.

- Sunt convins! Tu eşti genul de fată care se va mărita într-o zi şi va avea un soţ tandru şi atent, nişte copii şi aşa mai departe. Vei avea un cămin în care vei fi în siguranţă şi unde evenimentele ce au loc de şase luni încoace nu riscă să se mai producă. Cel puţin aşa sper.

Gay rămase tăcută. Parfumul ei suav îl cam ameţea pe arheolog.

- Gay, eu. n-aş putea fi niciodată un soţ potrivit pentru tine. Uneori regret că m-ai ales pe mine să te ajut. Soarta s-a dovedit a fi foarte crudă făcându-ne să ne întâlnim, pentru că nu putem rămâne împreună. Viaţa mea n-are nimic de-a face cu lucrurile plăcute de care ai tu nevoie. Pentru tine, a-ţi imagina că vei trăi altundeva decât într-un cămin familial e un lucru imposibil, dar la fel de imposibil îmi este şi mie să-mi închipui o astfel de viaţă. N-o să mă stabilesc niciodată undeva. Am o casă în Anglia în care n-am mai fost de cinci ani. E un loc în care poate tu ai fi fericită, dar eu nu. Am plănuit deja să întreprind o nouă călătorie care mă va duce în cele din urmă până în fundul Saharei, după ce se vor rezolva problemele tale. După cum vezi, ar fi fost mai bine dacă ai fi ales pe altcineva.

Fata nu-i răspunse. După câteva secunde, el îi puse din nou mâinile pe umeri.

- M-ai ascultat Gay?

- Da. Dar de ce ai considerat necesar să-mi spui

toate astea? Eu nu-ţi cer deloc să renunţi la tot pentru mine. Ar fi ultimul lucru pe care l-aş dori.

El se încruntă.

- Dar în seara trecută. Când m-ai lăsat să te sărut. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac, mai ales într-o asemenea împrejurare, dar tu nu te-ai opus.

Gay clătină încet din cap.

- Nu era prima oară când eram sărutată de un bărbat.

El se încruntă şi mai tare.

- Aşa cum te-am sărutat eu?

- Există oare mai multe feluri de a săruta o femeie?

El se albi la faţă şi îşi înfipse degetele cu cruzime în braţele fetei, după care îi strivi gura cu buzele lui.

- Dar ăsta cum ţi se pare? şopti el înainte de a o săruta din nou.

Charles înlănţui trupul firav al fetei cu braţele lui tari ca oţelul şi-o strânse cu putere la pieptul lui. Tânăra încercă să-l respingă. Se simţea rău, braţele şi buzele acelea sălbatice o torturau şi-i zgâriau pielea delicată a feţei. I se făcuse foarte cald şi abia reuşea să respire.

- Charles! Strigă ea dintr-o răsuflare.

El îi dădu în sfârşit drumul.

- Să nu-mi spui că ai mai fost sărutată aşa, strigă el. Altfel.

Un rânjet înfiorător îi schimonosea gura. Avea o privire

sinistră. în cele din urmă păru să-şi revină şi-i zâmbi.

- Iartă-mă! M-am purtat din nou ca un bădăran. Dar probabil că de data asta ţi-am părut şi mai ticălos. Ţi-am mai spus, îmi vine să te sărut imediat ce te văd. Ţi-am dovedit-o adineauri. Tu reprezinţi o ameninţare pentru mine, Gay.

Fata tremura ca şi când tocmai scăpase dintr-un incendiu. Dar în acelaşi timp simţea cum o greutate rece şi dureroasă o apăsa pe piept. Totuşi, spre mirarea ei, reuşi să-i răspundă pe un ton calm, aproape compătimitor.

- Bietul de tine! Mereu înconjurat de pericole. Dar îţi promit că cel de-acum nu-ţi va face viaţa dificilă.

Ii întoarse spatele şi se îndreptă spre casă. El veni după ea.

- Recunosc că n-ar fi trebuit să spun că reprezinţi o ameninţare, îi mărturisi el. Dar, după câte ştiu, nu mă mai pândeşte nici un alt pericol. Ce-ai vrut să spui?

Gay îi zâmbi cu un aer enigmatic.

- Tu şi doamna Lansdowne aveţi într-adevăr multe lucruri în comun, nu-i aşa? Chiar în momentul ăsta sunt sigură că e din ce în ce mai nervoasă că ne vede plimbându-ne împreună prin grădina ei. Dacă aş fi fost singură, poate ar fi mers până acolo încât ar fi dezlegat câinii, dar, dat fiind că eşti cu mine, n-o va face. De fapt, ai avut cumva onoarea de a-i fi prezentat în mod oficial câinilor ei?

- Nu fi ridicolă, Gay, îi răspunse el încruntându-se. Te rog să-mi spui ce anume te-a tulburat în după-amiaza asta.

- Mi s-a făcut frică, mai întâi de câini şi apoi de lei. Mariei, ca şi stăpânei ei, treaba asta i s-a părut extrem de amuzantă.

- Nu trebuie s-o judeci greşit pe Valerie. Ei, într-adevăr nu-i e teamă de nimic. Ai fi uluită de curajul ei, dacă ai fi avut ocazia s-o vezi în anumite situaţii, aşa cum am văzut-o eu. E o femeie deosebită.

- Deosebită. şi foarte frumoasă, spuse Gay.

- Da, bănuiesc că aşa este, spuse el adoptând fără să vrea un ton admirativ. Oricum, e evident că frumuseţea ei nu e din cele obişnuite.

- O, evident. Viitorul ei soţ va avea mare noroc. Trebuie să vină cu tine până în fundul Saharei? A făcut de mai multe ori aluzie la planurile voastre comune. Ar fi bine ca problema mea să se rezolve cât mai repede cu putinţă. în felul ăsta, n-o să vă mai stea nimic în cale.

în momentul în care el voia să-i răspundă, o voce incredibil de tandră se auzi din întuneric:

- în cazul în care vrei ca Gay să răcească, să ştii c-o să-ţi reuşească, Charles. Uiţi că ne aflăm la munte şi noaptea temperatura nu este la fel de blândă ca la Istanbul? Şi în afară de asta, Gay, încă nu te-ai schimbat pentru masa de seară?

- Dacă nu vă deranjează, aş prefera să mănânc în camera mea, doamnă Lansdowne. Mă doare puţin

capul.

- Bineînţeles, draga mea. Charles hai să bem ceva înainte de cină. După aceea o să recitim împreună notiţele pe care le-a dactilografiat Gay astăzi. O să mă ajuţi să le corectez şi mâine va putea să bată la maşină versiunea finală.

Gay se îndepărta, urmărită de privirea glacială a Valeriei.

- Charles, fata asta poate deveni foarte enervantă, dacă nu eşti atent. Eu ştiu cât eşti de seducător. Dar ea e tânără şi sensibilă. Va trebui să te porţi cu ea cu foarte mare băgare de seamă.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu voce tare şi o urmăriră pe Gay până în camera ei. Cu buzele tremurânde şi ochii plini de lacrimi, ea închise uşa în urma ei.

Capitolul 1

A doua zi, doamna Lansdowne îi dădu de lucru lui Gay pentru toată ziua. La prânz i se aduse din nou mâncarea pe o tavă. Dar seara Charles insistă ca fata să ia masa de seară cu ei. Valerie consideră că e mai înţelept să cedeze. Dar lui Gay nu
i făcu nici o plăcere. Simţea în permanenţă că gazda ei o socotea o intrusă.

Işi petrecu dimineaţa zilei următoare tot în bibliotecă, în timp ce Charles şi Valerie plecaseră să facă o plimbare călare. La cererea arheologului, după-amiază îi însoţi într-o scurtă excursie în satul învecinat. In timp ce o aşteptau pe Valerie, care făcea o vizită unui meşter specializat în curăţirea obiectelor din argint, Charles încercă să intre în vorbă cu Gay care stătea, ca de obicei, pe bancheta din spatele maşinii.

Lui Charles i se părea că fata era cazută pe gânduri şi ciudat de indiferentă la ce se întâmpla în jurul ei. De asemenea, lăsa impresia că lucrase prea mult în ultimele zile.

- Mi se pare absurd să te închizi în casă toată ziua, îi spuse el cu asprime în glas. Totuşi, Valerie nu vrea să te omori atâta cu munca. Şi, oricum, din câte ştiu eu, nici nu eşti plătită pentru ceea ce faci.

- Mi se oferă casă şi masă, îi răspunse ea cu o voce perfect calmă.

- E ridicol! Te porţi ca o adevărată secretară. Şi în plus, se pare că eşti foarte bună în meseria asta. Valerie nu prea face complimente, dar recunoaşte că

lucrezi perfect.

- Sunt încântată să aud aşa ceva, îi răspunse ea pe un ton înţepat. Munca prestată pentru doamna Lansdowne reprezintă un antrenament excelent de care simt nevoia, după atâtea luni de inactivitate. Treaba asta o să-mi fie de folos atunci când mă voi întoarce la Londra.

- Gay!...

El se întoarse spre ea şi-i aruncă o privire seducătoare, aproape imploratoare. întinse chiar mâna spre ea şi-i atinse genunchiul.

- ... încearcă să mai suporţi situaţia asta încă puţin. După aceea, dacă nu mai vrei să lucrezi pentru Valerie, o să găsim altceva. Eu îţi voi găsi o slujbă, eu.

Se opri şi ea-l privi cu calm. îşi mai amintea el oare în clipa aceea de dimineaţa în care se trezise în camera de hotel şi când Valerie o certase pentru că dormise acolo? Charles spusese atunci că, în cazul în care Orhan Bey ar căuta un soţ pentru Gay, ca să-i spele reputaţia pătată, el ar fi soţul cel mai potrivit. Mai era el oare gata - dacă ar fi fost necesar - să facă acel sacrificiu suprem şi să rezolve în felul acela problema viitorului tinerei?

Ar fi vrut tare mult să dea dovadă de suficientă stăpânire de sine ca să-i spună că în nici un caz n-ar accepta un asemenea sacrificiu. Libertatea, viitorul, planurile lui Charles nu erau în pericol. Ar găsi ea singură o soluţie.

- Gay, te rog. Nu mai avem prea mult timp la

dispoziţie şi ţin să-ţi spun ceva foarte important, ceva ce n-ar trebui să uiţi niciodată.

Dar în clipa în care mâna delicată şi bronzată se apropia din nou de ea, de parcă ar fi fost împinsă de nevoia irezistibilă de a o atinge, îşi făcu apariţia Valerie Lansdowne, la fel de proaspătă şi bine dispusă ca atunci când plecaseră de acasă, după ce tocmai ieşise dintr-un bazar murdar şi plin de praf.

Ea înţelese imediat că întrerupea o discuţie foarte intimă. Cu ochii strălucind ca nişte cărbuni aprinşi, se strecură pe scaunul de lângă şofer.

- Dacă nu te deranjează, Gay, în seara asta o să avem ceva de lucru. După cină vino în bibliotecă şi, dacă te simţi în stare să stai trează, o să lucrăm până târziu.

Simţind privirea mirată şi dezaprobatoare a lui Charles aţintită asupra ei, femeia îi aruncă un zâmbet dezarmant.

- Vreau foarte mult să înaintez cu lucrul la redactarea cărţii. Gay ştie asta şi înţelege foarte bine. Mă ajută mai mult decât am sperat. Charles, tu nu trebuie să te amesteci în treaba asta şi nici să încerci să aperi o cauză care n-are nevoie să fie apărată. Va veni şi ziua în care îi voi înapoia lui Gay tot ce mi-a dat, o să vezi!

***

Nici acea promisiune şi nici laudele Valeriei nu avură nici un efect asupra fetei. Totuşi, perspectiva de a lucra până noaptea târziu n-o deranja deloc. Prefera să se ocupe de dactilografierea notiţelor, care aveau măcar meritul că erau interesante, decât să

rămână singură în camera ei, având drept companie numai gândurile ei triste.

Gay luă masa de seară împreună cu Charles şi Valerie, apoi se retrase în camera ei, ca să-i lase să-şi bea cafeaua singuri.

Valerie îi ceruse să vină în bibliotecă peste o jumătate de oră. în timpul acesta, Gay îşi dădu cu ojă pe unghii şi se pieptănă. Rămăsese tot în rochia simplă din bumbac şi-şi pusese o jachetă tricotată ca să nu-i fie frig.

Aceste pregătiri îi luară ceva timp şi când ajunse în faţa bibliotecii, auzi nişte voci înăuntru. Cea a lui Charles era ca o şoaptă, dar Valerie vorbea cu glasul ei tare şi clar, ca de obicei.

Cu inima bătându-i puternic Gay ciocăni la uşă.

- Nu fi stupid, dragul meu, spunea Valerie. Intră, strigă ea după ce auzi bătaia în uşă.

în momentul în care ea deschise uşa, fata o auzi pe Valerie spunându-i lui Charles pe un ton de reproş amuzat:

- Cum poţi să fii atât de naiv, dragul meu? Fata asta nu e idioată! Ştie foarte bine ce este între noi.

Şi braţele ei albe se desprinseră de gâtul lui Charles, în timp ce Gay îşi dorea să se crape pământul şi s-o înghită în adâncul lui. împietrită de durere, rămase în pragul uşii.

Intrarea îi fu salutată de un râs cristalin.

- Ei bine! Ce situaţie! Eşti îngrozită, Gay? N-ai mai văzut până acum o femeie în braţele unui bărbat? O, Dumnezeule! adăugă ea întorcându-se spre Charles

şi scoţând o batistă, ai ruj pe gură. Fie şi numai atât te poate trăda, dragul meu.

Gay se simţi copleşită de un val de greaţă, dar reuşi să se apropie de birou fără să-i arunce nici o privire lui Charles. Acesta nu scotea nici un cuvânt. In timp ce ea scotea husa maşinii de scris, acesta ieşi din cameră. Valerie îi puse o mână pe umăr.

- Nu cumva te-a şocat ce-ai văzut? o întrebă ea în timp ce paşii lui se îndepărtau pe coridor. Tare mă tem că aşa este, pentru că erai într-adevăr pe punctul de a te îndrăgosti de el, nu-i aşa? In ciuda avertismentelor mele. Dar sper ca evenimentul ăsta să-ţi fie învăţătură de minte. Data viitoare alege-ţi un bărbat de vârsta ta. Chiar credeai că Charles se amorezase de figura ta anostă şi de părul tău? In sfârşit, acum sper că te-ai convins că te-ai înşelat. Hai să trecem la treabă.

Stând sprijinită de marginea mesei, Valerie Lansdowne îi dictă nişte notiţe timp de aproape o oră. Atunci când plecă, fata mai avea de lucru cel puţin încă două ore. Foile de hârtie se succedară rapid pe carul maşinii de scris şi, atunci când Gay se duse în sfârşit să se culce, avea în cap numai cămile, oaze, corturi care se prăbuşeau în timpul nopţii şi hamali care erau certaţi cu asprime a doua zi.

Palmieri, dune, furtuni de nisip, lipsa de apă. Căpetenia satului anunţă într-o zi că se declanşase o epidemie de variolă, dar nimeni nu lua în seamă avertismentul acestuia. Şi cu atât mai puţin Valerie Lansdowne. In bagajele ei avea exact vaccinul de

care era nevoie şi toţi membrii echipei fură vaccinaţi, chiar şi cei care îl mai făcuseră înainte. O singură femeie mai participa la expediţie. Era o tânără berberă, cu numele de Aisha, care până la urmă fuge cu un nomad.

Dar în ciuda căldurii excesive şi a prafului, a muştelor şi mirosurilor infecte, a setei şi, pentru o scurtă perioadă de timp chiar a foamei, doamna Valerie Lansdowne rămânea la fel de strălucitoare ca în prima zi. Purta mereu pantaloni de călărie şi cizmele ei negre erau mereu văcsuite impecabil, datorită credinciosului ei Mustafa. Nu intra niciodată în panică şi nu se îndoia niciodată de succesul acţiunii aflate în curs de desfăşurare. Era mereu elegantă şi calmă, chiar sub soarele cel mai dogoritor. Şi Gay, transcriind notele ei de călătorie, nu se îndoia nici o clipă de adevărul acestora. în nici un caz nu era vorba de lăudăroşenie sau de exagerări inventate în folosul editorilor ei, ci de fapte, de nişte fapte foarte obişnuite din punctul de vedere al autorului lor.

în timp ce trecea prin camera de zi ca să ajungă în camera ei, Gay, continuând să se gândească la notele de călătorie, avea parcă impresia că trăise ea însăşi acele experienţe istovitoare.

Pe terasă, două siluete întinse pe şezlonguri fumau. Una din ele se ridică şi veni în întâmpinarea tinerei. Era Charles.

- Gay! Ai muncit prea mult. Vino să bei nişte cafea.

- Nu, mulţumesc, îi răspunse ea fără să se oprească din drum.

Se auzi şi glasul i Valerie, de pe terasă:

- Charles! Ţi-am spus c-o să fii refuzat!

A doua zi de dimineaţă, Gay lucră din nou fără întrerupere. Munca o absorbea total şi exact de acest lucru avea nevoie ca să nu se mai gândească la nimic altceva. Aşadar, înconjurată de ţăcănitul liniştitor al maşinii de scris, neinteresată de faptele şi mişcările celor doi, se cufunda în povestirea acelor aventuri cu un real sentiment de evaziune.

In timpul acesta, dar ea n-avea de unde să ştie, Charles măsura în lung şi-n lat terasa şi-i reproşa foarte supărat Valeriei că o exploata prea mult pe fată, iar scriitoarea, stând întinsă într-o poziţie languroasă, îi răspundea cu un aer provocator, ba uneori chiar obraznic. Insă de pe chipul ei dispăruse expresia satisfacţiei din seara precedentă. Frumoşii ei dinţi albi scrâşneau din pricina enervării. Şi când poarta curţii interioare se deschise împinsă de o mână nevăzută, lăsând să treacă două maşini, tânăra sări în picioare, scoţând un strigăt de uşurare.

- In sfârşit! Charles! Ai devenit atât de plictisitor, încât aproape sunt bucuroasă că mai văd sosind şi alţi oameni.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, alergă în jos pe scări. Un bărbat zvelt cu părul blond, de o eleganţă aproape fără cusur, ieşi primul din maşina Valeriei şi binevoi să-i întindă mâna.

- Roland! Ce bucuroasă sunt că ai venit. Imi pare

bine să constat că drumul nu te-a obosit prea tare. Pari în plină formă.

- Ştii foarte bine că nu împărtăşesc entuziasmul tău pentru călătoriile istovitoare şi nici pentru tot ce nu înseamnă viaţă civilizată. Şi cu toate astea, iată-mă aici.

- Ca răspuns la cererea mea, spuse ea cu un zâmbet strălucitor.

- Ca răspuns la un ordin scris de mâna ta şi întărit de două telegrame, într-adevăr, îi răspunse el. Mai există şi alţi invitaţi? adăugă el uitându-se la Charles.

- Nu, dragul meu, e numai o întrunire de două sau trei persoane. Charles este un vechi prieten de-al meau.

- Nu cred să ne mai fi întâlnit până acum, spuse Charles întinzându-i mâna cu o oarecare ezitare.

- Nu am avut încă această plăcere, îi răspunse Roland Ives cu indiferenţă. Prin natura muncii mele sunt legat de locurile cele mai sofisticate de pe glob. Şi, dacă e să mă iau după înfăţişarea dumitale, cred că eşti, ca şi Valerie, pasionat după spaţiile deschise.

- Roland este expert în fleacuri feminine, îi explică doamna Lansdowne. Conduce un lanţ de magazine de modă la Londra şi Paris.

După aceea, cu un zâmbet fermecător, coborî din nou scările şi se îndreptă spre cea de-a doua maşină care parcase chiar în spatele primei. Femeia nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ghici că figura lui Charles devenise întunecată şi ameninţătoare precum un cer bântuit de furtună. Şi noul venit,

ocupat cu scoaterea valizelor din portbagaj, nu păru deloc să-şi dea seama de ostilitatea cu care era întâmpinată sosirea lui.

Se întoarse spre Valerie, se înclină şi-i sărută mâna.

- Scumpă doamnă, sunt încântat să vă revăd. Unchiul meu vă transmite complimentele cele mai călduroase.

Gay ieşi din bibliotecă exact în momentul în care Charles, cu o figură dispreţuitoare şi arogantă, accepta să strângă mâna pe care i-o întindea Karin Abdul Anouk.

- Eram convins c-o să vă găsesc aici, domnule Villiers, îi spuse Karin cu o voce suavă.

Arheologul rămase mut şi Valerie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îi ceru Mariei să aducă nişte pahare pentru invitaţii ei.

- Nu-l lua în seamă pe Charles, spuse ea ca şi cum ar fi vrut să scuze purtarea grosolană a unui om de nimic. Atunci când se apucă de ceva, vrea să se ocupe de problemă până la capăt, luptându-se împotriva tuturor. Dar noi doi, Karin, ştim că în anumite situaţii este nevoie de un pic de fineţe.

In clipa aceea, Gay se apropie de ei. Primul care o văzu fu Roland Ives.

- Ei bine, domnişoară Nicholson! Sunt sigur că vă mai amintiţi de mine.

Fata îl privi în ochi. O, da! Işi aducea aminte perfect. Nu-l cunoştea prea bine, dar îl văzuse destul de des. Şefa magazinului de pe Bond Street, unde

lucra Gay, era întotdeauna îngrozită atunci când îşi anunţa el vizita. Şi ea însăşi cinase împreună cu el în ajunul plecării spre Istanbul.

De obicei, Roland Ives nu era interesat de neînsemnatele angajate blonde ale magazinului, dar pe Gay o remarcase şi-i încredinţase acea misiune. O făcuse fără îndoială şi pentru că, în afară de talentul ei de secretară, tânăra avea înfăţişarea şi manierele unei femei de societate. Şi vorbea şi câteva limbi străine. Tatăl ei, care-i fusese profesor, se ocupase de educaţia ei încă din copilărie. In aşa fel încât, în cazul în care ar fi avut necazuri la vamă, ar fi putut cel puţin să răspundă în limba respectivă. Dar oricum n-ar fi avut cu siguranţă necazuri la vamă, cu înfăţişarea ei atât de destinsă.

Gay îşi amintea acum şi cele mai mici amănunte. I se încredinţase o mică valiză în care se găsea o rochie pe care avea datoria s-o predea unei anumite doamne Anouk, într-un hotel din Istanbul. Peste câteva zile, domnul Ives ar fi urmat să apară şi să-i înmâneze biletul de întoarcere. în felul acesta ar fi petrecut şi ea o scurtă vacanţă într-un hotel de lux, făcând, în acelaşi timp, şi un serviciu firmei ei. O, îşi aducea perfect aminte. Fusese atât de fericită la gândul că va călători. îşi mai amintea şi de faptul că pe vremea aceea Roland Ives îi păruse foarte antipatic, dar acum nu mai simţea decât indiferenţă faţă de el. O Gay foarte schimbată se afla acum în faţa lui.

- Da, îmi amintesc de dumneavoastră, îi spuse ea

scurt şi se întoarse imediat spre Karin.

Acesta zâmbea fără să scoată nici un cuvânt. Privirea lui părea imploratoare.

„Nu mă dispreţui, părea că-i spune. I-aş fi spus totul unchiului meu, fără să mă silească nimeni. Am venit aici numai pentru că doamna Lansdowne mi-a oferit toate facilităţile necesare. Ai făcut o impresie foarte puternică asupra mea. Sunt exact aşa cum ai crezut, dar trebuia să vin după tine. Hai să fim prieteni.“

O, bineînţeles! Probabil că Valerie făcuse presiuni asupra lui Karin să vină acolo. Se făcuse dintr-o dată lumină în mintea ei: el făcea parte din planul ei.

Şi Charles care părea că vrea să-l gonească de-acolo. Ce mult îl ura acum. N-are decât să se ocupe de doamna Lansdowne şi de persoana lui. Nu mai avea nevoie de ajutorul lui. După seara din ajun când îl văzuse cu braţele lui Valerie încolăcite în jurul gâtului şi cu urme de ruj pe buze, simţea că i se face greaţă de fiecare dată când se gândea la el.

- Nu arăţi la fel de bine ca atunci când te-am văzut în casa unchiului meu, îi spuse Karin încruntându-se. Aerul de munte ar fi trebuit să-ţi aducă bujori în obraji, nu paloarea asta ciudată.

- Mă bizui pe tine c-o să devii medicul ei, dragă Karin, interveni Valerie cu indiferenţă. Du-o undeva la aer curat, o să-i prindă cel mai bine. Munceşte prea mult.

- Ei bine? o întrebă Karin pe fată. Ce zici?

Ea îi aruncă o privire lui Charles, apoi coborî scările de la intrare.

- Intr-adevăr, simt nevoia să fac puţină mişcare, am stat nemişcată pe scaun câteva ore bune.

După ce ieşiră din raza vizuală a celorlalţi, tânărul se întoarse spre ea.

- Trebuie să ştii că nu-mi fac iluzii, îi spuse el cu blândeţe. Ultima oară când te-am văzut, ţi-am părut extrem de antipatic, ceea ce nu mi se întâmplă de obicei. In general oamenii mă găsesc foarte simpatic. Crede-mă, atitudinea ta mi-a făcut cel mai mare bine.

Văzând că ea rămase tăcută, el o luă în braţe.

- Spune ce necazuri ai, fetiţo. Eşti supărată din cauza englezului acela? Ar fi trebuit să te avertizez că nu este liber. Este al Valeriei şi ea n-o să-l lase niciodată să plece. Dacă o să îndrăzneşti să-i stai în cale, o să te dea la o parte, uite aşa şi pocni sonor din degete.

***

în seara aceea, masa de seară se desfăşură cu totul altfel decât de obicei. în celelalte seri domnea o atmosferă încordată, cel puţin până la plecarea ei, îşi spuse Gay. Probabil că după aceea, gazda lor se relaxa. Dar sosirea noilor invitaţi schimbase totul. Ajutată de Mustafa, Marie găti numeroase feluri de mâncare, unul mai rafinat decât celălalt. Servitorul, îmbrăcat în livrea albă şi pantaloni vărgaţi, le servi masa în stilul unui ospătar occidental.

Stăpâna casei arăta splendid în rochia ei albastră

din mătase ţesută cu fir auriu. Gay îmbrăcase şi de data asta rochia din satin negru, care avea cel puţin calitatea de a-i scoate în evidenţă părul extrem de blond şi perfecţiunea pielii. în timpul mesei, tânăra abia dacă ridică ochii din farfurie, dar remarcase privirile pe care i le arunca din când în când Karin. Cât despre Charles, acesta se străduia să-i ignore total prezenţa.

După cină, Karin o luă pe Gay de braţ şi o conduse afară, pe terasă, în timp ce ceilalţi se instalau în jurul şemineului. Altădată n-ar fi cedat pentru îndrăzneala lui, dar acum n-avea o dispoziţie prea combativă. Chiar dacă Charles ar fi intrat în vorbă cu ea în timpul mesei, probabil că i-ar fi răspuns într-un mod politicos. Dar nu se ivise o astfel de ocazie întrucât arheologul rămăsese mut şi posomorât de la un capăt la celălalt al cinei.

De fapt nu putea să spună că-l stima acum mai puţin decât înainte, nu ştiuse oare dintotdeauna că Valerie Lansdowne avea putere deplină asupra lui? dar să-l vadă pe un bărbat care cu puţin timp mai înainte, o săruta pătimaş, ţinând în braţe o altă femeie! O femeie cu care ea n-ar putea niciodată să fie prietenă. Experienţa aceea o distrusese. Avea impresia că fusese victima unui cutremur de pământ, după care rămăsese traumatizată. De acum încolo nu se mai simţea în stare să aibă o comportare normală în prezenţa lui Charles.

Cât despre Karin, acesta de fapt n-o prea şoca, întrucât nu mai putea s-o şocheze nimic. Universul ei interior în cele din urmă se prăbuşise şi, cu toate că nu fusese prea surprinsă, se întreba cu un fel de stupoare în ce fel va mai reuşi în viitor să ia viaţa de la capăt.

Tânărul era destul de inteligent ca să-şi dea seama că amabilitatea lui nu-i displăcea lui Gay. Poate că, în ciuda singurătăţii ei, Gay ar găsi o oarecare consolare în purtarea lui atentă. Aşadar, o conduse pe terasă, adoptând o atitudine cât se poate de indiferentă. Charles îi urmări cu privirea în aşa fel încât Valerie se aplecă spre el şi-i ceru un foc.

- Lasă-i în pace pe tineri, Charles, îi şopti ea pe un ton mustrător. N-o să înţelegi oare niciodată că în anumite situaţii nu e bine să te amesteci? Gay şi Karin sunt de aceeaşi vârstă. Căsătoria cu Karin n-ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla tinerei noastre prietene.

Charles îi aruncă o privire dezgustată.

- Cred c-o să mă retrag în camera mea, spuse el pe un ton aspru. Un somn prelungit n-o să-mi prindă rău.

Ii aruncă o privire lui Roland Ives, si acum la fel de elegant, a cărui expresie indiferentă arăta totusi un usor amuzament.

- ... De fapt, te las într-o companie plăcută. Sunteţi prieteni vechi si cu siguranţă aveţi multe să

vă povestiţi. Asa că vă rog să-mi permiteţi să mă retrag, încheie el întorcându-le spatele.

Valerie se uită fix la ţigara ei aprinsă. Glasul amuzat al domnului Ives rupse tăcerea.

- Nu stiu de câtă vreme îl cunoşti pe domnul Villiers - de altfel mi se pare ciudat că nu ne-am mai întâlnit până acum - dar în momentul ăsta e clar că are o problemă. Ce i s-a întâmplat? Crezi cumva că vechea noastră prietenie i se pare suspectă?

- Nu stiu. Nu, nu cred.

Femeia nu părea să fie nici ea prea bine dispusă. Roland o privi cu un aer nedumerit.

- Atunci trebuie să fie vorba despre fata aceea. Scumpa noastră domnisoară Nicholson, spuse el cu blândeţe. Bănuiesc că e destul de frumoasă ca să cucerească majoritatea bărbaţilor. Mare păcat accidentul acela de avion, dar pe undeva mi se pare că acum are mai mult tupeu. Am putea s-o mai folosim încă de multe ori.

- N-o să-ţi permit să te folosesti din nou de Gay! îi răspunse Valerie. Acum viitorul ei este legat de cel al tânărului care e cu ea în clipa asta.

- Cum? Nepotul lui Orhan Bey? Dar el e turc, nu-i aşa? Ştii că turcii nu-şi mai închid soţiile în haremuri, dar crezi că ea ar vedea cu ochi buni o asemenea căsătorie? N-a avut un aer prea fericit când l-a văzut sosind astăzi.

- Ai să râzi, dar s-a purtat mult mai frumos cu el decât de obicei. Chiar în momentul ăsta se plimbă

împreună, ceea ce este un semn bun. Numai la câteva ore după ce a suferit o decepţie!

- Ah!

El înălţă din sprâncene şi pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios.

- ... Villiers? Sau ar trebui să spun mai degrabă tu şi Villiers? Eşti incredibil de blândă cu el, draga mea Valerie şi treaba asta nu prea ţi se potriveşte, nu-i aşa?

- N-am de gând să discut despre afacerile mele sau despre cele ale lui Charles, îi răspunse ea cu răceală în glas. Viaţa mea personală nu mă priveşte decât pe mine, în definitiv fac ce vreau.

- Dar bineînţeles! exclamă el cu o cordialitate distinsă care ascundea cu greu o nuanţă ameninţătoare. Dar eu n-am venit aici ca să discut despre afacerile tale, aşa cum prea bine zici, ci despre o altă afacere care s-a terminat prost. O afacere care near fi putut pune într-o situaţie foarte neplăcută, dacă n-ar fi avut loc acel accident de avion dezastruos.

- Aşa este, recunoscu ea.

- Eşti absolut convinsă că fata este unica supravieţuitoare?

- Dacă ai fi mers, aşa cum am făcut-o eu, la locul accidentului ai fi înţeles că e chiar de neînchipuit cum de a putut scăpa cineva!

- Şi ea a pierdut tot? N-a fost recuperat nimic?

- Nimic.

- Eşti sigură?

- Absolut sigură. Am verificat şi răsverificat de zeci de ori. Avionul a dispărut în mare, dar înainte de asta luase foc. Numai printr-o minune trupul lui Gay a eşuat pe ţărm.

- Acum îşi aminteşte tot?

- Da.

- Oricum, nu ştia mare lucru. E totuşi păcat că i-a revenit atât de repede memoria. Probabil că ai ajutat-o şi tu fără să vrei, supunând-o unui interogatoriu inevitabil, nu-i aşa?

Doamna Lansdowne recunoscu că, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile.

- Toată povestea asta e foarte enervantă, continuă Ives pe un ton furios. Şi ne-a mai costat o grămadă de bani. Dar n-are nici un rost să stăm şi să ne jeluim. Sunt convins că nu ne-a rămas de făcut decât un singur lucru, şi anume să uităm totul. Dar nu putem să uităm de fata asta! Dacă s-ar căsători în Turcia, poate că n-ar fi rău. Dar aş prefera s-o iau cu mine în Anglia, ca s-o pot supraveghea îndeaproape. în cazul în care nu vom avea certitudinea că se va mărita cu Anouk în câteva zile, va trebui s-o anunţi că o duc înapoi la Istanbul. N-avem altă soluţie.

Valerie îşi stinse ţigara şi scoase imediat alta din pachet. în timp ce-o bătea uşor de unghie, începu să vorbească aproape în şoaptă.

- Ba da, mai există o soluţie. Fata asta nu e prea

ascultătoare şi uneori e de-ajuns s-o văd ca să-mi ies imediat din sărite! spuse ea printre dinţi.

- Asta e gelozie curată, îi răspunse Ives pe un ton răutăcios. Iţi dai seama, Valerie să devii geloasă la vârsta ta?

Trăsăturile femeii se crispară.

- Nu putem să renunţăm la această a treia soluţie. Chiar şi în Anglia fiind, n-o să poţi să stai cu ochii pe ea în permanenţă.

- E adevărat, recunoscu el.

Timp de câteva secunde căpătă un aer gânditor, după care îşi schimbă total expresia feţei, ca şi cum s-ar fi gândit la cu totul altceva.

- ... De fapt, leoparzii aceia frumoşi, sau leii aceia, nu mai ţin minte ce sunt, pe care-i ai aici. Cuştile lor sper că sunt bine închise, nu? M-aş speria îngrozitor dacă m-aş întâlni cu vreunul dintre ei noaptea, în timp ce mă plimb.

Valerie Lansdowne zâmbi.

- Aşa ceva nu se poate întâmpla. Dar ar fi posibil să te întâlneşti cu câinii mei!

- O, cu câinii mă descurc eu!

Capitolul 8

Stând la fereastra camerei, Gay se uita la cer. Afară era foarte întuneric şi încă nu apăruseră stelele. Era şi foarte devreme ca să răsară luna.

Când trecuse ceva mai devreme prin salon, observase absenţa lui Charles. Era destul de neobişnuit să nu-l vadă acolo alături de o Valerie permanent zâmbitoare şi liniştită. în seara aceea îi ţinuse companie Roland Ives, dar era evident că acest fapt nu reuşise să compenseze absenţa arheologului.

îi urase lui Gay noapte bună cu o amabilitate mai mare decât de obicei, apoi o chemase înapoi.

- Vreme de câteva zile nu ne vom mai ocupa de lucrare, îi spuse ea. Am avansat destul de mult în redactarea ei, aşa că meriţi şi tu câteva momente de odihnă. Du-te să te plimbi cu Karin prin împrejurimi. A venit aici cu maşina lui, deci nu e nici o problemă.

De fapt, tânărul o întrebase deja dacă putea s-o ia la plimbare a doua zi, dar nu cu scopul de a admira peisajul.

- Trebuie să te văd între patru ochi, îi spuse el. O, nu mă înţelege greşit. Am făcut atâta drum numai ca să fiu cu tine şi cea mai mare dorinţă a mea este aceea de a te avea lângă mine, dar am un motiv special ca să te duc departe de casa asta. Trebuie să-ţi vorbesc. Gay, ai acţionat greşit în legătură cu Bey, dar el o să te ierte. Te va considera întotdeauna fiica soţiei lui favorite şi datorită acestui fapt vei ocupa un loc aparte în sufletul lui. Dar nu numai că ai dat

dovadă de nerecunoştinţă fugind aşa cum ai făcut-o, însă ai fost şi foarte imprudentă. Dacă mi-aş fi imaginat că te vei comporta în felul acesta, în ziua în care am sosit, m-aş fi dus cu tine să-i spun imediat totul unchiului meu. In felul acesta poate n-ai mai fi căzut în mâinile unor oameni destul de dubioşi.

- Ce vrei să spui?

Pentru o clipă, instinctul o îndemnă să-i ia apărarea lui Charles Villiers, dar înţelese repede că nu despre el era vorba.

- . O cunoşti bine pe doamna Lansdowne? îl întrebă ea.

El aruncă o privire spre ferestrele luminate ale clădirii.
Părea îngrijorat.

- O cunosc destul de bine. Şi cunosc şi zona asta. De fapt, acum câţiva ani veneam aici adesea să vânez împreună cu unchiul meu. Pe vremea aceea nu eram atât de blazat şi-mi plăceau mai mult activităţile pe care cred că le agreezi şi tu. Dar deocamdată nu vom vorbi despre treburile astea. Aş vrea să mergem să ne plimbăm împreună mâine dimineaţă după micul dejun. Eşti de acord?

Tânăra ezita. Nu-i era deloc frică de el şi tonul lui îngrijorat o îndemnă să accepte. Şi în afară de asta, i-ar prinde bine să se depărteze de casa aceea izolată. S-ar simţi mai liberă dincolo de zidurile acelea înfiorătoare.

- Da, sunt de acord, îi răspunse ea în cele din urmă.

Deodată, un zgomot straniu sfâşie liniştea nopţii.

- Ce-a fost asta? întrebă Karin.

- Doamna Lansdowne are o pereche de lei.

- Minunată companie pentru o femeie! Deşi cu greu s-ar putea spune despre doamna Lansdowne că ar avea ceva feminin. E adevărat că are înfăţişarea seducătoare a unei femei care ştie să tragă toate foloasele dintr-o situaţie, dar în afară de asta. Du-te şi culcă-te, îi spuse el deodată. Aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, şederea la munte, sau mai degrabă şederea la Valerie Lansdowne, nu prea pare să-ţi priască. Trebuie să dormi. Mâine, când vom fi departe de casa asta, o să am foarte multe lucruri să-ţi spun.

A doua zi dimineaţă nu i-a fost deloc greu s-o şteargă pe neobservate. Roland încă nu se trezise, iar Marie îi spuse că stăpâna ei se odihnea în camera sa. în ceea ce-l privea pe Charles acesta dispăruse.

Karin o aştepta deja la volanul maşinii lui roşii, aşa că plecă imediat. Era o maşină de curse, rapidă şi nervoasă, care urmărea cu uşurinţă numeroasele viraje ale şoselei. Cu toate că se aflau la mare altitudine, soarele ardea puternic şi o briză blândă mângâie faţa lui Gay prin geamul deschis. Era pentru prima oară după multe zile când putea să se relaxeze şi ea puţin. Karin observă că tânăra se lasă pe spătarul scaunului cu un aer obosit.

- Văd că n-ai dormit prea bine, îi spuse el. Din ce cauză? Pentru că ai început să te simţi jenată sau din alt motiv?

- Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse Gay. Există

vreo cauză pentru care ar trebui să mă simt jenată?

- Vom vorbi despre asta la timpul potrivit. Până atunci, dă-mi voie să-ţi repet avertismentele de ieri. Charles Villiers nu este bărbatul de care ai nevoie! Toată lumea din Istanbul ştie că Valerie vrea să se mărite cu el. Şi oricum, nu e deloc genul tău. E un vagabond, un nomad. Numai o femeie care-i împărtăşeşte ideile ar putea să trăiască alături de el. Tu, biata mea Gay, ai suporta destul de greu să fii târâtă de colo-colo prin lume, să fii nevoită să schimbi mereu ţara şi clima şi să nu te poţi stabili niciunde! Ai reprezenta un obstacol pentru orice mişcare pe care vrea s-o facă! Nu, Gay, tu eşti ultima persoană din lume cu care ar dori să se lege la cap, în ciuda atracţiei pe care o simte pentru tine!... Nu încerc să te rănesc, adăugă el după câteva momente, îţi spun doar adevărul.

- Nu e nevoie să te străduieşti prea mult, îi răspunse ea la fel de calmă. N-am nici o intenţie în legătură cu domnul Villiers.

- Eşti sigură?

- Absolut sigură, îi răspunse ea hotărâtă.

- In cazul acesta, pot să trag şi eu oarecare speranţă.

Şi, pentru prima oară de la începutul discuţiei, zâmbi cu un aer mulţumit.

Merseră foarte mult timp, sau cel puţin aşa i se păru lui Gay. Traversară nişte trecători sinuoase, apoi urcară foarte sus, pe nişte platouri arămii. Deasupra acestora zăpezile eterne pudrau cu alb versanţii

violeţi ai Munţilor Taurus. Atmosfera foarte uscată era parfumată de mireasma coniferelor.

In sfârşit, trecură printr-un sătuc prăfuit unde speriară o turmă de capre, apoi urcară până la o trecătoare care domina nişte chei spectaculoase prin sălbăticia lor. Când Karin opri motorul, fură uluiţi de liniştea care domnea în acele locuri. După câteva clipe, tânărul începu să vorbească.

- Ce ştii despre doamna Lansdowne?

- Nimic. Decât că este o femeie foarte bogată, pasionată de călătorii şi explorări. Şi mai ştiu că scrie cărţi inspirate de aceste expediţii.

- Crezi cumva că individa câştigă mulţi bani de pe urma acestor cărţi?

- Nu ştiu.

- Ştiai că soţul ei era falit de multă vreme atunci când a murit?

Gay îl privi uluită.

- Dar nu este posibil! în timp ce clătoream spre locurile astea ne-a explicat, mie şi domnului Villiers, că soţul ei îi lăsase moştenire o avere uriaşă. A şi mărturisit că se măritase cu el din motive financiare. Şi a mai adăugat că a doua oară o va face din motive mai plăcute.

Karin îşi aprinse o ţigară şi-o privi pe tânără prin norul de fum albăstrui care-i înconjura.

- Soţul doamnei Lansdowne nu i-a lăsat nici un sfanţ, îi spuse el răspicat. N-am nici cea mai vagă idee de ce l-a luat de bărbat. Dar ştiu că are de gând să-l înlocuiască în curând cu Charles Villiers. Rămâne

de văzut dacă el se va dovedi destul de înţelegător şi va accepta, dar ea îi cunoaşte punctele slabe. şi veniturile limitate.

- Dar Charles Villiers nu este sărac! îl opri Gay.

N-avea nici o dovadă a ceea ce afirmase. De fapt, ştia extrem de puţine lucruri despre el.

- E posibil, dar are nevoie de mulţi bani pentru expediţiile lui. Nu rămâne niciodată mai mult de câteva luni în acelaşi loc şi preferă să-şi finanţeze singur călătoriile . sau să fie ajutat de nişte asociaţi interesaţi de aceleaşi scopuri ca şi el. Doamna Lansdowne se numără printre aceştia din urmă. Il însoţeşte de mulţi ani şi cu siguranţă a participat la cheltuielile necesare multor expediţii.

- Puţin îmi pasă de domnul Villiers, spuse îngrijorată Gay. Ce vrei să-mi spui despre Valerie Lansdowne? De ce am făcut atâta drum până aici? Bănuiesc că pentru a nu-ţi auzi numai vorbele, fie ele adevărate sau false.

Incepea să se întrebe de ce acceptase să vină aici cu Karin. Lui Charles i s-ar fi părut cel puţin ciudat să-l urmeze pe acel tânăr, după tot ce făcuse el pentru ea.

- ... Trebuie să recunoşti că ştiu atât de puţine lucruri despre tine, încât n-am nici un motiv să te cred.

- Aşa este, dar îl cunoşti pe unchiul meu. Nimeni nu-i pune reputaţia la îndoială în Istanbul. Poate a mea e un pic cam şifonată, adăugă el cu un zâmbet amar, dar unchiul meu este un om extrem de

respectabil, toţi prietenii lui pot depune mărturie în acest sens. N-ai observat că printre oamenii invitaţi la recepţiile lui, doamna Lansdowne nu figurează niciodată?

- Da, recunoscu ea încet. Am remarcat şi eu acest lucru.

- Bun. Inainte de a merge mai departe aş vrea să lămurim nişte lucruri. Tot ce ţi-am spus despre căsătoria lui Cecile era adevărat, dar am lăsat să se creadă că eu eram soţul.

Nu-şi putu reţine o sclipire răutăcioasă în priviri. Avea într-adevăr ochi superbi şi lui Gay îi reveni în minte strania asociere dintre perfecţiunea fizică şi slăbiciunea morală a tânărului care-şi permitea să ducă un stil de viaţă pe care ea îl dezaproba. Şi cu toate că în ziua aceea privirea lui era foarte limpede şi nici o urmă de dezmăţ recent nu-i tulbura trăsăturile netede, totuşi colţurile gurii îi trădau slăbiciunea. Ce păcat, îşi spuse ea în gând.

- Cecile s-a căsătorit de fapt cu unul din prietenii mei şi eu am asistat la ceremonie. Eu unul n-aş fi luat-o de nevastă nici pentru tot aurul din lume.

- înţeleg, spuse Gay. Şi ea chiar a murit în accidentul de avion?

- Da, îi răspunse el repede, pentru a nu mai insista asupra acelei amintiri dureroase. Alt motiv al prezenţei mele aici este acela că unchiul m-a însărcinat să te aduc cu mine la Istanbul. Nu eşti obligată să mai stai aici. Dacă vrei să te întorci la Londra, îţi va înlesni plecarea. Şi ar dori să aibă grijă

de tine până când. ei bine, până când te vei mărita, de exemplu, sau până îţi vei găsi o meserie care să-ţi ofere satisfacţii. Dar eu nu te oblig să faci nimic. Vei face ce vei dori, Gay!

Privirea tinerei se învălui în ceaţă.

- Bey e un om bun, spuse ea, încercând să scape de nodul care i se pusese în gât, şi e şi foarte înţelegător şi tolerant.

- Oh! Mă face răspunzător pe mine de fuga ta din Istanbul. Trebuie să mă întorc la Londra peste câteva săptămâni. Voi fi foarte ocupat cu pregătirea examenelor, dar am putea oare să ne întâlnim uneori. în împrejurări mai. normale?

Rugămintea lui era destul de emoţionantă şi Gay lăsă privirea în jos.

- Poate, rosti ea în cele din urmă cu un glas abia şoptit.

Dar inima i se făcuse cât un purice la gândul că se afla încă
departe de Anglia şi, după ce se va întoarce, bărbaţii nu vor mai ocupa nici un loc în viaţa ei. Va trebui să-şi consacre tot timpul unei munci oarecare pentru a alunga din gândurile sale amintirea lui Charles Villiers.

- Iţi mulţumesc, îi spuse Karin atingându-i degetele. Ştiu că ai o părere foarte proastă despre mine dar. Dacă ai fi fost Cecile, bogată sau nu, n-aş fi acceptat niciodată să asist la căsătoria ta cu altul. fie el şi cel mai bun prieten al meu.

- Şi doamna Lansdowne? îl întrebă Gay, vrând cu orice preţ să schimbe subiectul conversaţiei.

- Da! Doamna Lansdowne! Scumpa noastră gazdă! Să ştii că n-am nici o dovadă a ceea ce-ţi voi dezvălui. Iţi spun doar ceea ce cred că e adevărat.

- Bine. Vorbeşte, te rog.

- Valerie şi prietenul ei Roland Ives sunt escroci internaţionali. Traficanţi de diamante. De mai mulţi ani sunt urmăriţi de poliţia din mai multe ţări, însă n-au reuşit încă să-i prindă asupra faptului. S-au folosit de tine pentru una din operaţiunile lor, dar, din nefericire, aceasta n-a reuşit. Avionul tău s-a prăbuşit şi ai pierdut tot. Iţi aminteşti cumva de o valijoară de care nu trebuia să te desparţi cu nici un chip şi pe care ar fi trebuit s-o dai unei anumite persoane?

- Da, da, sigur că da!

- Această persoană era o anume doamnă Anouk, o clientă a magazinului la care lucrai tu la Londra.

- Aşa este!... Da!...

- Doamna Anouk este mătuşa mea, dar n-are nici un rost să vorbim despre asta deocamdată. In valijoara pe care ai pierdut-o se aflau două rochii de seară, două modele create de Roland Ives. Şi în tivul rochiilor, sau poate într-o broderie, fuseseră cusute nişte pietre preţioase pe care poliţia le caută de ani de zile. Acestea fuseseră furate în timpul unui jaf cu un mare răsunet în epocă: o marchiză îşi pierduse cu această ocazie toate bijuteriile şi compania de asigurări s-a ruinat ca s-o despăgubească.

Gay îl urmărea cu răsuflarea tăiată.

- E incredibil!

- Ştiu ce simţi. Dar, în sfârşit, în afacerea asta înfiorătoare, tu ai avut noroc. Din cauza accidentului, valiza n-a fost găsită asupra ta şi unchiul meu te-a luat în grija lui. în caz contrar, ai fi fost cu siguranţă implicată în toată afacerea. Ai fost aleasă tu pentru această operaţiune pentru că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că te-ai putea ocupa cu un asemenea tip de trafic şi n-ar fi venit să-ţi probeze nevinovăţia în cazul în care s-ar fi ivit complicaţii.

Chipul tinerei deveni extrem de palid.

- Dar nu crezi.. Ştii sigur că sunt nevinovată?

- Ştiu, o asigură el, şi mătuşa mea de asemenea. Dar chiar şi acum ţi-ar divulga numele dacă asta ar putea duce la arestarea iubiţilor noştri prieteni. A fost foarte necăjită din cauza amneziei tale şi a lipsei de probe, dar a tăcut, pentru că spera că într-o zi o să-ţi poţi aminti vreun detaliu util.

- Dar cine este mătuşa ta? Dacă era clienta lor, înseamnă că le era complice?

Karin clătină din cap.

- Nu, este detectiv particular şi a rezolvat deja mai multe afaceri cu succes. Chiar şi acum mă îndoiesc că iubitoarea noastră de lei şi complicele ei ştiu cine este. E una din clientele lor permanente de ani de zile. Camerista ei, care este de fapt în serviciul lor, avea drept sarcină să recupereze diamantele imediat după ce primea rochiile.

Gay, cu privirea rătăcită, recepţionă cu greutate

noile informaţii. Deodată, fu zguduită de o idee şi mai cumplită. Charles! Charles Villiers! Putea fi oare şi el amestecat în această afacere? Era imposibil!

- Dar domnul Villiers? Doar nu crezi totuşi că.

O cută amară şi cinică apăru în colţul gurii lui Karin.

- In definitiv, de ce nu? răspunse el dând uşor din umeri. Pare destul de logic, nu? El recunoaşte că a frecventat-o pe una din persoanele care fac parte din această bandă de foarte mulţi ani şi n-o să mă poţi convinge niciodată că ignoră cu desăvârşire prin ce mijloace şi-a agonisit averea. Discuţia aceea purtată în maşină îţi era cu siguranţă adresată ţie. Tu n-aveai de unde să ştii că soţul ei dăduse faliment şi aceea era o ocazie excelentă de a-şi crea o acoperire.

- Dar. cărţile ei! Par a fi inspirate din aventuri trăite în realitate. Călătoriile ei.

- Nişte preocupări distractive devenite posibile datorită activităţilor ei secrete. Şi, în afară de asta, însăşi celebritatea îi permite să treacă „neobservată“ într-o anumită măsură.

- De necrezut! exclamă Gay.

Dar n-ar fi crezut sub nici o formă în vinovăţia lui Charles. Nu putea să creadă.

- Acum am face bine să ne întoarcem acasă, îi spuse Karin răsucind cheia de contact. Dar nu uita, Gay! Nu cumva să te dai de gol în privinţa acestor lucruri, nici măcar prin comportament. în momentul de faţă te afli în mare pericol şi din cauza asta

trebuie să acţionezi cu multă băgare de seamă. Pentru a te putea scoate de aici fără riscuri prea mari, trebuie să găsim o modalitate de a o face cumva cu aprobarea lor. Dacă accepţi să accţionezi aşa cum îţi voi spune eu, totul se va termina cu bine. Dar trebuie să ai totală încredere în mine. Promiţi?

- Nu crezi că. ar trebui să discut despre toate astea şi cu domnul Villiers? în definitiv.

Părea că se luptă să păstreze un lucru de preţ.

- M-a ajutat atât cât a putut. Mi-a spus că dacă vreau să mă întorc în Anglia.

- Dar el te-a adus aici, nu-i aşa? Dacă ţi-ar fi vrut cu adevărat binele, n-ar fi făcut sub nici o formă aşa ceva. Ar fi mai bine să ai încredere în mine decât într-un om care o frecventează pe Valerie Lansdowne.

Gay realiza din ce în ce mai mult pericolul în care se găsea. Era izolată în nişte munţi cu înfăţişare sălbatică, înconjurată de escroci. şi de lei. Trebuia neapărat să găsească un mijloc de scăpare.

Dar Charles! Gândurile ei reveneau neîncetat la el. Ar fi acceptat să înfrunte cele mai mari pericole dacă astfel ar fi reuşit să-l îndepărteze de orice bănuială.

***

La întoarcerea acasă, prima persoană pe care a întâlnit-o a fost Charles. Stătea singur pe terasă, cu un pahar în mână. Pentru prima oară de când se cunoşteau, acesta îi aruncă o privire rece, aproape duşmănoasă.

- Ţi-a plăcut plimbarea? o întrebă el încet.

Tânăra îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă

parte.

- Ieşirea asta mi-a mai limpezit gândurile. De altfel, doamna Lansdowne a fost de acord să-mi iau o dimineaţă liberă.

- Ştii foarte bine că nu eşti angajata ei. Eşti liberă să lucrezi când doreşti.

-Aşa crezi? Casa asta e cam ciudată şi m-am întrebat adesea dacă măcar vreunul dintre noi este cu adevărat liber.

Inţelegea el oare ce voia să spună? Inima lui Gay îi bătea foarte tare şi în sinea ei îi striga cu tristeţe: Oh, Charles!... Charles!... Eşti oare un escroc ordinar? Eşti oare implicat în povestea asta oribilă? Să fie oare posibil?

- Sunt foarte liber, îi răspunse el.

După modul în care o spusese, i se păru că discerne un sens dublu. Tânăra ridică privirea spre el. Numai cu două zile în urmă, la unul din colţurile gurii lui frumoase se găsea o urmă de ruj de buze şi atunci nu-l putea privi fără să se simtă profund tulburată. Acum îi susţinea privirea fără nici o urmă de slăbiciune.

- Imi permit să-ţi amintesc că mi-ai spus o dată că libertatea este unul dintre cele mai importante lucruri, îi spuse ea. Mă duc să mă pregătesc pentru masa de prânz.

- Gay! îi spuse el repede, de ce-l încurajezi atât de imprudent pe tânărul ăsta? Ai uitat că în urmă cu puţină vreme ai fugit de el?

- Atunci am fost imprudentă, îi răspunse ea cu o

voce tensionată. M-am comportat ca o şcolăriţă nerecunoscătoare şi cu toate astea Bey a avut bunătatea de a mă ierta. De mâine mă pot întoarce la Istanbul şi voi avea şi eu o familie.

- Vrei într-adevăr să te întorci într-o familie destinată altei femei? Toată lumea ştie că nu eşti Cecile Maitland.

- Toată lumea? Ai vorbit despre mine cu domnul Ives, de exemplu.

- Se pare că ai fost cândva angajata lui, nu-i aşa?

- Aşa este. Pe vremea aceea nu ştiam că era un asociat al doamnei Lansdowne. Nu ţi se pare destul de ciudat totuşi că tocmai s-a oferit să mă ajute?

- Nu, nu mi se pare deloc ciudat, îi răspunse el cu o asemenea nepăsare, încât nu se putu abţine să nu-l admire. Poate că, în cazul în care ai uitat, îţi voi aminti că eu însumi i-am cerut să te ajute.

Adevărul era atât de evident, încât ea lăsă privirea în jos. Vreme de câteva clipe se jucă nervoasă cu borul pălăriei. El răspunsese la cererea ei fără nici o ezitare, şi-i fusese extrem de recunoscătoare. până în acea faimoasă seară din bibliotecă. Ce să mai creadă? Cum să se interpreteze toate acele fapte? Era esenţial să ştie la ce să se aştepte, chiar dacă oricum nu-şi va mai putea recăpăta pe de-a-ntregul încrederea. Nimic nu va reuşi să şteargă dureroasa umilinţă pe care o simţise atunci când îi surprinsese pe el şi pe Valerie în bibliotecă.

- Gay! Gay! Noi doi eram atât de buni prieteni

odinioară! Aveai atâta încredere în mine încât mă lăsai să gândesc şi să acţionez în locul tău, când tu nu erai în stare s-o faci. Totul a mers bine până ieri seară. Nu vreau să-ţi dau explicaţii asupra a ceea ce s-a întâmplat atunci, dar trebuie să ai în continuare încredere în mine, acum mai mult ca oricând.

Vorbea pe un ton atât de stăruitor, încât Gay ridică surprinsă privirea spre el.

- Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

El o privea intens. Chipul lui cu trăsături fine şi arămii părea tulburat, iar ochii transmiteau mesaje pe care tânăra nu îndrăznea să le decodifice.

- Acceptă să te căsătoreşti cu mine, Gay şi vom pleca de aici imediat.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, tânăra tresări.

- Să. să mă căsătoresc. cu tine?

- Da! Mărită-te cu mine. Ar fi trebuit să ţi-o cer mai de mult, dar evit dintotdeauna să mă însor. Şi totuşi, am înţeles în sfârşit că asta e unica soluţie pentru problema ta şi în mod secundar şi pentru a mea.

- A ta? repetă ea pălind. Nu ştiam că ai probleme.

- Ei bine, acum ştii. Nu te mai împotrivi, Gay şi hai să plecăm de aici cât mai repede cu putinţă. Crede-mă, am motive serioase să afirm acest lucru. Am aşteptat să te întorci toată dimineaţa. Orice sentimente ai avea pentru persoana mea, e neapărat necesar să ai deplină încredere în mine, şi numai în mine. Ne vom căsători cât mai repede posibil ca să mă pot ocupa în continuare de tine.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton aproape

glumeţ. Tânăra fu năpădită de un val de furie.

- Şi-ţi închipui cumva c-o să te iau de bărbat, c-o să accept din partea ta sacrificarea sacrosanctei tale libertăţi numai ca să te poţi ocupa de mine?

- Te implor, Gay! Nu e momentul potrivit să-mi aminteşti toate prostiile pe care ţi le-am spus. Crede-mă, n-avem prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să te duc departe de aici.

- De ce? Te-ai certat cumva cu doamna Lansdowne? Doar s-a arătat foarte răbdătoare în speranţa c-o să vă căsătoriţi curând. M-a anunţat încă de la început că eşti proprietatea ei şi ieri-seară am înţeles că n-a exagerat deloc.

Charles rămase înmărmurit. Ochii săi căpătaseră o nuanţă întunecată şi privirea lui nu mai exprima nici urmă de rugăminte.

- Nu eşti obligată să te căsătoreşti cu mine dacă nu vrei, dar trebuie să vii cu mine.

- Nu mă voi căsători cu tine şi n-o să merg cu tine nicăieri. Voi continua să lucrez pentru doamna Lansdowne până când voi găsi eu însămi o soluţie pentru a pleca de aici. Şi consider propunerea ta de a mă căsători cu tine drept o insultă.

- Foarte bine. E o insultă pe care n-am mai adresat-o până acum nici unei femei. în ceea ce te priveşte, stai liniştită, n-o s-o mai fac a doua oară. Dar te sfătuiesc să nu te laşi cucerită de farmecul lui Karin.

- Măcar el nu încearcă să-mi creeze iluzii. Nu-şi

ascunde defectele şi cred că n-ar fi trebuit să-l părăsesc niciodată pe unchiul lui. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nici nu înţeleg de ce te-am ales pe tine. Dar acum ştiu foarte bine de ce m-ai ajutat să fug. Pentru că erai sigur că prietena ta Valerie ar accepta să-mi vină în ajutor. Probabil c-ai fost uluit când ai văzut că mă arunc cu bună ştiinţă în braţele tale.

Gay nu mai avu răgazul de a observa figura consternată a lui Charles, căci un zgomot de voci o făcu să se întoarcă. Sosea Valerie Lansdowne, însoţită de Karin.

- Ah! exclamă femeia cu un aer vesel, iată-vă în sfârşit. Karin mi-a spus că plimbarea voastră s-a prelungit mai mult decât aţi plănuit, dar fiind doar voi doi, probabil aţi pierdut noţiunea timpului!...

Cu obişnuitul său spirit de observaţie, ea remarcă expresia ciudată şi paloarea lui Charles. Cunoscându-l foarte bine, trase concluzia fie că era emoţionat, fie furios. sau amândouă la un loc.

- . Du-te şi pregăteşte-te pentru masa de prânz, copila mea, îi spuse ea lui Gay pe un ton suav. Mâine poate îi voi da voie lui Karin să te ia la plimbare toată ziua.

La masă, Valerie a fost fermecătoare cu toată lumea. Gay n-o mai văzuse niciodată în starea aceea. Imediat după masă, toţi se retraseră în camerele lor să se odihnească. Dar ea nu profită deloc de singurătate pentru a se relaxa. Mintea îi era frământată de idei contradictorii care o făceau să se

simtă pierdută.

Cum trebuia să se comporte de acum încolo? In care locatar al acelei case sinistre mai putea să aibă încredere? Trebuia neapărat să stea de vorbă cu cineva pentru că singură simţea că nu va putea ajunge la nici un rezultat.

Gay n-avea maşină şi, în plus, nici nu cunoştea drumul de întoarcere. N-ar putea sub nici o formă să conducă singură douăzeci şi patru de ore încontinuu şi mai risca să se şi rătăcească. întoarcerea la Istanbul pe jos i se părea o idee absurdă. Şi încă îl mai suspecta pe Karin.

Povestea pe care i-o relatase părea incredibilă. dar putea fi adevărată. în felul acesta s-ar explica multe lucruri. De ce fusese aleasă tocmai ea şi de ce i se dăduseră cele două rochii când ar fi fost mult mai ieftin să fie trimise prin poştă? I se rezervase o cameră într-unul din hotelurile cele mai luxoase din oraş şi i se promiseseră câte în lună şi-n stele.

- Ne vom revedea la Istanbul şi vei petrece câteva zile foarte plăcute, îi spusese Roland Ives. Toate rapoartele referitoare la activitatea ta sunt excelente şi meriţi o vacanţă. Poţi să rămâi o săptămână sau două, dacă doreşti. Ia-ţi cu tine îmbrăcăminte mai multă.

Şi o anunţase că un cec va acoperi toate cheltuielile, inclusiv cumpărarea unor haine noi.

Ce naivă fusese! Puteau foarte bine să-şi permită să-i ofere toate acele lucruri, din moment ce

transporta nişte diamante preţioase.

Dar care era rolul lui Charles în toată povestea asta?

Tânăra îşi acoperi faţa cu mâinile. Cu câtă dezinvoltură îi propusese să se căsătorească. Oare despre ce problemă ar fi vrut să-i vorbească? Poate dorea să se pună la adăpost de ghearele Valeriei? Poate că tocmai descoperise adevărul şi era tulburat din cauza asta? Pentru că era convinsă că, mai devreme sau mai târziu, s-ar fi căsătorit cu acea aventurieră. Dar dacă s-ar fi însurat cu Gay, doamna Lansdowne nu şi-ar mai fi putut atinge scopul. Toate astea păreau aproape la fel de incredibile ca şi povestea cu diamantele, dar ce altă explicaţie putea să mai găsească?

Ii mai rămăsese doar Karin, cu frumuseţea lui nemaipomenită, cucerit temporar de ea şi nepotul unui om în care era convinsă că poate avea toată încrederea. Tânăra chiar începea să aprecieze anumite trăsături de caracter ale acestuia. Şi va fi bine când se va afla din nou în casa aceea mare din Istanbul, simţindu-se în siguranţă, răsfăţată şi alintată. Karin chiar îi spusese că unchiul lui o va ajuta să se întoarcă în Anglia.

După ce se va întoarce în ţara ei, va putea să înceapă să ducă din nou o viaţă normală şi poate cu timpul va reuşi să-l uite pe Charles.

Cineva bătu în uşă şi în cameră îşi făcu apariţia Valerie Lansdowne. Avea chipul total lipsit de expresie, ca şi cum ar fi purtat o mască. Numai ochii

reci şi duşmănoşi o împroşcau pe tânără cu veninul lor ucigător.

- Vreau să-ţi fac două propuneri, îi spuse ea aşezându-se. Dacă ai cât de cât bun-simţ, mă vei asculta cu atenţie şi o vei alege pe aceea care ţi se va părea mai puţin dezagreabilă. In situaţia ta, eu n-aş sta pe gânduri.

Capitolul 9

în seara aceea, servirea mesei decurse fără nici un incident special, dar atmosfera fu mai puţin zgomotoasă decât în seara anterioară.

Valerie Lansdowne nu făcea nici un efort pentru a străluci sau a-i cuceri pe comeseni. Chipul ei calm şi afectat păstra tot timpul o expresie hotărâtă, ca şi când ar fi luat deja o decizie. Şi din cauza asta, pentru prima oară de când o cunoştea, nu părea nici provocatoare şi nici răzbunătoare.

Roland Ives o privea din când în când cu un zâmbet ciudat, dar nu încercă să-i schimbe atitudinea. în general părea extrem de plictisit, în afară de ocaziile în care ceva anume îi atrăgea atenţia. Atunci devenea vioi şi agil ca o pasăre de pradă. în seara aceea lăudă mâncarea pregătită de Marie, gustă din vinuri ca un adevărat cunoscător şi, în rest, nu spuse mare lucru.

Nici Charles Villiers nu era prea vorbăreţ şi pentru prima oară Valerie nu încercă să-l înveselească sau să monopolizeze discuţia cu el, ba chiar îi ocolea cu grijă privirea.

După masă, Gay se întoarse în camera ei ca să-şi dea cu pudră pe faţă. Pe măsuţa de toaletă găsi un bilet. Recunoscu imediat scrisul lui Charles. In loc s-o liniştească, mesajul lui o înfurie şi mai mult.

„Nu te mai purta ca un copil şi lasă-mă să te ajut. După ce ne întoarcem la Istanbul, îţi promit că nu ne vom mai revedea niciodată, dar deocamdată cel mai important lucru este să pleci cât mai repede de aici.

Să fii în camera ta la ora zece. Iţi voi bate în fereastră. Trebuie neapărat să mă laşi să-ţi vorbesc“. C.V

Gay rupse biletul şi ascunse bucăţelele de hârtie în geantă. La ora zece se găsea sub verandă, acolo unde îi ceruse să vină Karin. Dacă lui Charles i se părea că trebuia să se grăbească, tânărul în schimb îşi ascundea cu greu proasta dispoziţie. Părea într-adevăr că se temea să nu i se întâmple ceva lui Gay.

In mod ciudat, tinerei nu-i era deloc frică. Simţea că totul îi este indiferent şi nu-i păsa deloc ce avea să se întâmple.

- Trebuie să-mi relatezi tot ce ţi-a spus doamna Lansdowne adineauri când a venit în camera ta, îi spuse Karin.

Ca şi Charles, se uita mereu peste umăr ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu apară cineva.

Gay îşi aduse perfect aminte de ultimatumul pe care i-l dăduse Valerie.

- Sper că nu mai trebuie să-ţi amintesc că ai reprezentat o adevărată povară pentru domnul Villiers şi pentru mine, îi spusese ea încă de la începutul discuţiei. Iar pentru domnul Villiers chiar mai mult decât o povară deoarece, ca mai toţi bărbaţii de felul lui, slăbiciunea îl emoţionează uşor şi spiritul cavaleresc îl îndeamnă să dorească să salveze fetele aflate în suferinţă. Recunosc că aşa e şi firesc, mai ales atunci când e vorba de o tânără blondă cu ochi mari, albaştri şi rugători. în Evul Mediu, bărbaţii plecau să se lupte cu zmeii pentru

fete drăguţe ca tine. Dar după ce ucideau zmeul, îşi continuau drumul până ce o altă tânără prinţesă îi chemau în ajutor şi le provocau spiritul cavaleresc. Toate astea făceau parte din joc, pentru ei era important să-şi pună la încercare virilitatea. Dar la sfârşit, cea care îl lua de bărbat era în general fata care nu ceruse nimic!

- Şi ce-i cu asta? îi răspunse cu calm tânăra.

- Eu nu i-am cerut niciodată nimic lui Charles. îl cunosc de ani de zile şi indiferent cât de departe ar pleca, se întoarce mereu la mine pentru multă vreme. Noi vorbim aceeaşi limbă, avem aceleaşi ambiţii, admirăm aceleaşi lucruri. Ne completăm unul pe altul. El ştie că nu-l voi lega niciodată în lanţuri şi voi fi mereu acolo unde va avea nevoie de mine. Ştiu să fiu total dezinteresată atunci când este vorba despre el, dacă este în interesul lui. Cândva ne vom căsători, probabil foarte curând. Dar această unire îl va lăsa liber să-şi continue drumul fără nici o piedică. în schimb tu, adăugase ea arătând acuzator cu degetul spre Gay, tu cu fragilitatea ta de şcolăriţă stupidă cu ochi rugători, cu cererile tale mute, vei face din el bărbatul cel mai demn de dispreţ din lume. Un soţ care nu va îndrăzni să-şi părăsească nevasta pentru câteva luni pentru că n-ar reuşi să se descurce singură. Veţi avea copii, şi asta ar strânge şi mai mult legăturile dintre voi şi vei dori să ai un cămin. Ce cuvânt oribil! Şi la sfârşit, ori o va lua la sănătoasa, ca cineva care simte că se sufocă şi va

căuta un petec de deşert unde să se poată ascunde departe de tine, ori n-o să mai aibă chef de nimic şi viaţa lui va fi terminată. Iată ce se va întâmpla!

Se ridicase în picioare, cu faţa palidă şi strângând din pumni. Gay avea impresia că parcă primise o pereche de palme.

- Asta s-ar întâmpla, dacă te-aş lăsa în preajma lui, continuase Valerie. Dar n-o să-ţi permit niciodată. O să te împiedic să-i distrugi viaţa.

Nările i se dilataseră şi părea că respiră cu dificultate. Se sprijini de spătarul unui scaun.

- ... Ascultă-mă cu atenţie, nesuferito! Ai de ales între două variante. Ori pleci poimâine cu Roland în Anglia, ori te măriţi cu Karin. Dacă ai avea un pic de bun-simţ, te-ai mărita cu Karin Anouk, pentru că nu eşti în stare să te descurci singură în viaţă. Eşti prea proastă.

Dar Gay îşi revenise şi privea fix în ochii doamnei Lansdowne.

- Nu mă puteţi obliga să optez nici pentru una, nici pentru cealaltă variantă şi dumneavoastră ştiţi foarte bine treaba asta, îi răspunse ea cu un calm care o surprinsese şi pe ea. Şi fiţi sigură că nu mă voi mărita cu Karin. In primul rând că nici nu m-a cerut în căsătorie şi trebuie să se gândească înainte de toate la cariera lui. O soţie ar constitui un impediment în calea studiilor sale. De altfel, mai are de dat nişte examene.

- Examenele nu contează când ai un unchi atât de bogat ca Orhan Bey.

-Acordaţi foarte mare importanţă averii, nu-i aşa, doamnă Lansdowne?

Chipul Valeriei se schimbase. Cu maxilarele contractate şi pometii obrajilor proeminenţi, părea dintr-o dată mult mai bătrână. Ochii foarte machiaţi îi ieşeau în evidenţă ca aceia ai unei păpuşi pictate, doar că erau mai ameninţători şi mai plini de ură.

- Ce ştii tu despre importanţa pe care o acord eu banilor? o întrebase prinzând-o pe Gay de umăr. Ce vrei să spui, amărât-o? Să fii oare mai puţin inocentă decât pari? Ştii mai multe lucruri decât spui? Ce.

Valerie îşi muşcă buza de jos.

- . Ce ştii de fapt?

Gay stătea dreaptă în faţa ei şi-o înfrunta din priviri.

- Ce ştie Charles Villiers? îi răspunse ea.

Valerie scoase un mârâit furios, precum sâsâitul unui şarpe. începu s-o scuture pe tânără atât de puternic încât acesteia începuseră să-i clănţăne dinţii în gură.

- Lepră ce eşti! Deci mă ameninţi, da? Vrei să te pui cu mine? Am ştiut întotdeauna că nu eşti atât de naivă pe cât pari. Era prea frumos să fie adevărat. Spune-mi, continuă ea calmându-se, spune-mi ce ştii de fapt? Ce crezi că ştii?

- V-aţi mai revenit după tulburarea provocată de geamantanul pierdut în timpul accidentului? îi răspunse Gay. Şi spuneţi-mi şi mie, din simplă curiozitate, unde aţi ascuns diamantele, în rochiile pe care trebuia să le predau doamnei Anouk? Erau

cusute în broderie? Sau în jupoane? Oh! îmi aduc aminte, aveam şi jachete asortate. Le-aţi pus oare în perniţele de la umeri?

Vreme de câteva clipe, doamna Lansdowne rămase încremenită. Pe măsură ce trecea timpul, aerul triumfător al lui Gay dispărea. Işi dădea seama abia acum că fusese foarte imprudentă, dar era prea târziu. Şi probabil că-l expusese şi pe Karin pericolului.

Tinerei nu-i era frică de consecinţele pe care le putea avea acea discuţie asupra ei însăşi. Era mulţumită că descoperise un lucru important: Charles nu era amestecat în afacerea asta. Groaza care o cuprinsese pe Valerie la ideea că acesta ar putea afla ceva era mai elocventă decât vorbele. Şi Gay se simţea extrem de uşurată. Charles nu era omul care să se compromită punând la cale o afacere ilegală. N-ar fi trebuit niciodată să se îndoiască de buna lui credinţă.

Era drept şi cinstit, era tot ceea ce se putea citi în ochii lui cenuşii. Gay nu-i putea reproşa decât un singur lucru: de ce îi furase inima, de ce n-o lăsase în pace? Măcar dacă n-ar fi sărutat-o.

Lui Valerie îi mai trecuse furia. Umbla cu paşi mari încolo şi-ncoace prin încăpere, mişcând câte un obiect dintr-un loc într-altul, luând câte o perie pentru păr cu un aer absent şi punând-o la loc aproape imediat. In cele din urmă, se întoarse spre Gay.

- Nu cred că domnul Ives va accepta să te ia cu el în Anglia, îi spuse ea. Vom vorbi mai târziu despre

problema asta.
***

Karin scoase un fluierat prelung după ce Gay termină de povestit.

- Deci despre asta era vorba! exclamă el. Situaţia era şi mai complicată şi prezenta aspecte destul de neplăcute. Dar acum trebuie să găsim urgent o soluţie. Nu-ţi reproşez că i-ai vorbit lui Valerie în maniera în care ai făcut-o. Femeia asta are o limbă de viperă şi ai avut deja destule de suportat. Dar până acum nu vedea în tine decât o rivală în lupta pentru bărbatul pe care-l iubea. în momentul de faţă, însă reprezinţi pentru ea o ameninţare mult mai mare.

- Dar nu te afli şi tu în primejdie?

-Asta n-are nici o importanţă. Cel mai urgent lucru pe care trebuie să-l faci este acela de a pleca imediat de aici. Fiecare minut e foarte preţios.

Aruncă o privire spre curtea casei asupra căreia începuse să se lase repede înserarea. în curând va fi întuneric beznă. în spatele acelei curţi se găsea o alta, la fel de înfricoşătoare. Numai Mustafa avea cheia de la poartă şi Marie avea datoria să dea drumul câinilor noaptea. Karin părea foarte îngrijorat.

- ... Mă întreb, şopti el, dacă n-ar trebui să-l punem la curent şi pe Villiers despre toată povestea asta. Avem mare nevoie de ajutor.

Gay îl prinse de mâneca hainei.

- Nu, nu, nu pe Charles! Nu vreau să scap de aici cu ajutorul lui.

Tânărul încruntă din sprâncene.

- Draga mea, mărturisesc că aş fi încântat să te salvez singur din situaţia asta dificilă, dar tare mi-e teamă c-o să fie destul de complicat. Probabil vom avea nevoie de sprijinul lui Charles Villiers.

- Ai o maşină în garaj, îi aminti ea. N-am putea să.

- Ba da, dacă am putea să ieşim din curtea asta.

Răgetul slab al unui leu păru să sublinieze pericolul care-i pândea. Karin o privi pe Gay cu un aer gânditor. Tânăra îl prinsese de braţ, cuprinsă de groază.

- Situaţia se prezintă cam aşa: există nişte câini lăsaţi liberi după ora zece seara, nişte lei care ar putea ieşi şi ei dacă s-ar lăsa uşa cuştii deschisă, un servitor credincios care are asupra lui toate cheile. Să încercăm să-l racolăm pe Mustafa e inutil pentru că ar fi în stare să sară şi-n foc dacă i-ar cere stăpâna lui.

- N-ar fi trebuit să te amestec în toată povestea asta, oftă Gay cu o notă de remuşcare în glas.

Tânărul o luă în braţe şi o strânse la pieptul lui.

- Nu-ţi face griji din pricina asta. Poate într-o zi mă vei răsplăti şi tu la rândul tău.

Se uită la ea cu un aer şi glumeţ, dar şi serios.

- Poate cândva voi fi un medic respectat care va duce o viaţă onorabilă la Istanbul sau în altă parte a lumii, iar tu vei fi fermecătoarea mea soţie englezoaică.

Dar Gay clătină cu tristeţe din cap.

- Nu mă voi mărita niciodată, spuse ea.

- Să nu spui nicicând niciodată, răspunse el strângând-o de mână. Şi dacă am avea un glob de cristal. E cineva la capătul terasei, spuse el deodată.

Era Charles. Se îndrepta spre ei şi, cu toate că era semiîntuneric, zări cu uşurinţă cele două siluete aflate foarte aproape una de cealaltă.

- Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, le spuse el pe un ton rece. Mă plimbam şi nu credeam că mai e cineva pe aici. Am ieşit pe la ora zece şi acum e deja unsprezece, adăugă el uitându-se la ceas. Noapte bună Gay, noapte bună Anouk!

Charles plecă. Tânăra făcu un mare efort de voinţă să nu-l cheme înapoi. Nu suporta să-l facă să sufere.

- Trebuie să găsim o soluţie, Gay îi spuse Karin pe un ton precipitat. N-avem nici o clipă de pierdut. Trebuie neapărat să plecăm de aici mâine dimineaţă.

Aşa cum o sfătuise Karin, Gay se culcă fără să se mai dezbrace. După ce-şi pusese câteva lucruri în geanta de voiaj, se întinsese în pat. Tânărul îi spusese că era chiar posibil să nu-şi poată lua lucrurile, dar trebuia oricum să fie gata de plecare imediat ce se lumina de ziuă. Dacă uşile garajului erau deschise, va pune geanta în portbagajul maşinii. După aceea vor lua micul dejun împreună cu ceilalţi, înainte să fugă.

- Dacă n-ar fi casa asta ca o adevărată cetate, încuiată şi zăvorâtă încă de la apusul soarelui, am fi putut pleca încă din noaptea asta, îi spusese Karin. Dar nu-ţi fie teamă. Mâine pe la ora asta vom fi în

drum spre Istanbul. Aşa că îţi urez somn uşor, vei avea nevoie mâine să fii odihnită.

Cu ochii larg deschişi în întuneric, se întreba dacă Anouk Karin se găsea departe de ea. în ciuda tuturor defectelor lui, era un om pe care te puteai baza la nevoie.

îşi aduse aminte că doamna Lansdowne o descrisese ca fiind o tânără prostuţă şi lipsită de apărare. Poate că aşa şi era. Ar fi trebuit să încerce să-şi rezolve problema singură, înainte de a apela la Charles şi recunoştea că fusese o proastă că împinsă de furie îi dezvăluise lui Valerie tot ce ştia în legătură cu diamantele.

De fapt, se comportase prosteşte de două ori. Il respinsese pe Charles şi rupsese mesajul prin care se oferea s-o ajute şi apoi, când o surprinsese împreună cu Karin, o privise atât de trist, încât simţea că roşeşte şi acum. De unde să ştie că tânăra se aruncase în braţele lui Karin când auzise răgetul înfiorător al leilor?

Şi doamna Lansdowne înţelesese cu siguranţă cum aflase Gay adevărul despre ea.

Valerie Lansdowne! Incerca să-l atragă pe Charles cu banii ei câştigaţi prin căi necinstite. O avere care le va deschide calea spre atâtea noi orizonturi şi perspective pasionante. Nu vor avea parte de un cămin, ci de o viaţă plină de aventuri glorioase.

Era oare posibil ca femeia aceea să ducă în continuare o viaţă nelegiuită, fără să sufere nici o

pedeapsă? se întreba tânăra. Nu se va găsi oare niciodată vreo pedeapsă pentru faptele ei?

Şi Charles, care se afla atât de aproape de ea, care călătorise împreună cu ea. Mai devreme sau mai târziu, va avea şi el de suferit.

Tot răsucindu-se în pat de pe o parte pe alta, nu reuşea să adoarmă. I se părea că are de făcut mii de lucruri, fie şi numai pentru a împiedica producerea şi a altor nenorociri, dar cu ce să înceapă? Atâta vreme cât ea însăşi nu era liberă, nu putea să ia nici o măsură.

Zorii de zi îşi făcură apariţia încet, până când soarele începu să strălucească. Afară, oamenii dădeau semne că încep să se trezească. Gay dădu fuga la baie şi se spălă pe faţă şi pe mâini. în timp ce se machia intră Marie aducând tava cu micul dejun. Servitoarea observă imediat că patul rămăsese nedesfăcut.

- V-aţi trezit devreme, îi spuse ea.

Gay nu ştiu ce să-i răspundă. Chipul Mariei era lipsit de orice expresie şi, ca de obicei, se simţea stânjenită în prezenţa acesteia.

- Doamna îl însoţeşte pe domnul Ives până la Istanbul, sau va face doar o parte din drum împreună cu el. Aseară, dânsul s-a hotărât să plece foarte devreme. Maşina lor a ieşit adineauri din curte. îi conduce Mustafa. E şi domnul Villiers cu ei.

- Domnul. Villiers? repetă Gay, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Şi domnul. domnul Anouk? Unde

este?

Servitoarea dădu din umeri.

- N-am fost informată în legătură cu planurile domnului Anouk, dar maşina lui nu este în garaj. Poate a ieşit să se plimbe puţin. Sau e posibil să se fi întors la Istanbul împreună cu ceilalţi.

Tânăra se prinse cu mâinile de marginile patului. îşi dăduse seama că se luminase de ziuă cam de multă vreme şi se mira că Anouk Karin nu încercase să ia legătura cu ea într-un fel sau altul. Deci plecase. Charles şi Karin plecaseră!...

Deodată, i se făcu foarte frig. Cu genunchii tremurând, se aşeză pe cuvertura din satin strângând puternic cu mâinile marginile din lemn ale patului.

- D. dar, încercă ea să spună.

Marie ridică din nou din umeri. Buzele sale subţiri schiţară un zâmbet sinistru.

-Vă veţi putea bucura de o zi liniştită, îi spuse ea. Doamna n-a lăsat nici un fel de instrucţiuni în legătură cu munca dumneavoastră, deci puteţi să nu faceţi nimic dacă nu vă place. Eu voi fi la bucătărie şi vă voi pregăti prânzul obişnuit.

După plecarea acesteia, Gay rămase nemişcată câteva minute bune. Cafeaua şi cornurile fierbinţi se răciră fără să se atingă de ele.

Maşina lui Karin nu mai era în garaj. Nu-şi putea crede ochilor. Şi Charles care plecase la Istanbul.

Dimineaţa trecea cu foarte mare greutate. Gay nu se mai simţise niciodată atât de inutilă. Soarele ardea puternic şi ea făcea plimbări lungi, uşurată să vadă

că cele mai multe dintre porţi erau deschise. Totuşi, poarta principală era straşnic zăvorâtă.

La ora douăsprezece, Marie îi servi masa de prânz în sufragerie. Casa era cufundată într-o tăcere atât de desăvârşită, încât Gay ar fi dat orice să audă un zgomot cât de mic. Tânăra era convinsă că Marie ştia cât de mult o enerva starea aceea. Servitoarea purta încălţăminte cu talpă de crep şi n-o auzea niciodată când vine. Apărea dintr-o dată cu o farfurie în mână, oferindu-i o ceaşcă de cafea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

In timp ce strângea masa Marie, îi aruncă o privire ironică.

- Probabil că domnul Anouk s-a întors cu ceilalţi la Istanbul, spuse ea. Cu atât mai bine. Ar fi fost foarte jenant să fiţi lăsaţi singuri în toată casa. Eu sunt foarte ocupată la bucătărie, aşa că n-aş fi putut să vă supraveghez.

După-amiază continuă să se plimbe pe afară. Parcă din instinct evită să ajungă până se înseră în curtea interioară în care erau închişi leii. Totuşi, în timp ce soarele dispărea în spatele culmilor înzăpezite ale munţilor, reuşi, fără să-şi dea seama să-şi învingă groaza pe care i-o inspirau Jupiter şi Saphir şi pătrunse în curtea în care se găsea cuşca acestora.

Uşa albastră era deschisă. Probabil că Marie scosese câinii la plimbare, căci aceştia nu se vedeau nicăieri. Coteţele lor erau goale, iar gamelele pline cu mâncare. Urmau să revină curând şi aproape imediat

vor fi liberi să se plimbe pe unde vor dori.

Cu toate că era îngrijorată, Gay făcu câţiva paşi spre cuşcă. Trebuia mai ales să nu se mai gândească la câini. Era singură cu Marie într-o casă izolată, înconjurată de nişte câini duşmănoşi. Nu, nu trebuie să se lase dominată de panică.

Imaginea oferită de prezenţa leilor îi alungă orice alt gând din minte. Prima reacţie a fost una de admiraţie sinceră. Erau într-adevăr nişte animale splendide care moţăiau, ca după o masă bună, lungiţi ca nişte pisici uriaşe, într-un colţ al cuştii.

Unul din ei o zări pe tânără şi-o privi clipind din ochi, cu un aer leneş. Celălalt nu avu nici o reacţie. Din când în când, câte o muscă li se aşeza pe urechi. Atunci scoteau un mârâit scurt şi musca îşi lua zborul rapid.

Stând la doi paşi de cuşca lor, Gay era dominată de sentimente diverse. în afară de admiraţia pe care o simţea pentru acele fiare sălbatice, nu-şi putea reţine totuşi o anumită simpatie pentru doamna Lansdowne, pe care n-o lăsase inima să scape de ele după ce le prinsese. Marie îi spusese că erau pe atunci foarte mici. Probabil că erau adorabile.

Dar acum erau două animale adulte închise în cuşcă şi care, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o bucăţi.

Şi simţea cum un nou sentiment se năştea încet în mintea ei, un sentiment de groază aproape hipnotizatoare: nu voia, nu putea să facă stânga-mprejur şi să plece. Ii era teamă ca nu cumva zgomotul produs de paşii ei să-i trezească şi nu voia

cu nici un chip să-i audă răgind.

Dacă mai aştepta puţin, ar fi sosit Marie cu câinii şi astfel n-ar mai fi singură. Nu-i mai păsa de duşmănia câinilor şi răceala servitoarei. Gay nu-şi dorea decât să nu rămână singură cu cei doi monştri. Dar exact în momentul acela privirea îi fu atrasă de ceva anume la portiţa cuştii, în locul în care lacătul uriaş asigura închiderea gratiilor. Simţi că-i sare inima din piept, apoi i se păru că pur şi simplu îi stă în loc.

Căci uşiţa nu era zăvorâtă, ci întredeschisă cu aproape un centimetru. Prea puţin pentru a-ţi putea da seama imediat.

***

Nu putea spune cât timp rămăsese ţintuită locului. Nici nu îndrăznea să respire prea adânc, era împietrită părându-i-se că timpul parcă stă pe loc.

Dacă s-ar fi apropiat de portiţă, care oricum nu era închisă cu lacăt, una din cele două feline ar fi ajuns acolo înaintea ei şi sub greutatea corpului acestuia, uşa s-ar fi deschis în întregime. Nu îndrăznea să facă nici o mişcare, dar nici nu voia să rămână în locul în care se găsea, căci leul pe jumătate adormit continua s-o studieze cu un aer leneş.

Deodată, îşi aminti de ceva despre care auzise şi chiar citise cândva: dacă priveai fix în ochii unui leu sau tigru, animalul nu te ataca. Dar trebuia să nu-ţi slăbeşti nici o clipă atenţia. Asta era singura soluţie. Se va da înapoi pas cu pas fără să scape leul din ochi. După ce o va găsi pe Marie, aceasta se va ocupa de

lacătul cuştii. Servitoarea trebuia să ştie unde se află, de asemenea şi cheia acestuia. Se va duce personal să-l pună la loc, va încuia cuşca cu cheia şi totul va reveni la normal.

Gay îşi repeta încontinuu aceste cuvinte dându-se înapoi atât de încet, încât leul nu părea s-o bage în seamă. Numai să nu se trezească celălalt leu.

Aproape pe neobservate, centimetru cu centimetru, Gay se îndepărta atât de lent, încât îi venea să urle. Cu urechea la pândă, aştepta sosirea Mariei. Servitoarea nu putea să fie departe, trebuia să apară dintr-o clipă în alta, Gay va începe să audă lătrăturile câinilor. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că lătrăturile celor două fiare sălbatice ar fi putut contribui vreodată la uşurarea ei sufletească.

Dar liniştea care domnea asupra curţilor era aceea specifică locurilor părăsite.

Fiind prea preocupată de necesitatea de a ajunge la ieşire, nu era prea conştientă de atmosfera ce-o înconjura. Nici nu îndrăznea să se întoarcă pentru a vedea dacă o luase pe drumul cel bun care ducea spre poartă. Deodată se izbi de un perete. Cu inima bătându-i puternic, alunecă de-a lungul pietrelor reci, rugându-se din tot sufletul să găsească repede portiţa de ieşire. In sfârşit, ajunse la ea şi oftă uşurată.

Acţionând cu sânge rece, făcu un pas înapoi, apoi încă unul şi, lăsând deodată la o parte orice măsură de precauţie, se întoarse repede şi începu să alerge spre casă fără să-şi dea seama nici când, nici cum

ajunse la treptele terasei, le sări câte patru o dată şi pur şi simplu zbură de-a lungul salonului.

Abia trăgându-şi sufletul deschise uşa bucătăriei, însă încăperea uriaşă pardosită cu dale era goală. Peste tot domnea o ordine perfectă şi nu era nici un semn cum că s-ar pregăti masa. De obicei, la ora aceea Marie se ocupa de masa de seară. Dar astăzi maşina de gătit imaculată părea a nu fi fost folosită în ziua aceea şi nici o farfurie murdară nu se găsea în chiuvetă. Gay se uită din nou la vechea maşină de gătit cu lemne. Focul care ardea aici în permanenţă era stins şi cenuşa rece.

Tânăra îşi aminti că la prânz Marie îi servise o masă rece. Deodată, i se făcu rău. Unde era Marie? De când plecase? Când se va întoarce? Sau mai degrabă, se va mai întoarce vreodată?

Cu genunchii tremurând, se îndreptă spre camera servitoarei. Uşa era dată la perete. Dulapurile şi sertarele comodei erau larg deschise. Probabil că Marie fusese nevoită să-şi strângă lucrurile în mare grabă. Pe podea se afla un ciorap şi de spătarul unui scaun atârna o jachetă.

Nu era nici o îndoială, Marie fugise.

Dar unde? Şi de ce?

Gay îşi duse înnebunită mâinile la tâmple. Oare tot ce i se întâmpla era real? Să fie victima imaginaţiei sale? Poate se mai afla sub influenţa efectelor accidentului de avion? Şi dacă uşa cuştii nu era într-adevăr deschisă? Sau poate nici măcar nu exista vreo cuşcă?

Disperată, rămase nemişcată câteva momente. Apoi încet, încet îşi reveni. De fapt nu inventa nimic, îşi revenise complet de pe urma şocului. îşi amintea până şi micul apartament în care locuia la Londra.

Deci, casa aceea era pustie. Toată lumea o părăsise în afară de ea. Doamna Lansdowne plecase luându-i cu ea pe Charles şi Roland Ives şi n-avea de gând în nici un caz să se mai întoarcă aici. Oricum, multă vreme de acum încolo. Karin. chiar şi Karin o abandonase. Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Probabil că i se întâmplase ceva. Dar Charles! Cu Charles era altă treabă. O lăsase singură.

Scoase un geamăt uşor, ca al unui animal rănit. Se târî cu greutate spre canapea. Măcar de-ar reuşi să-şi pună gândurile în ordine. Care era cea mai bună soluţie? Dar exista oare vreuna?

Fără să vrea, se gândi din nou la cuşca deschisă. Mai devreme sau mai târziu, leii se vor trezi din toropeală şi-şi vor da seama că sunt liberi. Vor explora curţile, apoi vor ajunge la casă. Uşile din sticlă erau larg deschise. Poate că deja dădeau târcoale pe lângă terasă.

Gay se forţă să se mişte încet, ca un robot. Şocul îi amorţise simţurile, avea senzaţia că avea picioare de plumb. Se târî până la terasă şi cu ultimele puteri încercă să închidă cele două canaturi ale ferestrelor, dar acestea se blocau mereu la jumătatea drumului. Numai Mustafa reuşea de obicei să le închidă perfect. Cu mâinile însângerate, reuşi în sfârşit să deblocheze toate balamalele.

Cu respiraţia tăiată şi sleită de puteri, se uită la geamurile închise. Dar nu-şi semnase oare condamnarea la moarte ferecându-se în felul acela? Cine ar veni să le deschidă iar? Şi când anume? Afară, în curte, o ultimă rază de soare tocmai încălzea o tufă înflorită. Dar în interior casa era deja plină de umbre ameninţătoare.

Gay se întoarse în salon şi aprinse un bec, apoi, unul după altul, le aprinse pe toate. Tânăra făcea acele gesturi în mod mecanic, străduindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Era posibil ca Marie să nu fi plecat într-adevăr, poate că va reveni. Sau poate situaţia asta era o formă de pedeapsă inventată de doamna Lansdowne, de natură s-o îngrozească pentru a-i tăia orice chef de a dezvălui ceea ce ştia.

In cazul ăsta, combinaţia îi reuşise de minune. Gay nu va putea suporta să petreacă o noapte întreagă singură în casa aceea înconjurată de lei aflaţi în libertate.

In definitiv, oare geamurile or fi destul de solide ca să poată rezista unui eventual atac?

Deodată, i se păru că aude un fel de gâfâit sub terasă şi un obiect se izbi de geam. Gay ascultă cu atenţia încordată la maximum. Exista o uşă interioară. Trebuia să se ducă s-o închidă. Trebuia să se ridice şi să se ducă acolo.

Auzi din nou un fel de răsuflare. Zgomotul părea să se fi apropiat. Simţi că-i îngheaţă sângele în vene. Deodată, nu mai reuşi să facă nici un gest. Nu putea să se ducă să închidă uşa.

Luminile din încăpere începură să se răsucească

rapid în jurul ei şi Gay se ţinu de spătarul unui scaun ca să nu-şi piardă echilibrul.

Un obiect sparse geamul şi luminile se stinseră.

In timp ce cădea la podea, cineva îi rosti numele.

Capitolul 10

Atunci când îşi reveni, tinerei i se părea că trecuseră multe ore de când se prăbuşise pe podea. Nu-şi mai amintea decât foarte vag ce se petrecuse. Era întinsă pe o canapea. Fusese aprins focul în şemineu şi flăcări uriaşe se reflectau pe pieile de tigru. Deodată, fu cuprinsă din nou de groază. Tigrii! Leii! Leul spărsese geamul de la terasă!

Era atât de convinsă de faptul că aşa stăteau lucrurile, încât întinse mâna să se agaţe de mâneca bărbatului care stătea lângă ea. El întoarse spre ea o privire plină de îngrijorare şi Gay îşi dădu seama că el era acolo, lângă ea.

- Charles! şopti ea. De ce mă priveşti aşa? Mă simt bine, eu. Oh, Charles! Charles!

- Scumpa mea, spuse el strângând-o la piept, n-ai de ce să te mai temi.

- Deci. Nu era adevărat?

- Oh, ba da, era cât se poate de real. Dar am ajuns la timp. Ce rău îmi pare că n-am putut să ajung mai devreme, adăugă el închizând ochii, ca să te scutesc de chinurile prin care ai trecut. Ai stat leşinată o jumătate de oră. Nu ştiam ce să mai fac.

- Acum mă simt bine, îi răspunse ea zâmbind uşor. Voiam să închid uşa interioară, dar nu puteam să mă mişc. Am crezut. Fiara aceea oribilă a intrat în casă, nu-i aşa?

- Nu, scumpa mea, n-a ajuns nici măcar în curtea interioară. Eu eram. Incercam să-ţi atarg atenţia ca să-mi deschizi uşile. Văzând că nu faci nici o mişcare

am spart geamul.

- Inţeleg, şopti ea. De-aici venea pocnetul pe care l-am auzit?

- Da, dar, din nefericire, ai crezut că este vorba despre Saphir sau Jupiter.

- Cuşca lor era deschisă, şopti ea dintr-o răsuflare.

- Acum nu mai este, o linişti el. Am adus-o înapoi pe Marie cu mine. Fugea spre satul cel mai apropiat cu toate bagajele asupra ei. Toate astea făceau parte dintr-un plan pregătit dinainte. Eu sunt cel mai vinovat de poată povestea asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama de ce se întâmplă de multă vreme. Te-aş fi putut scuti de toate încercările prin care ai trecut.

- Dar mi-ai trimis un mesaj, îi aminti ea, iar eu nu l-am luat în seamă.

- Gay, draga mea, nu e de mirare că ai procedat aşa, pentru că te-am lăsat să crezi lucruri pe care aş fi putut să ţi le explic în momentul în care aveau loc. Dar n-am făcut-o. Nu ştiu de ce.

- Dar eu ştiu, spuse ea ridicând ochii spre el, dar acum n-are rost să mai vorbim despre povestea asta. Viaţa ta personală nu te priveşte decât pe tine, n-aveai de ce să-mi dai explicaţii. Acum cu atât mai puţin.

- Te înşeli, îi spuse el. Vreau să-ţi spun totul. Şi mai întâi, aş vrea să ştii că nu eram pe punctul de a o săruta pe Valerie în seara aceea în care ne-ai văzut în bibliotecă. Crezi cumva că aş fi sărutat-o, că m-aş fi atins de rujul acela scârbos de pe buzele ei ştiind că trebuia să apari dintr-un moment în altul? Nu, Gay,

oricare ar fi fost sentimentele mele pentru tine, pentru nimic în lume n-aş fi vrut să te fac să suferi.

- N-aveam nici un motiv de suferinţă, îi răspunse ea foarte încet. Dar dacă ar fi existat vreunul, oricum sunt fericită că .... n-ai sărutat-o.

- N-am sărutat-o niciodată. N-a fost niciodată vorba de dragoste între noi.

- Şi totuşi, ea te iubeşte. te iubeşte foarte mult.

- Să nu mai vorbim despre asta, îi spuse el cu un aer scârbit. Multă vreme de acum încolo nu mă voi putea gândi la Valerie fără a-mi fi stârnită intenţia de a o distruge.

Gay se sprijini în coate pe pat.

- Şi Marie? Unde ai lăsat-o? Este.?

- E la bucătărie, îi răspunse Charles ca s-o liniştească. I-am ordonat să facă nişte cafea. Ştie că nu va scăpa de puşcărie. O vom duce cu noi la Istanbul imediat ce vei fi în stare să călătoreşti. Deocamdată am asupra mea toate cheile importante ale clădirii. Inclusiv cea a cuştii, adăugă el pipăindu-şi buzunarul.

- Eşti la curent cu relaţiile dintre doamna Lansdowne şi domnul Ives? îl întrebă Gay cu şovăială în glas.

Charles dădu din cap aprobator, cu chipul întunecat.

- Aveam de multă vreme îndoieli în ceea ce-i priveşte, dar n-aveam dovezi care să-mi confirme bănuielile. Şi atunci când ai apelat la mine, n-am avut de ales. Valerie era singura persoană cunoscută de

mine care era în stare să te ajute.

- Te-am pus într-o situaţie foarte ciudată, şopti ea.

- Exagerezi, îi răspunse el cu blândeţe în timp ce o mângâia pe obraz. Şi-i datorezi foarte mult tânărului Karin. Din cauza ta, chiar în momentul ăsta are un cucui cât toate zilele pe frunte şi goneşte spre Istanbul ca să încerce să-i împiedice pe cei doi ticăloşi să părăsească ţara. A stat toată ziua legat fedeleş în garaj lângă maşina lui. Acolo l-am găsit când am venit. Lui Marie i s-a părut mai înţelept să-mi spună unde e. După ce l-am dezlegat, a mai stat puţin până când s-a asigurat că totul era în ordine şi că îţi vei reveni curând. Apoi a sărit în maşină şi a pornit în urmărirea celor doi. E puţin probabil ca Valerie să rişte să rămână prea mult în oraş, deci n-aveam nici un minut de pierdut.

- Dragul de Karin, oftă Gay cu ochii deodată plini de lacrimi. Sper că-şi va lua examenele şi. şi.

- Ai dori să-l răsplăteşti, dar nu poţi, aşa este? o întrebă Charles luând-o de mână. Karin ştie asta. El e cel care mi-a propus să rămân cu tine cât este el plecat. S-a gândit că ai prefera să mă găseşti pe mine lângă tine când îţi vei reveni.

Tânăra întoarse capul. Era hotărâtă să-şi învingă slăbiciunea şi să se ţină tare, dacă nu pentru ea, măcar pentru a-l linişti pe Charles.

Marie intră ducând o tavă. O puse lângă cei doi fără să le arunce nici o privire şi ieşi imediat din încăpere. Charles umplu o ceaşcă şi i-o întinse lui Gay. El se uita tot timpul la ea şi tânăra lăsă ochii în

jos în cele din urmă.

- Gay, spuse el, trebuie să discutăm un lucru foarte important.

- Nu, nu!...

Ea încercă să se ridice de pe canapea, dar el o reţinu cu blândeţe.

- Charles, nu trebuie să discutăm despre lucruri. despre lucruri personale. Nu vreau. Te rog Charles!

- De ce nu? o întrebă el plin de tandreţe, de ce nu, iubita mea?

Ea-l privi cu un aer trist.

- N-aş putea suporta să-ţi ratezi viaţa. Doamna Lansdowne avea dreptate. în momentul de faţă ţi-e milă de mine, dar pe viitor aş fi o piedică pentru tine. Nu trebuie să confuzi mila cu altceva. Tu însuţi mi-ai spus cât de dragă îţi este libertatea şi eu nu sunt ca Valerie. N-aş fi în stare să-ţi împărtăşesc entuziasmul pentru arheologie. aşa cum ar face-o ea. Pe măsură ce va trece timpul, vei începe să mă urăşti.

Arheologul devenise palid. Ochii lui exprimau o suferinţă reală, ca şi când Gay l-ar fi rănit de moarte.

- Deci nu crezi că te iubesc din tot sufletul? o întrebă el în cele din urmă.

Ea clătină din cap.

- îţi este doar milă de mine. Te simţi oarecum responsabil.

- Responsabil pentru tine! Bineînţeles! Şi ăsta este sentimentul pe care-l voi avea pentru tine tot restul vieţii mele, exclamă el strângând-o cu patimă la pieptul lui. Gay, ai tot dreptul să mă torturezi şi

chiar să-mi spui c-ai fi fericită dacă aş dispărea imediat din faţa ta, dar ce viaţă ar fi aceea departe de tine, scumpa, dragostea mea. Am ştiut asta încă din clipa în care ne-am întâlnit. Am încercat să lupt din toate puterile cu această convingere, am rezistat cât am putut. Poate chiar aş fi continuat să rezist dacă nu s-ar fi întâmplat nimic astăzi. Oh, Gay, dragostea mea! N-aveam nici un motiv să mă întorc din drum. Valerie îmi spusese că ai plecat aseară cu Karin, lucru care m-a rănit îngrozitor. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, nu-mi venea să cred c-ai procedat în felul acela. Vedeam tot timpul ochii tăi mari înecaţi în lacrimi şi mi se părea că-ţi aud vocea. M-am întors pentru că iubirea mea pentru tine îmi spunea că ai nevoie de ajutor.

Tânăra îl privea nevenindu-i să creadă ce aude.

- Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine, şopti ea, nu vreau să faci o greşeală.

- Singura mea dorinţă este aceea de a mă ocupa de tine, de a te îngriji cu dragoste, de a te ocroti. Ştii foarte bine că o dată cu trecerea timpului, toţi bărbaţii îşi doresc cam acelaşi lucru, o familie, o soţie, copii. Am o casă în Anglia, o veche dar fermecătoare casă situată pe malul unui râu. Tu eşti sortită dintotdeauna să-i devii stăpână, eşti sortită să mă faci nebun de fericire. Erai destinată să pui în sfârşit frână rătăcirilor mele.

- Dar.

- Spune-mi că mă iubeşti, Gay. Din moment ce mi-ai permis să te sărut de două ori, am crezut că.

- Ştii foarte bine că te iubesc, îi răspunse ea cu seriozitate. Te iubesc din toată fiinţa mea.

El scoase un geamăt de bucurie şi, cuprinzându-i faţa cu mâinile, privi cu adoraţie în ochii albaştri ai tinerei.

- Iubita mea! Te-am sărutat de două ori, dar nu mi-a fost de-ajuns. Acum vreau să te sărut cu adevărat, pentru că te iubesc mai tare decât poate iubi un bărbat, pentru că tu eşti cea mai minunată zână care a existat vreodată.

Buzele li se uniră la început cu tandreţe, apoi cu pasiune. Gay fu prima care deschise în sfârşit ochii. Avea privirea plină de iubire.

- Charles! şopti ea.

- Ne vom căsători cât se poate de repede, îi şopti el cu gura foarte aproape de buzele ei care i se ofereau. Te voi duce la Bey acasă, apoi ne vom lua zborul spre Paris. îţi va fi teamă să te urci în avion cu mine, dragostea mea?

- Cu tine n-o să-mi fie niciodată teamă.

- Nici dacă voi dori vreodată să plec în căutarea aşezărilor dispărute şi-o să trebuiască să trăieşti printre săpăturile arheologice?

- Va fi minunat.

El îi mângâie părul cu blândeţe.

- Poate o s-o facem cândva. Dar nu aşa curând. Mai întâi vom petrece câţiva ani buni în Anglia, la ţară. Vom cultiva pământul şi vom cunoaşte fericirea simplă a oamenilor de la ţară. şi poate că vreodată, atunci când mi se va face chef de a doua lună de

miere, departe de copii, vom pleca împreună în cine
ştie ce loc necunoscut de la capătul lumii.
Sfârşit